

Thanh Dục Tuyệt Chủ

Contents

Thanh Dục Tuyệt Chủ	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	19
7. Chương 6	24
8. Chương 7	28
9. Chương 8	33
10. Chương 9	38
11. Chương 10	42
12. Chương 11	46
13. Chương 12	50
14. Chương 13	53
15. Chương 14	57
16. Chương 15	61
17. Chương 16	66
18. Chương 17	70
19. Chương 18	75
20. Chương 19	79
21. Chương 20	83
22. Chương 21	87
23. Chương 22	92
24. Chương 23	96
25. Chương 24	102

Thanh Dục Tuyệt Chủ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ phong nhã vận, tướng quân công, đế vương thụ, cường công nhược thụ, HE. Ở Tuyết Phong có mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-duc-tuyet-chu>

1. Chương 1-1

Đêm khuya tĩnh mịch, trên đường không một bóng người qua lại. Bầu trời âm u, tựa hồ như mưa có thể trút xuống bất cứ lúc nào, vậy nên chẳng ai có ý định ra ngoài vào giữa đêm.

Nửa đêm...

Hầu gia phủ đệ.

Mùi máu tươi nồng đậm.

Không hiểu trong phủ lớn như vậy rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì? Phủ đệ vốn rất tráng lệ. Trong phạm vi mấy dặm gần đó đều là địa bàn của Hầu gia. Vì chủ nhân Hầu gia ưa sự thanh tĩnh nên xung quanh dân cư thưa thớt, tất yếu chẳng mấy ai nghe được tiếng kêu thê lương thảm thiết kia.

Húc Nhi! Đi mau! Không cần lo cho ta, đi mau!

Một thiếu phụ mặc cẩm y, người đầm máu, đang ra sức bảo vệ đứa bé trong lòng, nàng muốn đứa nhỏ thừa dịp hỗn loạn mà thoát ra khỏi cái địa ngục này. Nhi tử của nàng dù đã là một thiếu niên, nhưng vẫn chưa chừng chạc, cần bản không phải đối thủ của những kẻ độc ác đó.

Nhi tử của nàng nhất định phải sống sót, phải báo thù cho họ. Một nhà trung liệt lại bị kẻ xấu hãm hại, vị Quân chủ ngu ngốc kia rốt cuộc là muốn ép bọn họ gánh vác chuyện gì? Thời chiến loạn phải dựa vào thế của Hiên Viên gia, hiện tại thì giở trò hãm hại.

Không, hài nhi không đi! Phụ thân đâu? Hài nhi không đi, hài nhi phải bảo vệ mẫu thân! Thiếu niên xem chừng mới hơn mười tuổi, trong tay cầm trường kiếm, máu bắn đầy lên

khuôn mặt lộ rõ anh khí, nhưng không phải của cậu mà là của những tên dám xông vào trong phủ giết người nhà cậu.

Không, Húc Nhi nhất định phải đi! Người là hy vọng duy nhất của ta và phụ thân. Chẳng lẽ người muốn mẫu thân tự sát trước mặt người mới chịu đi ư?

Thấy đứa con ngoan cố không đi, nàng liền lấy bảo kiếm để trong tay kẻ lên cổ. Không có cách nào khác, chỉ cần đứa con còn sống, nó mới có thể thay cha mẹ báo thù. Mỗi thù sát hại một trăm hai mươi tám mạng người Hầu gia phủ chính là huyết hải thâm cừ. Húc Nhi là hy vọng của họ. Tuy rằng nàng có chút ích kỷ, nhưng việc đã đến nước này... Nàng phải

đi cùng phu quân, nếu chỉ có một mình, hãn chàng sẽ cô đơn lắm. Nàng nhất quyết theo phu quân, đành phải để Húc Nhi bơ vơ.

Mẫu thân...

Thấy vẻ mặt kiên định của mẫu thân, Húc Nhi nước mắt ngân ngấn. Dẫu có đối mặt với chuyện chết chóc, cậu tuyệt nhiên không rơi lệ, nhưng khi nhìn thấy mẫu thân tuyệt vọng như vậy, trong mắt cậu không khỏi tràn ngập phần hận.

Nhanh lên, nhanh lên! Chúng ở trong này!

Bên ngoài truyền đến âm thanh lục soát. Xem ra những người đó lập tức sẽ tìm đến đây, cũng có nghĩa là phụ thân vì bảo vệ bọn họ e rằng lúc này đã... Vậy mà cậu lại bất lực, không thể làm chuyện đại đột. Vì phụ thân và mẫu thân, cậu nhất định phải sống.

Đi mau! Còn chờ cái gì!

Nàng nghe được tiếng người sắp đến đây, thời gian không còn. Từ nay về sau mẫu tử phân ly, nàng vẫn thấy lưu luyến đứa con đáng yêu này, nhưng không còn dịp nào nữa.

Mẫu thân, con ...

Đứa nhỏ bịn rịn muốn ở bên cạnh mẫu thân thêm một chút. Qua tối nay, quãng thời gian êm đềm bên người thân sẽ không còn. Sau này cậu sẽ là đứa trẻ không cha không mẹ, thân phận thế tử cũng sẽ biến mất từ đêm nay.

Người kia, người mà cậu yêu quý giờ đây trở thành kẻ thù của cậu. Dem thân ảnh phiêu dật bên gốc mai khắc thật sâu vào đầu, trong cậu chỉ còn mỗi hận máu khắc cốt ghi tâm. Kể từ tối nay, cậu – Hiên Viên Hạo Húc và người kia sẽ ở hai bờ chiến tuyến!

Từ bên ngoài nhìn vào, thấy khói đặc phủ bốn phía Hầu gia phủ, cậu biết những sát thủ chuyên nghiệp này nhất định là muốn hủy chứng cứ, đốt cả Hiên Viên phủ như vậy chẳng lẽ muốn mọi người nghĩ Hiên Viên phủ không may gặp hoạ hoạn sao? Một trăm hai mươi tám mạng người trong phủ không còn một ai sống sót?

Người đang ở kinh thành kia, hài tử kiên tịnh ấy, thấy Hiên Viên gia liệu có cảm giác mắc nợ không? Cậu đi theo sư phụ, trở về thăm người thân lại vướng phải tai hoạ này, không hiểu vương tử kia có biết Hiên Viên gia chỉ có cậu – Hiên Viên Hạo Húc còn sống không?

Đứng ở một góc tối, răng cắn chặt vào môi, cắn đến nát ra, nhưng lại không thấy đau đớn, bởi vì giờ cậu là người duy nhất còn lại của Hiên Viên gia. Thân thể này đã không phải là của riêng mình cậu nữa, mà là của một trăm hai mươi tám người Hiên Viên phủ.

Khói bốc lên mang theo mùi thi thể bị cháy xém, từng trận từng trận xông vào mũi. Hiên Viên Hạo Húc không ngừng hít vào, phải vĩnh viễn nhớ kỹ mùi này, mùi của Hiên Viên gia, phải vĩnh viễn nhớ kỹ giờ khắc này, vĩnh viễn không quên.

Cậu sẽ giữ kín chuyện này với các sư huynh đệ, vì cậu muốn một mình trả thù. Từ ngày hôm nay Hiên Viên gia chỉ còn cậu – Hiên Viên Hạo Húc tồn tại.

2. Chương 1-2

Tuyệt Phong vị thế yếu nhất trong sáu nước Tuyệt Phong, Thiên Triệu, Thủy Kính, Lục Cam, Vũ Trạch, Phong Phục, vì ở cách xa các nước khác, quanh năm có luồng khí lạnh vây quanh, hơn nữa trong một năm có đến một phần ba thời gian bị bao phủ bởi những lớp tuyết dày. Thời gian còn lại thì là xuân hoặc thu, hằng năm chỉ có mỗi một tháng tiết trời có thể xem như mùa hạ.

Tuyệt Phong quốc chủ năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, mới lên ngôi, còn chưa quen xử lý công việc. Người này tính cách có phần nhu nhược nên tất cả mọi người đều theo dõi sát sao tình hình triều chính Tuyệt Phong.

Tiền hoàng chỉ có một hoàng tử và một công chúa. Trưởng công chúa cùng Vương tử không phải cùng mẹ cho nên trên thực tế hai người cũng không thân thiết lắm. Với lại Vương tử tuổi còn nhỏ, là đứa trẻ sống khép kín. Từ bé, cậu đã có thói quen đối đãi mọi người ở trong cung bình thường, không thích cùng ngoại nhân tiếp xúc. Nghe nói Vương tử này từ trước tới giờ thích trồng hoa lá, cây cỏ. Chính là, Hoàng thượng có mỗi một hài tử nên từ nhỏ đã giáo dục rất khắt khe. Chỉ tiếc Hoàng tử lại không học được chút phong thái của hoàng tộc. Khi lên ngôi, quần thần đều rất lo lắng vì Hoàng thượng này có thể sẽ đem Tuyệt Phong của bọn họ thành một thế giới hoa thảo nhuyễn nhược mất.

May thay, từ khi Phò mã của bọn họ, bình mã Đại nguyên soái Tuyệt Phong xuất hiện, cả triều đình mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là Phò mã không hay ở yên một chỗ. Trước năm Phò mã hai mươi tuổi, ngài không lưu lại Tuyệt Phong quá lâu. Ngài thường đi ra ngoài một thời gian, sau đó mới trở về. Nhờ có sự xuất hiện của vị tướng quân uy phong này, thần tử Tuyệt Phong vui như mở cờ, ví như trút được gánh nặng trong lòng. Từ sau ngày Hoàng thượng đăng cơ, mọi chuyện trở nên khác thường, không rõ vì điều gì Phò mã đại nhân dần dần lưu lại Tuyệt Phong nhiều hơn.

Lần nào cũng thấy Phò mã đại nhân bận rộn việc triều chính, để mặc Hoàng thượng thoải mái làm những chuyện mình muốn. Tuy rằng lo sợ Phò mã có dã tâm, nhưng nghe nói Lãnh Thiên Thương của Vũ Trạch cũng như vậy. Cứ nhìn Vũ Trạch phi thường thịnh vượng mà nói thì dân chúng Tuyệt Phong cũng sẽ không phải bận tâm gì nữa.

Tỷ phu, đêm nay lại vất vả rồi. Trẫm hơi thấy có lỗi với Hoàng tỷ...

Thanh âm trong trẻo có phần bồi rối vang lên. Tuyệt Tổ Tây hiểu tỷ phu là một người không dễ đoán, y cảm thấy ánh mắt tỷ phu từ sau lưng nhìn mình không bình thường, luôn

mang theo ẩn ý. Nhưng mỗi khi quay đầu, tỷ phu lại phục hồi dáng vẻ hoàn mỹ, không thấy người này có chút sơ hở gì, Tuyệt Tổ Tây đành phải tự coi như mình quá đa nghi.

Bệ hạ thật khách khí, thần đem tài cán dốc sức vì quốc gia, có chết cũng không chối từ. Nam nhân kính cần đối diện vị quốc chủ trẻ tuổi. Đáng người cao gầy, nhìn nổi bật hơn

thiếu niên, da ánh đồng, đích thị mang dáng dấp võ tướng. Cơ thể tráng kiện, giáp trụ ô

kim lấp lánh, bên hông đeo kiếm – Phệ Nguyệt. Cũng chỉ có người này mới có thể ở trong hoàng cung tự do ra vào mà không cần bỏ kiếm. Hắn được hưởng rất nhiều đặc quyền trong cung nhưng như vậy đối với hắn vẫn chưa đủ. Hắn cũng không màng đến tính mạng mình, sinh mệnh của hắn đã sớm không thuộc về hắn nữa rồi.

Tỷ phu, đạo này thân thể Hoàng tỷ có khỏe không? Sao Trẫm ít thấy tỷ ấy tiến cung vậy? Công chúa do chính Hoàng hậu sinh ra, từ bé, nàng đã mang dáng vẻ cao ngạo. Nhưng đâu

sao bọn họ cũng cùng chung huyết thống, nên Tuyết Tổ Tây vẫn quan tâm tỷ tỷ duy nhất này.

Nàng phải ở nhà trông hài tử, không có thời gian đi.

Nam nhân lưỡng lự trả lời, kỳ thật hắn và thê tử chẳng mặn nồng gì. Năm đó thú nàng là vì một nguyên do đặc biệt không thể nói cho người khác. Hắn sở dĩ chọn nàng, cũng vì nàng có ngoại hình giống người kia. Ai ngờ nàng lại sinh cho Hiền Viên gia một hài tử. Hắn thật lòng không biết đối xử sao với nàng. Hắn vốn chẳng để ý đến chuyện nàng là một công chúa quyền quý. Tuy nàng rất yêu thương hắn, nhưng trong lòng hắn – Hiền Viên Hạo Húc đã có người rồi. Trưởng công chúa Tuyết Tổ Hân vĩnh viễn không thể thay thế.

Trẫm đã lâu không thấy Trần Nhi, chắc đã chững chạc hơn trước ha?

Trần Nhi là hài tử của tỷ tỷ và tỷ phu – Hiền Viên Độc Trần, kế thừa tư chất hơn người của Hiền Viên Hạo Húc và Tuyết gia, từ nhỏ đã là một đứa bé xuất chúng. Nhớ tới năm đó Hoàng tỷ vì mang thai hài tử này nên mới cùng Phò mã kết hôn. Lúc ấy y cũng không hiểu vì lý do gì mà một công chúa kiêu ngạo ngất trời lại hạ mình cùng một nam nhân làm chuyện ấy. Mãi đến khi gặp mặt, Hiền Viên Hạo Húc hai mươi một tuổi, mới thấy nguyên lai Hoàng tỷ quả có con mắt tinh tường. Người này khí chất phi phàm, nếu nói khiến nữ nhân trong thiên hạ hồn xiêu phách lạc cũng không quá lời.

Hiền Viên Hạo Húc là người trong mộng của tất cả nữ nhân, anh tuấn cao lớn, văn võ song toàn, còn là một chính nhân quân tử trang nghiêm. Vậy nên cho dù có tiền tài hay không, hắn chỉ cần muốn có gì là có cái đó. Không hổ là người Hoàng tỷ lựa chọn, năm đó y chỉ là một tướng quân, rồi trở thành Phò mã, sáu năm nay toàn bộ binh lực Tuyết Phong đều nằm trong tay một nam nhân mới hai mươi sáu tuổi. Ngoài ra, hắn còn dần nhúng tay vào việc

triều chính. Tiện có người giúp mình lo liệu nên căn bản Tuyết Tổ Tây cũng mặc kệ luôn, y đâu có hứng thú gì nơi này.

Ân, đã trưởng thành rồi.

Nhắc tới hài tử, khuôn mặt thường ngày nghiêm nghị của Hiền Viên Hạo Húc bất giác lộ ra nét cười. Hắn rất hài lòng về đứa con thông minh kia. Con hắn – Hiền Viên Độc Trần chính là huyết thống của Hiền Viên gia, nếu mẫu thân ở trên trời thấy được nhất định cũng sẽ mãn nguyện.

Hắn cho tới bây giờ vẫn không ngờ mình lại có thể có hậu nhân, vậy mà giờ lại có. Hắn sẽ vì con mà chú ý hơn đến bản thân, vì hắn không muốn con hắn giống hắn, sớm mồ côi. Cho nên dù hắn không thương nữ nhân kia, nhưng bề ngoài vẫn giữ đạo lý phu thê với nàng, hướng hồ hắn thực ra không để tâm đến nàng lắm.

Khi nào người dẫn Trần nhi tiến cung gặp Trẫm đi, đã lâu không thấy.

Tuyết Tổ Tây từ khi có Hiền Viên Hạo Húc hỗ trợ, y liền dành nhiều thời gian đến chỗ Tổ Mai yêu quý. Tới bây giờ y vẫn là một nam nhân thanh tâm quả dục(2). Năm Tuyết Tổ Tây tròn mười sáu, Phụ hoàng đã chọn cho y một ít thị thiếp, nhưng y lại thấy thật vô vị, luôn thờ ơ khi gặp mấy nữ nhân này.

Vì thần tuân chỉ.

Hiên Viên Hạo Húc xử lý xong quốc vụ, cũng không dây dưa ở trong cung thêm nữa. Dù sao chính mình bây giờ chân bước còn chưa vững, cho nên hẳn phải cố gắng an phận, ngàn vạn lần không thể đi quá xa. Chẳng phải những ngày như thế này sắp không còn nữa ư? Thế tử chính là rất lo cho hắn, có thể sẽ vì phụ quân này mà làm rạn nứt quan hệ.

Ân, Nguyên soái về sửa soạn lại đi, rồi lập tức lâm triều.

Tuyết Tổ Tây tuy rằng không thích việc triều chính, nhưng ngày ngày đều kiên trì đích thân thượng triều. Dù sao cũng là quân vương của Tuyết Phong, đâu thể vô cớ lại không thượng triều.

Hiên Viên Hạo Húc rời đi, để Hoàng thượng lại Hàm Tuyết điện. Sau đó nhìn thấy nhóm cung nhân viên Hoàng thượng lâm triều mà bắt đầu bận rộn, hắn đứng ở ngoài cửa nhìn xa thấy mặt trời vừa mới nhô lên từ phương đông, tuy không chói mắt, nhưng lại là một khối cầu lửa khổng lồ ẩn chứa sinh mệnh vô tận. Tựa như giờ phút này thuộc về hắn, hắn và thái dương giống nhau, xuất hiện từ Tuyết Phong, bởi vì ở nơi này, bọn họ nợ Hiên Viên gia của hắn.

(2) Thanh tâm quả dục (): trái tim thuần khiết, không ham muốn

Đại diện dùng để thảo luận chính sự Tuyết Phong là một toà cung điện lớn màu trắng làm từ cẩm thạch, tượng trưng cho Tuyết Phong – một đất nước vốn được bao phủ bởi tuyết. Tuyết Phong thờ Thần Tuyết – Ngọc thần(3) nên lúc trước tổ tiên Tuyết Phong liền đặt tên điện là Ngọc Thần điện. Tuyết Phong nhiều nơi bị tuyết trắng bao trùm, nền kinh tế chủ yếu dựa vào các nguồn khoáng sản. Nơi đây thừa thãi một loại thủy tinh kết tinh rực rỡ hơn thủy tinh thường, mấy thứ này được khảm ở nhẫn hoặc những vật trân quý khác, là thứ các quốc gia khác tranh nhau cướp đoạt. Có chút thứ ngàn vàng khó cầu này, Tuyết Phong đều bị cô lập nơi hẻo lánh, nhưng vẫn là một quốc gia giàu có.

Khởi bẩm Hoàng thượng, mấy tháng nữa Thiên Triệu vương triều cử hành hội nghị quân chủ, chẳng hay Hoàng thượng muốn khi nào xuất hành?

Lễ bộ Thượng thư Lưu Hướng tham vấn, lần này là nước mạnh nhất trong sáu nước – Thiên Triệu cử hành, Hoàng thượng của bọn họ lại là tân quân không rõ có thể đích thân xuất hành không... Nếu đích thân đi, Tuyết Phong sẽ phải chuẩn bị thật chu toàn, mà Hoàng thượng kia vốn có thái độ vô ưu vô lo, nhất định sẽ vô tình làm bọn họ mất rất nhiều ích lợi.

Hoàng thượng, thần cảm thấy lần này vẫn nên để Nguyên soái đi theo.

Thừa tướng Giản Vân Thư rút cuộc cũng đứng ra, ông biết Tuyết Tổ Tây không thích kiểu hội nghị này, nên để Nguyên soái Hiên Viên Hạo Húc trợ giúp mới yên tâm được. Làm Thừa tướng Tuyết Phong, đương nhiên nên vì lợi ích quốc gia mà hảo hảo suy nghĩ.

Ân, Trẫm cũng đang có ý này.

Tuyết Tổ Tây vốn không thích cùng ngoại nhân tiếp xúc, y luôn ở một mình, tình nguyện cùng hoa lá nói chuyện còn tốt hơn với người khác, vì con người khiến y thấy bất an.

Hoàng thượng, thần cũng là lần đầu tiên tham gia, e sẽ sơ sẩy làm tổn hại đến quốc thể. Hiên Viên Hạo Húc có ý muốn chứng tỏ bản thân nhưng với thân phận của mình, nếu gặp

bọn họ, hẳn thấy khó xử khi phải giải thích như thế nào với hai người hắn coi như huynh đệ

ly do mình ở Tuyết Phong, còn làm Phò mã.

Nguyên soái đại nhân không cần chối từ, Trẫm tin tưởng thực lực Nguyên soái, nhất định sẽ giúp Tuyết Phong mang về tin tức tốt lành.

Hàng năm đều có thương hội về kế hoạch của sáu nước trong năm tới, ba năm còn có hội nghị giữa các quân chủ, sáu nước vẫn duy trì phát triển trong yên bình, cố gắng xây dựng hoà hảo.

(3) Ngọc thần (): vị thần thanh khiết

Vì thần cung kính không bằng tuân mệnh.

Hiên Viên Hạo Húc cũng không thể thắng thường từ chối, đành phải bằng lòng trước đã rồi sẽ nghĩ cách sau. Có lẽ hắn sẽ cố giải thích cho hai người kia lý do mình ở Tuyết Phong làm Nguyên soái, thăm hỏi hai tiểu tử kia có thể tiếp nhận sư huynh này không.

Phủ Nguyên soái của Hiên Viên Hạo Húc ở ngay tại Hàng Tuyết thành. Phủ đệ hết sức phô trương bởi thế tử của y dù sao cũng không phải thiên kim tiểu thư bình thường. Mặc dù năm đó Trưởng công chúa Tuyết Tổ Hân không thích nơi Hiên Viên Hạo Húc chọn, nhưng ý phu quân đã quyết, nàng đành chấp nhận vậy. Lặng nhìn phủ Nguyên soái xa hoa, nơi đây từng là chỗ vui chơi của hắn, bên trong có phụ thân, mẫu thân cùng với rất nhiều người hầu trung hậu thiện lương. Mọi người ở chung giống như người một nhà. Phụ thân vốn là một chủ nhân hiền lành, nên có rất nhiều người nguyện ý đi theo ông. Dích thân chọn dựng phủ Nguyên soái ở trong này, đương nhiên là muốn cha mẹ trên trời có linh thiêng sẽ thấy hài tử này đã trở lại, mỗi hận lớn trong lòng sẽ được trả tại đây.

Nguyên soái, ngài đã trở lại.

Hộ viện nhìn thấy Nguyên soái cười Chiến Thần của hắn hồi phủ, lập tức tiến đến, giúp Hiên

Viên Hạo Húc dắt ngựa, sau cẩn thận đem ngựa yêu của Nguyên soái về chuồng.

Ân, Công chúa đâu?

Hiên Viên Hạo Húc vì muốn giữ lại hồi ức với phụ mẫu, nên lần nào cũng xuống ngựa từ ngoài cửa phủ, dù Hoàng thượng đã cho phép hắn có thể tự do cưỡi ngựa vào hoàng thành, nhưng ở nhà mình hắn chưa bao giờ cưỡi ngựa vào.

Công chúa đang ở cùng Quốc cữu đại nhân uống trà, Quốc cữu đại nhân tới đã lâu.

Hộ viện đương nhiên không dám lỗ mãng, Quốc cữu đại nhân là người thân của đương kim công chúa, trong triều có địa vị quan trọng, lần này không có vào triều lại ở phủ Nguyên soái chờ hắn, xem ra là có chuyện rồi.

Ân, được rồi. Người đi xuống đi.

Hiên Viên Hạo Húc biết mỗi lần Quốc cữu Tôn Minh Trị đến đều ở phía sau Tuyết Đình viện cùng thế tử của mình, thoát nhìn thì là ôn chuyện nhà. Bất quá bọn họ đều là người trong cuộc, hắn cũng đoán được thật ra là bàn chuyện gì.

Cửu cửu, đến đây đã lâu rồi sao? Hạo Húc làm cho lão nhân gia phải đợi, thật sự thấy hổ thẹn.

Trước mặt Tôn Minh Trị, hắn với Công chúa tỏ ra là một đôi phu thê ân ái, thật sự trừ bỏ một thứ hắn không thể cho nàng, hắn vẫn đối nàng rất tốt. Chỉ là một nữ nhân bình thường dù phải bỏ qua bất cứ thứ nào khác, cũng muốn có được cái tình cảm hư vô kia. Hiên Viên Hạo Húc sớm đã không thể, trái tim năm hắn mười hai tuổi đã trao cho thiếu niên từ dưới tàng cây mai nhìn lên mãn thụ ngân hoa(4), nhưng đó chỉ là một giấc mộng xa vời mà thôi, tỉnh mộng hắn lại phải đối mặt với một sự thật tàn khốc khác.

Ân, không sao. Đêm qua lại không ngủ sao? Xem ra Bộ hạ thật sự càng ngày càng tín nhiệm Phò mã.

Tôn Minh Trị trước mặt Hiên Viên Hạo Húc vẫn xưng hô với hắn là Phò mã, vì muốn người này rõ bọn họ sở dĩ giúp hắn vì hắn là phu quân của Công chúa.

Bọn họ muốn để hắn nhớ kỹ nếu không có Công chúa, Phò mã căn bản chỉ là thùng rỗng kêu to, mà Quốc cữu đương nhiên cũng sẽ không mạo hiểm vì một ngoại nhân như hắn mà làm chuyện này. Nếu năm đó không phải cung nữ ti tiện ấy cùng Tiên hoàng sinh hạ Lâm Nhi, Tuyết Phong không biết sẽ rơi vào tay ai. Tuyết Phong coi như trời sinh hiểm muộn tử tôn. Tiên hoàng lúc trước cũng là con một, đến phiên Tuyết Tổ Tây, cũng chỉ có hắn là hoàng tử, đã thế lại là do một nữ nhân thấp hèn sinh ra.

Bất quá tiểu Vương tử may mắn này là người không màng danh lợi, không có dục vọng với quyền lợi. Bọn họ sẽ không động đến tính mạng người này, cứ để hắn sống như vậy không phải là ý tồi. Tự tiện phế bỏ Vương tử sẽ rất khó giải thích với dân chúng.

Ừm, ta chỉ là làm bổn phận của mình mà thôi.

Hiên Viên Hạo Húc năm đó trở lại Tuyết Phong chính là muốn báo gia cừu, phụ mẫu được rửa oan nhưng hấn lại vô cớ bị nữ nhân kia thao túng, trở thành hôn phu của nàng. Sau đó nữ nhân kia khiến hấn càng ngày càng có nhiều dự vọng, vậy nên hấn còn muốn cảm tạ phu nhân ấy chứ. Nếu không có nữ nhân này hấn cũng chỉ đơn giản là báo thù, sau đó sẽ trở về bên sư phụ sống những ngày bình thường. Bản thân vẫn còn bước trên một con đường chưa có điểm dừng, cứ cưỡng cầu không biết kết quả sẽ ra sao? Sư phụ từng nói qua, đừng nên quá tham lam, nếu không chung quy người bị tổn thương lại chính là bản thân. Nhưng hấn lại không thể khống chế tâm của mình. Trong đầu hấn luôn hiện lên hình ảnh của người kia. Hấn chợt phát hiện mình đã hoàn toàn trầm luân, mười hai tuổi gặp người đó, sao có thể dễ dàng quên đi như vậy...

Dù sao, giữa bọn họ còn có nhiều khúc mắc...

(4) Mãn thụ ngân hoa (): hoa trắng phủ kín cây

Thanh dục tuyết chủ

Tác giả: Đoạn Tàn Tình

3. Chương 2

Phu quân mệt nhọc cả ngày rồi, nên nghỉ ngơi chút đi.

Trưởng công chúa Tuyết Tổ Hân thấy vẻ mặt mệt mỏi của Hiên Viên Hạo Húc liền lên tiếng. Nàng hiểu người này có ý thức trách nhiệm rất cao, nên nàng năm đó mới có thể giữa nhiều tiểu tướng, liếc mắt một cái đã nhận ra ngay viên ngọc quý. Đáng vẻ oai hùng ấy đến nay vẫn làm cho nàng tâm động.

Chỉ một sai lầm nhỏ đã tạo thành cục diện khôn lường. Nam nhân này chính là phu quân của nàng. Hấn dù đối với nàng bất mãn nhưng cũng không có nữ nhân khác ở bên ngoài. Do đó, Tuyết Tổ Hân vẫn tin tưởng chính mình, với lại trong tay nàng vẫn còn có một vương bài. Dù không có sự quan tâm của phu quân, nhưng còn có đứa con, Hiên Viên Hạo Húc có đi xa đến mấy chung quy cũng sẽ không vượt quá giới hạn. Nàng là một nữ nhân cao ngạo, không cho phép có những kẻ khác xen vào chuyện tình cảm của mình, nàng phải bảo hộ tốt trạng phu của nàng.

Ân, đa tạ phu nhân. Cữu cữu à, xin thứ cho Hạo Húc cáo lui.

Hiên Viên Hạo Húc thấy Tôn Minh Trị gật đầu một cái liền xoay người hướng về phòng. Xử lý quốc sự suốt cả đêm, rồi lại lâm triều luôn, quả thật có chút mệt nhọc. Hấn ngồi làm việc, nhìn người kia đối với hấn ngủ không chút phòng vệ, tâm tình vì thế mà dễ chịu hơn nhiều.

Phụ thân, hài nhi chờ lâu rồi a, sao tối vậy mới trở về?

Hiên Viên Độc Trần đứng ở trước Tinh viên của phụ thân, bóng hình nhỏ nhắn liên tục đi qua đi lại. Thấy thân ảnh cao lớn của phụ thân ở phía sau, cậu cao hứng chạy lại, ngoan ngoãn nằm trong lòng phụ thân, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, trách phụ thân luôn lơ là cậu.

Trần Nhi mong phụ thân về à?

Hiên Viên Hạo Húc ngấm hài tử lạnh lợi, dầu là ngoài ý muốn, nhưng lại là độc tôn của Hiên Viên gia. Hấn rất thương con trai, năm đó hấn đã không thể cứu cha mẹ, hiện tại nhất định phải bảo vệ hài tử này.

Ân, Trần Nhi hôm qua cùng các sư phụ mới học một bộ côn pháp. Trần Nhi muốn biểu diễn cho phụ thân xem.

Dù mới chỉ có lên sáu, nhưng Hiên Viên Độc Trần từ năm ba tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với võ thuật, nên Hiên Viên Hạo Húc đối với con mình yêu cầu thập phần nghiêm khắc.

Nga, thật sao, Trần Nhi càng ngày càng tiến bộ, cha nghĩ Trần Nhi...

...không cần luôn nôn nóng thể hiện phải không?

Hiên Viên Độc Trần tuy chỉ là tiểu hài tử, lại làm điệu bộ bắt chước phụ thân chấp tay nói chuyện, sau đó còn ra vẻ đăm chiêu. Bộ dáng bé xíu ra vẻ ông cụ non nhất thời làm cho Hiên Viên Hạo Húc đi theo cũng cười rộ lên. Hấn sáng khoái cười vang vọng cả Tinh viên. Hiên Viên Hạo Húc chỉ có ở trước mặt con mới

có thể rũ bỏ hết tâm sự, thích thú làm tròn trách nhiệm của một người cha. Chỉ có ở trước mặt đứa nhỏ, hắn sẽ không phải bận lòng, đối với người khác hắn phải diễn trò – diễn vai một Hiên Viên Hạo Húc khác.

Ha hả, Trần Nhi thật sự là hiểu cha a.

Hiên Viên Hạo Húc ôm lấy đứa con, sau đó hôn liên tiếp lên khuôn mặt bé bỏng, khiến Hiên Viên Độc Trần cười nắc nẻ, cổ nẻ râu phụ thân. Phụ thân một đêm không có cạo, râu châm vào mặt ngựa ngựa. Hai cha con cứ thế ở trong sân hưởng thụ khoảnh khắc yên bình. Hiên Viên Hạo Húc và Trương công chúa không ngủ chung phòng, hắn một mình ở Tĩnh viên, vì hắn cần một không gian thanh tĩnh. Bên ngoài có gặp chuyện gì, hắn đều hy vọng vẫn có một khoảng lặng cho riêng mình. Hiên Viên Hạo Húc chỉnh trang qua loa, sau đó bắt đầu làm việc. Làm Đại nguyên soái, đầu phải mỗi ngày đều nhàn nhã được, đương nhiên phải tốn hao tinh lực vì việc quân. Dù sao, trách nhiệm y là quản lý tốt ngàn vạn binh mã Tuyết Phong, đó mới là việc cốt tủy của quốc gia. Chỉ cần có cường lực, tất sẽ có quyền lợi.

Nguyên soái, tiểu nhân cầu kiến.

Thanh âm ngoài cửa truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hiên Viên Hạo Húc. Phó tướng hắn tin cẩn, đồng thời cũng là bằng hữu duy nhất của Hiên Viên Hạo Húc ở đây, Hồi Diệc Vân tướng quân, đã trở lại.

Diệc Vân, vào đi.

Hiên Viên Hạo Húc nghe thấy giọng Hồi Diệc Vân, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, ở trước mặt người thân, Hiên Viên Hạo Húc mới có biểu lộ chân thành. Hắn luôn che giấu tình cảm trước mặt người khác, đến mức bản thân mình có phải chính nhân quân tử không.

Nguyên soái, lần này ngài muốn tham gia Quân chủ tự hội sao?

Hồi Diệc Vân nhìn Hiên Viên Hạo Húc, hắn nghe nói Nguyên soái muốn đi tham gia hội nghị, không biết ý Nguyên soái rốt cuộc là ra sao. Mặc dù, hiện nay trong cung không ai hoài

ngi Nguyên soái, nhưng nếu lời nói Nguyên soái đại nhân lộ vẻ phong mang(5), e sẽ khiến cho trong cung có kẻ nghi kỵ.

Ta cũng đang lo lắng chuyện này. Diệc Vân nghĩ sao?

Hiên Viên Hạo Húc quan sát thủ hạ mình tín nhiệm. Năm đó Hồi Diệc Vân là ấu tử của quân gia Hiên Viên gia, đã trở về Cảnh Xuân, sống từ nhỏ ở quê nhà nên mới tránh họa sát thân. Khi hắn vừa trưởng thành, liền tìm kiếm nam hài đã gặp qua vài lần này. Sau đó hai người cùng nhau bá sự – Hư Vô lão nhân, khi ấy cả hai đều là những đứa trẻ một lòng quyết báo thù. Diệc Vân không hiểu rõ tình cảnh nên cũng sẽ không có ấn tượng quá sâu sắc. Nếu chính bản thân gặp chuyện, hắn sẽ không có may mắn như vậy. Rất nhiều năm sau này, mỗi khi một mình vì ác mộng mà tỉnh giấc, lại phát hiện toàn thân mồ hôi thấm lạnh.

Thuộc hạ cảm thấy việc này không ổn. Đối Thiên Triệu cùng Vũ Trạch mà nói, Nguyên soái không đi thì hơn.

Hiên Viên Hạo Húc chỉ để lộ thân phận cho sư phụ biết, còn trước mặt sư huynh đệ cho tới bây giờ vẫn giấu gia thế. Bọn họ đều coi hắn như hảo huynh đệ. Hắn biết các huynh đệ nhạy cảm, đã đoán được gì đó.

Ta không lo lắng lắm. Tứ đệ Huyền Trọng Thiên chắc chắn sẽ hiểu. Còn Vũ Quân Kỳ có vô tâm thì cũng mất chút ít thời gian mà thôi.

Hiên Viên Hạo Húc rất tin tưởng sư đệ, Huyền Trọng Thiên có vẻ đoán được hắn không đơn giản, cho nên lúc trước hắn xuống núi, Huyền Trọng Thiên đã nói: Nếu sư huynh tương lai có cái gì phân phó, cứ việc yêu cầu là được. Huyền Trọng Thiên thân là Thái tử Thiên Triệu, khi còn ở trên núi tính cách thập phần tốt bụng cũng cực kỳ cẩn trọng, khó trách Thiên Triệu vương triều có thể vững vàng ngồi ở vị trí đứng đầu sáu nước.

Chính là, cẩn thận vẫn hơn.

Hồi Diệc Vân thấy không an tâm. Là người thận trọng, tuy hắn có nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng tất cả là chuyện của quá khứ, Tiên hoàng cũng đã sửa lại án xử sai cho Hiên Viên gia. Chẳng qua Hiên Viên Hạo Húc vẫn cứ kiên trì muốn báo thù. Hắn thân là người của Hiên Viên gia, tất nhiên cũng chỉ có thể nghe

theo chủ tử. Hắn cho rằng hiện tại hết thấy đều không quá tệ. Dù sao người cũng đã không còn, bọn họ đều là người sống, tốt hơn là nên hảo hảo mà sống, không cần khiên cưỡng bị ràng buộc bởi quá khứ.

Ân, ta đã biết, người đi xuống đi. Đúng rồi, phải giúp ta thường xuyên lưu ý động tĩnh trong cung.

(5) Phong mang (): sự sắc sảo; tài năng. Ở đây có thể hiểu là có ý đồ.

Hắn vừa phải vội vàng lo quân vụ vừa muốn xử lý quốc vụ, khi quá bận, hắn bao giờ cũng cho người giám sát sự vụ trong cung vì không muốn có sơ hở ở đâu cả.

Tuyết Tổ Tây, Tuyết Tổ Tây, Tuyết Tổ Tây...

Hiên Viên Hạo Húc miệng nở cái tên này, mỗi lần hắn ở một mình, trong đầu luôn hiện lên một thân ảnh trắng như tuyết bên cây mai. Đứa bé với ánh mắt cô tịch và tuyệt vọng khiến hắn không vui. Ngực nhói đau. Hiên Viên Hạo Húc muốn đem y kéo vào lòng, tựa như mỗi lần hắn buồn, mẫu thân lại làm thế với hắn. Ngày đó, hắn còn chưa rõ tình yêu là gì, nhưng khi gặp lại, khi đã trưởng thành, hắn đã hiểu mình khao khát điều gì. Người kia càng thuần khiết, hắn lại càng muốn cướp lấy, khiến người đó cũng có cảm giác như mình. Cảm giác không có người thân bên cạnh, cả thế giới chỉ còn lại tình cảm của bản thân... liệu có nên làm cho người kia nếm trải không?

Ai nha, tiểu tử dễ thương này là ai a?

Tuyết Tổ Tây nhìn nam hài trước mắt cung trang vừa vặn, trong ánh mắt còn mang vẻ e ngại hoàng cung, trên mặt vẫn cố giả bộ kinh ngạc, xem ra đúng là một đứa nhỏ trong ngoài bất nhất.

Trần Nhi tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế...

Thân ảnh nhỏ xíu lễ phép hướng về phía nam nhân mặc long bào hành lễ. Tuyết Tổ Tây không thích mặc loại long bào hoàng sắc, nhưng cung nhân vẫn chuẩn bị cho y bên trong mặc trang phục trắng, bên ngoài là tổ y kim sắc, càng tôn thêm vẻ cao quý. Ít nhất trong mắt Hiên Viên Hạo Húc, giờ phút này, Tuyết Tổ Tây là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Mỗi lần gặp, trái tim càng bị cuốn sâu khiến hắn sợ hãi, sợ chính mình không cẩn thận sẽ vì chuyện tình cảm mà làm hỏng kế hoạch.

Miền lễ, miên lễ, đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy. Trần Nhi lại đây... Tuyết Tổ Tây nắm tay tiểu Trần Nhi, tuy không thích Hoàng tử, nhưng y rất thương đứa

nhỏ. Con cái sinh ra là để cha mẹ yêu thương, nếu cha mẹ ngay cả con mình đều bảo hộ

không được thì đừng sinh cho rồi.

Trần Nhi bình thường ăn uống ra sao? Thế nào mà nặng như vậy a?

Tuyết Tổ Tây chặt vật mãi mới ôm được Trần Nhi. Bộ dáng gầy gò, mảnh khảnh, phía sau thoát nhìn giống như nữ tử, nhỏ nhắn mềm mại. Làn da trắng nõn vì suốt ngày ở trong cung.

Trần Nhi ăn thịt. Phụ thân nói, nam tử hán phải ăn nhiều thịt mới có thể nhanh lớn.

Hiên Viên Độc Trần vốn đang có chút xa lạ, nhưng cứu cứu so với mẫu thân còn đẹp hơn vài phần, hơn nữa hoàng cung có nhiều điều mới lạ, khiến tiểu hài tử thêm cao hứng.

Trần Nhi, đừng nói linh tinh với Hoàng thượng. Mau xuống, làm nhàu quần áo Hoàng thượng mất!

Hiên Viên Hạo Húc kỳ thật là có chút ghen tị, hài tử có thể ở trên đùi Tuyết Tổ Tây, ngồi trong lòng hưởng thụ, nếu người này là hắn thì tốt rồi. Không đúng, hắn suy nghĩ cái gì vậy? Hắn – Hiên Viên Hạo Húc muốn làm cho Tuyết gia vì năm đó phạm hạ sai lầm phải chuộc tội, thật không hiểu sao hắn chỉ nghĩ chuyện đầu đầu với kẻ thù.

Hoàng thượng, tiểu nhi còn nhỏ không hiểu phép tắc, mong Hoàng thượng không trách tội.

Thấy hài tử của mình được sủng ái, hắn đương nhiên cũng cao hứng, không nghĩ với thái độ của phụ nhân như vậy, Hoàng thượng còn thân thiết với Độc Trần, cho nên Hiên Viên Hạo Húc càng mừng rỡ.

Nguyên soái, Trẫm rất quý Trần Nhi, vô cùng hồn nhiên nha.

Tuyết Tố Tây nhận ra Hiên Viên Độc Trần dù mang bộ dáng tiểu hài tử nhưng rất hiểu chuyện, chắc hẳn đã được chỉ dạy rất tốt.

Cửu cửu à, hoàng cung này thật lớn a.

Hiên Viên Độc Trần chưa từng đến nơi nào rộng rãi như vậy, bình thường thấy nhà cậu đã lớn lắm rồi, vậy mà nơi này còn lớn hơn nhà mình gấp nhiều lần.

Àn, Trần Nhi thích không?

Ánh mắt Hiên Viên Độc Trần toát lên vẻ tò mò, trẻ con luôn thích mới mẻ. Nhưng trong lời nói của người sống tại đây đã lâu, không có cảm giác hào hứng gì. Y phải sống trong nhà giam to lớn này, không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận thôi.

Àn, thích, đẹp lắm a, đẹp hơn nhà Trần Nhi nhiều lắm.

Hiên Viên Độc Trần chỉ biết càng lớn càng đẹp, lớn như vậy chính là đẹp nhất.

Phải không? Sau này cửu cửu truyền ngôi cho Trần Nhi nha?

Tuyết Tố Tây nhìn thấy cháu mình có hứng thú, nếu thích thì chi bằng giao cho vị trí này không phải cực thích hợp sao? Y chưa từng thích thú gì thứ công xiềng này.

Bệ hạ, chuyện này thỉnh không thể tùy tiện nói.

Tuyết Tố Tây ôn nhu nói nghe như chuyện con con. Tuy rằng cũng hiểu y không thích vị trí này, nhưng ai lại đem chuyện truyền ngôi nói ra thế đâu?

Nguyên soái không cần quá bận tâm. Trẫm nói chơi thôi.

Y vẫn chưa tính đến chuyện lập hậu hoặc là sắc phong phi tần linh tinh, nữ nhân đối với y chỉ là trời buốc. Chuyện đó không có gì đáng nói.

Trần Nhi nói cho Trẫm biết, Trần Nhi muốn làm hoàng đế không?

Không muốn!

Hiên Viên Độc Trần vừa nghe nói đến chuyện làm hoàng đế là nhăn mặt, nghe nói làm hoàng đế mệt chết đi á. Giống phụ thân không phải là Hoàng thượng còn khổ cực như vậy, cậu chẳng ham.

Nga? Vì cái gì a?

Tuyết Tố Tây ngạc nhiên khi thấy tiểu hài tử kiên quyết từ chối, không phải mới vừa rồi vẫn cao hứng lắm sao?

Làm Hoàng thượng mệt chết đi a. Phụ thân mỗi lần về nhà đều mệt đến mức không muốn cùng Trần Nhi nói chuyện. Cho nên Trần Nhi...

Trần Nhi!

Hiên Viên Hạo Húc ngắt lời đứa con đang nói linh tinh, tiểu tử kia có nhận ra mình vừa mới bỏ qua chuyện gì không? Đó là thứ mà vạn người tha thiết ước mơ.

Nguyên soái không cần phản ứng thái quá như vậy. Xem ra Trẫm luôn làm phiền Nguyên soái, khiến Nguyên soái không có thời gian bên người thân.

Tuyết Tố Tây có chút ngượng ngùng khi gặp Hiên Viên Hạo Húc, đều là bởi y thân là vua một nước, lại luôn đem mọi thứ phó mặc cho tỷ phụ.

Vì thân không dám, thân không cảm thấy khó xử, có thể cùng bệ hạ chia sẻ việc triều chính là phúc phận của thân.

Có thể mỗi ngày bên cạnh người mình luôn mong nhớ thì còn gì ngọt ngào hơn?

Làm phiền Nguyên soái rồi.

Tuyết Tổ Tây hiểu bây giờ Hiên Viên Hạo Húc là người có thể cùng y chia sẻ ưu sầu, trong hoàng cung to lớn lạnh lẽo này lại có người hết lòng vì y sao? Trừ mẫu thân hiền lành đã qua đời, trên thế giới này y không quan tâm đến ai nữa. Người kia hẳn là phụ thân của y, cứ có việc hoặc là kiểm tra bài tập mới gọi người đến truyền y yết kiến. Trong trí nhớ của Tuyết Tổ Tây, Phụ hoàng chưa từng vì thứ gọi là tình phụ tử mà gọi y đến. Tại nơi Phụ hoàng hấp hối, cũng là nơi y từng được triệu kiến nhiều lần, Phụ hoàng vươn đôi tay nhăn nheo cầm bàn tay lạnh như băng của y mà nói:

Từ nay về sau quốc gia này sẽ giao cho người – con của ta.

Khi nói những lời này, trên mặt Người lộ ý cười làm cho y thấy xa lạ, cho dù có thể cảm giác được lão nhân có tình cảm với mình, nhưng đã lâu rồi hai người không trò chuyện, tình cảm đâu dễ nảy sinh. Tuyết Tổ Tây là người lãnh đạm, thứ gọi là tình thân vốn dĩ rất xa lạ.

Tỷ phu thì luôn cho y một loại cảm giác an toàn. Chính là, đôi khi y càng thấy lo lắng, sợ hãi, bởi vì y lại càng nhiều, lại càng sợ mất đi bản thân mình...

4. Chương 3

Nguyên soái, Hoàng tử sao lâu rồi không có hồi cung gặp Trẫm? Hoàng tử còn đợi Trẫm triệu kiến à?

Tuyết Tổ Tây tuy xưa nay cùng Trưởng công chúa không thân cận, nhưng dù sao cũng là tỷ đệ nên vẫn trân trọng tình thân. Tuyết Tổ Tây biết, mình sinh ra làm cho nàng chịu rất nhiều áp lực. Từ nhỏ, y có thể cảm nhận được sự thù ghét trong ánh mắt Hoàng tử. Dù sao, chính bản thân cũng là người sống trong sự bất hạnh, nên Tuyết Tổ Tây hy vọng tỷ đệ bọn họ có thể chung sống hoà hảo.

Hoàng thượng, nàng đã xuất cung rồi, sao có thể về nhà thường xuyên được. Hơn nữa, nàng là công chúa nên cũng có nỗi lòng riêng.

Mà dù nữ nhân kia muốn hồi cung, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không cho, e nàng trở về sẽ quấy rầy đến sự thanh tịnh của Tuyết Tổ Tây. Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn oán hận Tuyết Tổ Tây.

Ân, Trẫm biết rồi. Xem ra Trẫm còn suy nghĩ đơn giản quá.

Hoàng tử cao ngạo như vậy, đời nào dễ dàng hạ mình tới gặp y. Hiện nay thân là hoàng thượng, nhưng lại là một hoàng thượng hữu danh vô thực. Tuyết Phong vương triều nằm trong tay, y cũng chỉ có thể tận lực duy trì vương triều vững vàng mà thôi.

Hoàng thượng, đã đến giờ ngọ thiện. Hoàng thượng muốn dùng bữa ở trong điện hay ở đình lý?

Thiếp thân thái giám của Tuyết Tổ Tây – Tiểu Lâu tiến đến hỏi. Hắn theo Tuyết Tổ Tây từ nhỏ, hiểu rõ Tuyết Tổ Tây là người không muốn kẻ khác biết quá nhiều về mình. Hắn đối với Tuyết Tổ Tây nảy sinh tình cảm huynh đệ, điều này nếu nói ra nhất định sẽ bị coi là đại nghịch bất đạo. Hoàng thượng ở một mình trong hoàng cung thật sự là rất khổ cực. Hơn Hoàng thượng vài tuổi, từ nhỏ hắn đã chiếu cố Hoàng thượng, coi Hoàng thượng như tiểu đệ. Bình thường Hoàng thượng quả thật có chút tính trẻ con vì trước đây Hoàng thượng vốn là một đứa nhỏ sống khép kín.

Ân, dùng luôn ở đây đi. Dù hậu cung không nhiều nữ quyến nên cũng không bất tiện. Tuyết Tổ Tây truyền lệnh, sau đó ba người ở đình lý hưởng thụ phút giây nhàn nhã hiếm

có. Cả ba vừa trò chuyện vừa đùa giỡn vui vẻ, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng cười giòn

tan của trẻ con. Tiểu Lâu thấy không khí trước mắt thật ấm cúng, mong sao Nguyên soái đại nhân có thể giải trừ khúc mắc trong lòng Hoàng thượng.

Tiểu Lâu, người đứng đó ngây ngô cười làm cái gì a?

Một giọng nói thanh thúy vang lên, nhìn Tiểu Lâu thất thần cười ngu ngơ, Vị Tuyết dùng cánh tay huy huy, sợ tới mức huých huých lưng Tiểu Lâu mấy cái.

Vị Tuyết đáng chết, sao giờ mới xuất hiện? Hoàng thượng đang cần người đó.

Tiểu Lâu trách cứ người bạn thanh mai trúc mã của mình, hắn cùng Vị Tuyết hàng ngày hầu hạ Hoàng thượng, giúp Hoàng thượng lo liệu mọi chuyện. Vị Tuyết năm tuổi tiến cung, được an bài bên Thái tử để chăm sóc Người. Nàng và Tiểu Lâu có thể xem như cùng Tuyết Tổ Tây lớn lên bên nhau.

Hừ, biết rồi. Người xem Hoàng thượng cười nhiều chưa kia!

Vị Tuyết đã lâu không thấy Hoàng thượng cười vui vẻ như vậy, xem ra tiểu thế tử này thật sự là bảo bối a.

Ân, đúng vậy, không biết Hoàng thượng khi nào thì có nhi tử. Hoàng thượng nên làm Phụ hoàng rồi.

Tiểu Lâu thấp giọng nói, hắn nghĩ Hoàng thượng nhất định là một người cha tốt, nhưng liệu Hoàng thượng đến khi nào mới có hài tử kế vị đây? Hoàng thượng bình thường vốn mang vẻ vô cầu, ví như tiên tử giữa nhân gian yên hoà vô thực.

Đúng đó, ta cũng mong lắm đó nha.

Vị Tuyết đương nhiên cũng thực chờ mong có thể tận mắt thấy Hoàng thượng thú thê, chỉ là Hoàng thượng từng nói qua: Đến bản thân còn lo chưa xong, có gì phải liên lụy người khác chứ. Tuyết Tổ Tây lúc ấy khẽ mỉm cười, cảm thán mình chỉ là một kẻ tầm thường.

Tuyết Tổ Tây cùng Hiên Viên phụ tử dùng ngọc thiện xong, bắt đắc dĩ không hàn huyền thêm nữa. Dẫu sao lưu thần tử ở trong cung quá lâu cũng không phải đạo làm vua. Tuyết Tổ Tây dù rất muốn cùng ngoại sanh(6) hảo hảo ôn chuyện nhưng cũng không có biện pháp.

Cửu cửu, Trần Nhi còn tới chơi nữa mà, cửu cửu không cần chau mày.

(6)Ngoại sanh (): cháu trai bên ngoại

Hiên Viên Độc Trần dùng bàn tay mập mập nhỏ bé sờ sờ đôi mày đang nhíu lại của Tuyết Tổ Tây, tuy cửu cửu vẫn chưa lên tiếng nhưng cũng đoán được cửu cửu nhất định không nở. Cậu nhớ đến mẫu thân hay thầm khóc trong căn phòng trống trải, nhưng nàng lại luôn ở trước mặt cậu làm bộ như không có chuyện gì. Mẫu thân cứ như vậy suốt.

Ngoan, Trần Nhi đừng quá phận với Thánh thượng.

Hôm nay so với phụ thân còn hạnh phúc hơn, Trần Nhi liệu có biết Hiên Viên Hạo Húc vẫn luôn muốn việc làm việc này. Năm Hiên Viên Hạo Húc mười hai tuổi đã hiểu mình phải làm chuyện gì.

Hoàng thượng, vi thần xin cáo lui.

Hiên Viên Hạo Húc dẫu không muốn đi, nhưng ngày mai sẽ lại gặp nhau, hơn nữa không lâu nữa người kia sẽ trở thành của mình thôi.

Hiên Viên Độc Trần từ sau lần tiến cung, cả ngày ở nhà trước mặt mọi người liến thoắng nói về cửu cửu, đẹp như vậy, như vậy, còn có vẻ sùng bái. Xem ra Hiên Viên Độc Trần rất thích người kia, bất quá vẫn không dám ở cạnh mẫu thân mà ho he cái gì. Ngày đó vừa từ trong cung về nhà, cậu hưng phấn chạy đến chỗ mẫu thân, ba hoa nói hoàng cung như thế này, như thế kia. Lúc ấy, Tuyết Tổ Hân lập tức biến sắc, sau đó nhanh rời đi, khiến cậu kinh ngạc, không dám nói gì với mẫu thân nữa. Mà Trưởng công chúa tự biết mình phản ứng hơi quá đáng với con, liền sau đó đi an ủi đứa nhỏ.

Trần Nhi, sau này cả nhà ta nhất định sẽ vào cung.

Tuyết Tổ Hân được gả cho Hiên Viên Hạo Húc năm mười tám tuổi, hiện tại đã qua tuổi hai mươi ba, nhưng vẫn là một thiếu nữ kiều diễm. Nàng ôn nhu nhìn hài tử, con trai của nàng giờ đã giống như một nam tử hán đỉnh thiên lập địa(7) rồi.

Ân, mẫu thân muốn gặp cửu cửu không? Cửu cửu nói với phụ thân là rất muốn gặp người đó.

Nếu mẫu thân đi gặp cửu cửu, có thể còn được bám đuôi theo. Cửu cửu mà gặp mình, chắc sẽ cao hứng lắm nha.

Không phải, ý ta là chúng ta ba người vĩnh viễn ở tại nơi đó, không có người khác, có chăng chỉ là người hầu.

(7)Đỉnh thiên lập địa (): đội trời đạp đất

Tuyệt Tố Hân mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ khát khao. Tương lai, nàng muốn làm bậc mẫu nghi thiên hạ, có thể khiến tất cả nữ nhân đều phải ngưỡng mộ. Được vậy, nàng cam nguyện làm người đứng sau lưng tướng công.

Ân? Thế cữu cữu sẽ đi đâu?

Hiên Viên Độc Trần còn nhỏ, không hiểu được cái gì gọi là dã tâm, chỉ biết là mình rất thích cữu cữu, trong cung mà không có cữu cữu thì phải làm sao bây giờ?

Đừng nhắc đến hần! Cữu cữu cái gì, mới gặp có một lần đã bị vẻ ngoài nhu nhược của hần lừa gạt sao!

Tuyệt Tố Hân không thể chấp nhận sự phản bội của đứa con do chính mình dứt ruột sinh ra, vì lẽ gì mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại luôn miệng nhắc đến người khác? Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyệt Tố Hân cau lại, nàng hung hăng nắm lấy vai Trần Nhi, mãi đến khi thấy đứa nhỏ ở trong ngực run rẩy, giật mình nhìn lại mới phát hiện đứa con nhìn mình với vẻ khiếp sợ.

Trần Nhi có đau không, sao không nói cho ta biết?

Tuyệt Tố Hân đau lòng nhìn hài tử đang run sợ, vẻ mặt xa lạ làm cho nàng thấy lo lắng vô cùng. Nếu mất đi đứa con này, mất đi vương bài này, nàng không biết còn được phu quân quan tâm không.

Ách, không có việc gì, Trần Nhi không đau, không có việc gì.

Hiên Viên Độc Trần không ngừng an ủi mẫu thân. Vừa rồi thật đáng sợ nhưng cậu hiểu không thể khiến mẫu thân kích động. Cậu không nói thêm nữa, xem ra mẫu thân không thích cữu cữu rồi. Cữu cữu tốt như vậy, vì sao nàng không thích cữu cữu chứ?

Công chúa, đã đến giờ thiếu gia phải đi học.

Phó nhân đi vào Di viên nơi công chúa ở một mình, thấy ở đình viện không khí có vẻ trầm xuống, nhưng đành đánh bạo lên tiếng. Vấn đề học hành của thiếu gia quan trọng hơn.

Nga, được rồi, người đi trước đi.

Tuyệt Tố Hân trước mặt gia nhân liền khôi phục dáng vẻ công chúa cao quý của nàng, sau đó quay đầu lại hiền lành nhìn hài tử, nhẹ nhàng nói: Trần Nhi nhanh đi học đi, đừng làm phu tử chờ lâu. Trần Nhi nhất định phải cố gắng học tập nha.

Vì nói không chừng, tương lai thiên hạ Tuyệt Phong sẽ về tay con nàng.

Hài nhi đã biết, hài nhi xin cáo lui.

Hiên Viên Độc Trần kính cẩn thỉnh mẫu thân xong, xoay người hướng về phía thư phòng. Cho tới bây giờ cậu cũng không thích thú gì chuyện học tập. Bước chân vội vã như muốn mau chóng rời đi. Cậu còn quá nhỏ, cũng không hiểu nhiều chuyện lắm.

Trần Nhi, mẫu thân thật lòng thương yêu người.

Tuyệt Tố Hân dõi theo bóng dáng Hiên Viên Độc Trần, nếu không có đứa trẻ này nàng sẽ không được nam nhân kia để mắt đến. Chỉ cần dùng chút thủ đoạn nho nhỏ với nam nhân kia là sẽ chiếm hữu được người mình thích. Nhiều năm qua làm phu thê, phu quân của nàng cũng không có gì khác thường. Có lẽ năm ấy vốn là lỗi của nàng. Người phu quân chọn lúc đó là nàng. Nàng thả cứ tự an ủi rằng chàng vốn chọn mình, Trưởng công chúa tôn quý của Tuyệt Phong.

Đã chuẩn bị cẩn thận việc đi sứ Thiên Triệu vương triều lần này, bỗng có tin đồn Quân chủ Thiên Triệu trong cung lưu nam sủng nên quyết định hoãn lại. Huyền Trọng Thiên của Thiên Triệu dám làm chuyện này, khiến năm nước kia đành chú ý quan sát, chờ đợi. Bây giờ thần tử Thiên Triệu đều nhất trí đề nghị hoàng đế gạt bỏ nam sủng. Huyền Trọng Thiên thế nhưng vì nam sủng đó xảy ra chuyện, mà phê truất hoàng hậu. Chuyện này chấn kinh cả vương triều Thiên Triệu, rất nhiều sự vụ cũng đều bởi vì chuyện này

mà tạm dừng. Hiên Viên Hạo Húc biết rõ sự đệ tuyệt đối sẽ không muốn liên lụy đến người khác, nhưng sự tình bị truyền thành như vậy rồi, hắn cũng bắt đầu vì sự đệ mà có phần lo lắng. Sự đệ hẳn là còn không biết hắn đã thành Phò mã, lần trước cũng chỉ nói sơ sơ cho Vũ Quân Kỳ biết, lúc ấy chỉ e tên kia ở Thiên Triệu mà xấu mặt.

Hoàng thượng, nếu không cần đi sứ Thiên Triệu, sao chúng ta không nhân tiện phái người đi thám thính Thiên Triệu?

Lão Thừa tướng Giản Vân Thư là nguyên lão hai đời, đối với Tuyết Tổ Tây tuy rằng không xem trọng, nhưng vẫn cố hết sức bảo hộ cơ nghiệp Tuyết Phong.

Cứ theo ý Thừa tướng đại nhân mà làm đi.

Tuyết Tổ Tây biết lão Thừa tướng này nhất định không hại y, nên mỗi lần Giản Vân Thư nói cái gì, y cũng đều phê chuẩn. Bất quá Tuyết Tổ Tây vẫn là cố dùng ánh mắt dò xét ý tứ Hiên Viên Tướng quân. May mắn có Hiên Viên Hạo Húc giúp y giải quyết rất nhiều nan đề.

Lão thần tuân mệnh. Lão thần còn có một chuyện bẩm báo, nếu Thiên Triệu vương triều có chính biến, chúng ta nên phái đại quân đóng quân ở biên cảnh, sẽ an toàn hơn, người nói phải không, Phò mã gia?

Lão Thừa tướng Giản Vân Thư thừa hiểu Hoàng thượng hiện tại tín nhiệm ai nhất, nhưng Tiên đế trước khi băng hà đã ủy thác nên ông phải cố hết sức bảo vệ giang sơn Tuyết Phong.

Thừa tướng nói chí phải. Hoàng thượng, thần tự nguyện mang binh đóng ở biên cảnh, quan sát quân tình. Hiên Viên Hạo Húc biết Giản Vân Thư nhằm vào mình nên dĩ nhiên cũng chỉ có thể kiến chiêu sách chiêu(8).

Hoàng thượng, chuyện Thiên Triệu căn bản không cần phái đại quân Tuyết Phong đóng ở biên cảnh.

Quốc cữu Tôn Minh Trị dĩ nhiên phải bảo vệ chỗ đứng cho Nguyên soái, nếu Hiên Viên Hạo Húc ra biên cảnh, bọn họ đâu còn tiếng nói. Cháu hắn còn đang chờ làm hoàng đế kia. Nói cái gì vì lo cho Trưởng công chúa, nhưng Tôn Minh Trị là ai chứ? Sao có thể dễ dàng đem vương vị tặng cho một người không cùng huyết thống, cho dù là vị hôn phu của cháu mình có năng lực thế nào. Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Hắn phải hảo hảo lợi dụng Hiên Viên Hạo Húc trong tay nắm giữ binh mã, có binh lực, việc đoạt đế vị này tất dễ như trở bàn tay, nhưng giờ hắn còn không dám ở trước mặt Hiên Viên Hạo Húc biểu hiện quá tham vọng. Bằng không công sức của cháu hắn sẽ đổ xuống sông xuống bể.

Trẫm...

Tuyết Tổ Tây phân vân, khó xử đưa mắt về phía Hiên Viên Hạo Húc. Thừa tướng đại nhân cùng Quốc cữu đại nhân tranh luận, thực là chuyện đau đầu.

Hoàng thượng, thần thấy việc này nên cân nhắc kỹ, dù sao Thiên Triệu có ảnh hưởng lớn trong sáu nước. Hơn nữa khi thần vắng mặt, còn có Tôn Toàn Long, Tôn Toàn Hổ – hai vị tướng quân có thể thay thế.

Hiên Viên Hạo Húc nói xong còn không quên dùng ánh mắt xoa dịu nhìn về phía Tôn Minh Trị. Hiên Viên Hạo Húc thấy ánh mắt Tôn Minh Trị rõ ràng thoáng kinh hãi nhưng sau lại lộ vẻ kinh hỉ. Hắn thần nhiên cười với Tôn Quốc cữu, hoàn toàn coi Tôn Quốc cữu như người một nhà.

Hoàng thượng việc này trăm triệu không ổn, sao có thể...

Thừa tướng đại nhân không phải nói làm cho ai đó đóng ở biên cảnh điều tra quân tình sao không? Như thế nào lại nói không ổn?

(8) Kiến chiêu sách chiêu (): tùy cơ ứng biến

Hiên Viên Hạo Húc đoán được Thừa tướng muốn nói gì, nhưng sao để Giản Vân Thư định đoạt hết chứ. Lão nghĩ Hiên Viên Hạo Húc là ai!

Đúng vậy, Thừa tướng đại nhân, Hiên Viên tướng quân tự động xin đi giết giặc, có gì khó hiểu?

Tuyết Tổ Tây cũng không muốn cho Hiên Viên Hạo Húc rời đi, nhưng hiện quả thật cần quan sát Thiên Triệu một thời gian.

Ách, thần đã biết.

Giản Vân Thư gật đầu nói, nhưng chắc chắn vẫn không yên lòng, đúng là vừa thoát khỏi hang hùm lại rơi vào miệng cọp! Tôn gia tuy là Quốc cữu, nhưng hẳn là ca ca Hoàng hậu trước đây, vốn chẳng coi tiểu Hoàng đế ra gì.

Từ xưa quân đội xuất chinh chính là đi qua Đức Thắng môn, lần này mặc dù không phải xuất chinh cũng đi qua Đức Thắng môn, vì Tuyết Tổ Tây muốn Đại tướng quân tẩy trần. Tuyết Tổ Tây một thân tuyết trắng, đầu đội thức phát kim quan, dáng người mảnh khảnh đứng ở ngoài Đức Thắng môn thật khó chịu nổi gió lạnh thấu xương thổi vào. Tiểu Lâu đứng cạnh hẳn bưng chén rượu, cùng với cung nữ Vị Tuyết. Hai người kia địa vị ở trong cung không thể khinh thường, bởi vì Tuyết Tổ Tây ăn, mặc, ở, đi lại cũng không để người khác làm, đều là hai người bọn họ an bài. Hiên Viên Hạo Húc một thân nhung trang khiến thân ảnh hẳn cao ngất, càng lộ khí chất uy nghiêm. Tuyết Tổ Tây phải hơi ngẩng đầu lên mới có thể nhìn được mặt Hiên Viên Hạo Húc. Đôi mày kiếm làm cho toát lên vẻ uy nghiêm, võ nghệ siêu quần, toàn thân không có một tia sơ hở, cả người hiện ra tư thế oai hùng khiến tất cả mọi người ở đây không khỏi kính ngưỡng.

Nguyên soái lần này đi nhất định phải vạn phần bảo trọng thân thể, trong quân nhiều chuyện còn nhờ người phiên lòng.

Tuyết Tổ Tây thần nhiên mỉm cười, đôi mắt trong veo, giống như thanh tuyền không hề chứa chút bụi bẩn, làm cho lòng người có cảm giác thật sự như đang được thanh tẩy. Hắc bảo Tiểu Lâu đem rượu tiễn biệt đưa cho Hiên Viên Hạo Húc, sau đó tự mình cầm lấy một ly đưa cho hẳn.

Hoàng thượng, vi thần lần này đi là để xem xét tình hình, cũng không nhiều nguy hiểm. Vẫn là Hoàng thượng nên xử lý quốc sự thật thận trọng.

Hiên Viên Hạo Húc nhìn nam nhân trước mặt, là cừu địch của hẳn, cũng là người trong lòng không ai có thể thay thế được. Mâu thuẫn nhiều năm luôn giày vò hẳn, khiến tinh lực hẳn suy sút.

Trầm chờ tin tốt của Tướng quân.

Tuyết Tổ Tây gơ lên chén rượu, môi đỏ mọng nhẹ nhàng kề miệng vào chén mà uống. Thân thể không quen uống rượu, nhưng quân đội xuất chinh nên y muốn tỏ thánh ý.

Thần nhất định không phụ thánh vọng.

Lần này hẳn nhất định phải thực hiện ý nguyện, ngay cả Tứ sư đệ luôn cẩn trọng mà cũng dám lưu nam sủng tại bên người, mạo hiểm đối mặt với miệng lưỡi thế gian thì hẳn há có cái gì phải sợ.

Thiên hạ trong tay Hiên Viên Hạo Húc. Lần này, hẳn phải một lần giải quyết tất cả vấn đề, từ từ đợi tin lành của hẳn đi. Khi hẳn trở về cũng chính là lúc hẳn có được nam nhân mỹ mạo này...

5. Chương 4

Đại quân chậm rãi di chuyển đến biên cương. Tới nơi, Hiên Viên Hạo Húc an bài đại quân dựng tạm quân doanh, sau đó mỗi ngày thao luyện như bình thường. Hiên Viên Hạo Húc chia đại quân chia làm ba nhóm. Nhóm thứ nhất gồm những tráng đinh khôn khéo cùng khả năng thị lực phi thường tốt, luyện tập viễn xạ, hằng ngày tập cung tiễn. Nhóm thứ hai gồm những người mạnh khỏe, luyện nâng cây lớn hoặc luyện ném những tảng đá nặng để có thể phá khai cửa thành. Cuối cùng là một nhóm những người nhỏ con, huấn luyện khả

năng phản ứng nhanh, trong lúc hỗn loạn có thể tùy cơ ứng biến.

Mười vạn đại quân toàn bộ đều đi đến biên cảnh là chuyện hiếm có ở Tuyết Phong, nhưng Thừa tướng Giản Vân Thư lo ngại đại quân ở lại kinh sẽ bị cha con Tôn gia dùng vào việc ám muội nên tấu thỉnh Hoàng thượng nói Thiên Triệu sự tình khẩn cấp, lệnh đại quân theo Hiên Viên Hạo Húc xuất chinh, trong kinh chỉ để lại hai vạn tinh binh, giao cho cha con Tôn gia.

Tướng quân, Công chúa gửi thư nói Quốc cữu gần đây không bình thường.

Hồi Diệc Vân mang đến bồ câu đưa tin của Trưởng Công chúa Tuyết Tố Hân. Xem ra tình thế có chút khẩn cấp, cha con Tôn Quốc cữu hiện đang giữ binh quyền Tuyết Phong, không như trước kia, luôn đến phủ Nguyên soái cùng Trưởng Công chúa thương thảo sự vụ. Tinh ý như Tuyết Tố Hân đương nhiên sinh nghi, nàng lập tức muốn Hiên Viên Hạo Húc nghĩ đối sách. Nàng hiện tại cùng con ở lại kinh thành có phần lo âu và sợ hãi. Nếu cữu cữu có dã tâm, bọn họ nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Nàng lo phu quân sẽ bỏ rơi hai mẹ con họ.

Nga? Nhanh như vậy, vừa mới một tháng. Quốc cữu không kiên nhẫn nổi nữa sao?

Xem ra người này quả thực quá hấp tấp rồi, thật phiền toái, bọn họ chắc không chịu nổi sức hấp dẫn của quyền thế. Là người mà không có chút thành ý nào cả.

Tướng quân, nên trấn an Công chúa thế nào đây?

Mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Tướng quân, nhưng hẳn hiểu rõ Tướng quân là người tàn nhẫn, vì báo thù có thể làm bất cứ chuyện gì. Dù sao Tướng quân hẳn là sẽ không để tiểu công tử gặp nguy chứ!

Ân, cứ chờ xem sao. Báo cho Công chúa, bảo nàng mang tiểu thể tử vào cung thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Vì bảo hộ người kia, hẳn đã tự mình huấn luyện bảy mươi hai kỵ binh ở lại trong cung. Bọn họ phải thề bảo hộ cho người kia, nếu Trần Nhi cũng ở trong cung, tất sẽ an toàn.

Thuộc hạ đã rõ.

Hồi Diệc Vân cũng biết công tử đem bảy mươi hai kỵ binh ở lại trong kinh bảo trụ an nguy cho Hoàng thượng. Trong triều còn có Thừa tướng đại nhân cùng văn võ bá quan. Dù có một số người theo Tôn gia, nhưng đại đa số vẫn trung thành với Tuyết gia. Thừa tướng Giản Vân Thư cũng có thể lực của riêng mình.

Hiên Viên Hạo Húc dẫn đại quân canh giữ ở biên cảnh, bên kia Thiên Triệu căn bản không xuất hiện động tĩnh. Hẳn phái người đi Thiên Triệu gặp sư đệ, nói mình đóng ở biên cương không hề có ác ý.

Huyền Trọng Thiên tuy rằng ngạc nhiên không rõ nguyên do Tam sư huynh xuất hiện ở Tuyết Phong, lại làm Binh mã đại nguyên soái. Hẳn vẫn biết Tam sư huynh có một số việc vẫn giấu giếm huynh đệ bọn họ. Nhưng huynh đệ vẫn là huynh đệ, nếu Tam sư huynh ở Tuyết Phong kia, hẳn cũng không lo lắng lắm.

Huyền Trọng Thiên cũng cử người sang, tỏ thái độ vẫn như năm đó, nếu Hiên Viên Hạo Húc cần, hẳn sẽ vô điều kiện trợ giúp Hiên Viên Hạo Húc đạt được mục đích. Dù sao Hiên Viên Hạo Húc đã chuẩn bị xong xuôi, một chút cũng không có sơ suất. Những ngày luyện học võ trước đây, hẳn luôn dốc sức hơn so với các sư huynh đệ, vì hẳn muốn trở nên càng ngày càng mạnh.

Tướng quân, đây là thư do đích thân Thiên Triệu Quân chủ gửi cho ngài.

Mộng Thiên Văn – một cánh tay đắc lực khác của Hiên Viên Hạo Húc, từ khi bọn họ còn chưa xuất chinh, đã bí mật đi đến Thiên Triệu, lúc này đã ở trong đại quân. Mộng Thiên Văn có thể xem như quân sư của Hiên Viên Hạo Húc, văn võ toàn tài.

Vất vả cho người, Thiên Văn. Sư đệ có nhắc ta chuyện gì không?

Huyền Trọng Thiên biết hẳn làm Phò mã lại làm Nguyên soái hẳn sẽ thập phần ngạc nhiên đi.

Thiên Triệu Quốc chủ muốn thuộc hạ nói cho Tướng quân, ngài vẫn là Tam sư huynh. Mộng Thiên Văn lúc ấy cũng lo khi thấy Quân chủ Thiên Triệu mặt biến sắc, nhưng sắc mặt

Huyền Trọng Thiên chỉ ngưng trọng trong giây lát rồi thần nhiên nói vậy, còn ban cho hẳn

lệnh bài có thể điều động quân coi giữ biên cảnh Thiên Triệu, làm cho Mộng Thiên Văn lúc ấy thiếu chút nữa quỵ xuống đất dập đầu tại chỗ. Thật không ngờ một quân vương cũng

dám tùy ý đem binh quyền biên cảnh giao cho người của Nguyên soái. Không hiểu Huyền

Trọng Thiên sao có thể cai quản Thiên Triệu vững mạnh đến vậy. Chẳng lẽ thật sự là do

được trời giúp ư? Xem ra Hiên Viên Hạo Húc thật sự là một người may mắn, có sư đệ như vậy, thật sự quá may mắn.

Àn, ta đã biết. Thiên Văn, người đi xuống đi, đúng rồi Diệc Vân đang ở trong lều của hắn. Hiên Viên Hạo Húc tay cầm binh phù, sư đệ giúp đỡ hắn đến thế, trong lòng rất cảm động.

Nếu không có huynh đệ bọn họ, chẳng biết hắn lớn lên sẽ thành kẻ thế nào nữa. Có lẽ bản

thân sẽ mãi mãi là một người tâm hồn nhiễm bẩn, hoặc là một kẻ luôn sống trong hận thù, lúc nào cũng e ngại người trong thiên hạ lừa gạt hắn, coi mọi người như kẻ thù. Vì có sư huynh đệ bên cạnh, hắn mới có thể trở thành nam nhân đỉnh thiên lập địa như bây giờ.

— ✕ —

Đến mùa hạ năm nay, khi vừa tròn ba năm tân đế Tuyết Phong tức vị, ca ca hoàng hậu trước đây liền dẫn binh làm phản. Nghe nói đại quân Tôn Quốc cứu vây quanh hoàng thành, vốn nghĩ công kích hoàng thành dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ trong hoàng thành có tám ngàn cấm vệ quân, cùng nhóm thiết kỵ luôn xuất hiện mỗi khi nguy hiểm, đánh tan đại quân Tôn gia.

Tôn Minh Trị không biết trước nên cứ thế tiến vào, đã lộ liễu làm phản nên giờ có làm bất cứ chuyện gì cũng không thể cứu vãn. Đâm lao đành phải theo lao. Tôn Minh Trị muốn bắt được cháu gái của mình, lại phát hiện phủ Nguyên soái trống trơn, Công chúa cùng hài tử không ngờ đã tiến cung từ khi nào.

Cha, phải làm sao bây giờ?

Tại phủ Quốc cữu, Tôn Toàn Hổ sốt ruột nói. Trong phút chốc rất nhiều lão phụ già nua ngồi ở đại đường. Hiện giờ bọn họ đều đã trở thành phản đồ. Tất cả đều là lỗi của Hiên Viên Hạo Húc, nếu không phải tại hắn, họ sao ngốc như vậy, lại bị hắn lừa bịp trong tay!

Cha, mau lên tiếng đi a!

Tôn Toàn Hổ ở trong đại sảnh đi tới đi lui, vẫn chưa tiến đánh được hoàng thành, quân tâm dần tan rã. Nghe nói Hiên Viên Hạo Húc đang mang theo đại quân danh chính ngôn thuận tiến về Hàng Tuyết thành. Bọn họ mà không nghĩ ra biện pháp thì sẽ sớm chết không có chỗ chôn.

Nhị đệ, người như thế nào lỗ mãng như vậy, ngồi xuống!

Tôn Toàn Long ngồi bên Tôn Minh Trị, lớn tiếng trách cứ Nhị đệ. Sau lưng, ngốc tử đều nói

Tôn gia bị Hiên Viên Hạo Húc lừa ngọt, bây giờ đã hết đường lui.

Chính là...

Báo! Đại Tướng quân, Nhị Tướng quân, doanh ngoại xuất hiện đại quân, không biết nên xử trí ra sao?

Một tiểu binh hoang mang chạy vào, cả người bần thỉu. Quân sĩ bọn họ vô cùng bồn chồn, nhìn đội quân đông nghìn nghịt kia, đương nhiên sẽ lo cho mạng nhỏ của mình. Thực ra bọn họ cũng không muốn mưu phản, nhưng là lính ở dưới trướng Tôn Tướng quân nên không có cách nào khác. Nguyên soái đã trở về, bọn họ đương nhiên cũng muốn trở lại với Nguyên soái.

Cái gì?! Sao lại nhanh thế được!

Chưa kịp phản ứng, đại quân lớn như vậy sao không ai thông báo? Ở Hàng Tuyết thành cũng chẳng thấy có tin tình báo, đám truyền lệnh rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy? Tôn gia chẳng lẽ lần này nhất định phải vong sao?

Hiên Viên đại quân thế sét đánh không kịp bưng tai(9) thẳng tiến về Hàng Tuyết thành, sau đó lại ở ngoài kinh thành phối hợp, lúc này mới tránh được thảm tử của Tôn gia này. Hiện tại quân tâm tan rã, hắn có thể đoán được Hiên Viên đại quân nhất định có thể rất nhanh tiến đến đô thành.

Hãy chờ mà xem, chờ người trả nợ cho ta, chờ người trả lại cho ta những năm tháng lưu luyến si mê người.

Hiên Viên đại quân trên đường đi được lòng dân, không ít nơi trực tiếp mở đường cho họ. Hiên Viên Hạo Húc tất nhiên cũng sợ cha con Tôn gia phụ tử bị dồn đến đường cùng, mất cả chì lẫn chài sẽ khiến người đó bị nguy hiểm.

Trong cung lan truyền tin tức Hiên Viên đại quân trở về, mọi người ai cũng đều vui sướng nhảy nhót, không phải thấp thỏm lo âu nữa.

Hoàng tỷ, Nguyên soái đã trở lại, tỷ cùng Trần Nhi ngàn vạn lần đừng phiền muộn.

Tuyết Tổ Tây nhìn Tuyết Tổ Hân sắc mặt tiêu tụy, không biết Hoàng tỷ gần đây vì sao luôn mặt mày cau có, nhất là khi gặp mình, cho dù từ nhỏ không thân cận nhưng sao tỷ để bọn họ lại thành ra thế này?

Ân, phu quân nhất định vì ta cùng Trần Nhi mà trở về.

Tuyết Tổ Hân chỉ cần nhìn thấy Tuyết Tổ Tây là nàng lại nhớ đến sự tình năm đó, nguyên nhân là vì Tuyết Tổ Tây, rõ ràng không có nghe nhầm. Chính là, nàng luôn lo ngại năm đó chỉ uống công. Bằng không, tại sao phu quân đối nàng lãnh đạm như vậy. Nàng vốn không

(9) Sét đánh không kịp bưng tai (/tấn lôi bất cập yểm nhĩ): ý nói nhanh như chớp.

tin, nhưng càng ở trong cung, càng thấy rõ hết thảy đều là vì nam nhân mảnh khảnh trước mắt. Người này có cái gì tốt, bộ dáng yếu ớt ấy có gì hấp dẫn chứ? Nàng cố cho đệ đệ thấy tình cảm mặn nồng giữa nàng và phu quân, phu quân có trách nhiệm với bọn họ, một nhà ba người luôn bên nhau, không ai có thể chia rẽ bọn họ.

Ân, Trẫm cũng tin tưởng, Nguyên soái là người tốt.

Tuyết Tổ Tây không hiểu vì sao hai người luôn nói đến chuyện Hiên Viên Nguyên soái, Hoàng tỷ biểu tình như vậy có phần kỳ quái, nhưng y cũng không có tâm tư đoán già đoán non, đợi cho hoàng thành không còn bị vây khốn, mọi sự sẽ lại về nguyên trạng. Lần này, đem cả nhà Tôn Quốc cứu tóm gọn trong một mẻ lưới cũng là đúng ý Tuyết Tổ Tây. Giờ đã không còn Tôn gia nhòm ngó đến giang sơn của Tuyết gia, y có thể an tâm làm chuyện của mình. Tuyết Tổ Tây muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Phò mã, như vậy Hoàng tỷ sẽ không hận y nữa.

Y vốn không có dã tâm của một hoàng đế, lần này Hiên Viên Hạo Húc lập công lớn trở về nhất định sẽ làm dân chúng đều cảm tạ đại ân này. Nếu thừa cơ nhường ngôi cho Phò mã, đem Trần Nhi lập làm thái tử, nhất định có thể khiến thần dân Tuyết Phong hài lòng, Hoàng tỷ cũng được thỏa nguyện. Tuyết Tổ Tây nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của Hoàng tỷ, y cũng có sủng cơ, nhưng nữ nhân đối với y chỉ là vật trang trí mà thôi.

Đánh bại cha con Tôn gia còn dễ hơn tưởng tượng, không đến mười ngày Tôn gia phụ tử tan tác. Hiên Viên đại quân thể như chẻ tre uy dũng tiến về hoàng thành, sau đó đã khống chế toàn bộ binh lính giữ thành, đoạt lại tất cả cửa thành, nhưng không rõ có nguyên nhân gì lại chậm chạp không lui.

Tuyết Tổ Tây ở tẩm cung tiếp kiến Hiên Viên Hạo Húc. Sau khi Hiên Viên Hạo Húc tiến cung, sợ bên ngoài có loạn đảng dư nghiệt nên đã phái quân lính gác gao bảo hộ tẩm cung nội viện. Mãi đến năm ngày sau mới nhìn thấy Nguyên soái, vẻ mặt Hiên Viên Hạo Húc lộ vẻ phong trần mệt mỏi. Xem ra vì y, Hiên Viên Hạo Húc chắc đã lâu chưa có được một giấc ngủ ngon. Chỉ là đột nhiên lần này ánh mắt Hiên Viên Hạo Húc làm cho người ta ớn lạnh, tựa như ánh mắt hổ rình mồi.

Nguyên soái anh dũng, Trẫm cũng không biết phải thưởng Nguyên soái đại nhân như thế nào đây...

Tuyết Tổ Tây không cần lâm triều cho nên ở tẩm cung, thân mặc lí y(10) màu trắng tôn nước da càng thêm trong suốt.

(10) Lí y (): áo mỏng, loại thường được mặc ở trong.

Hiên Viên Hạo Húc đưa tay vuốt ve làn da mịn màng của Tuyết Tổ Tây, cuối cùng đã chạm vào được rồi, giống như nằm mơ vậy. Tay Hiên Viên Hạo Húc khẽ chạm vào khuôn mặt mềm mại của Tuyết Tổ Tây.

Ách... Nguyên soái...

Tuyết Tổ Tây lui cổ, muốn tránh bàn tay của nam nhân kia. Hắn để lại hơi ẩm trên mặt, cảm giác như hỏa nhiệt dần lan toả khiến mặt Tuyết Tổ Tây cũng nóng theo.

Thần không có yêu cầu gì, chỉ cần Hoàng thượng.

Hiên Viên Hạo Húc nhìn thấy hai mắt người kia đột nhiên trợn to, vẫn trong vắt như vậy, cả đôi môi quyen rũ kia nữa, lần này y không thể trốn thoát.

Người nói... nực cười...

Tuyết Tổ Tây kinh ngạc nói năng lộn xộn. Tại sao có thể như vậy, hắn chẳng lẽ không phải về Tuyết Phong là để giải vây ư? Sao lại thành ra thế này?

Ha ha ha... Hoàng thượng, người quá ngây thơ rồi.

Hiên Viên Hạo Húc nhìn nam nhân đang run rẩy. Kế hoạch bấy lâu nay đã thành công. Hiên Viên Hạo Húc muốn đem người kia thành sủng vật của hắn, làm cho người kia nhất nhất nghe lời hắn. Hiên Viên Hạo Húc chạm vào cổ Tuyết Tổ Tây, cảm nhận được nơi đó mạch đập kịch liệt, dùng đầu ngón tay ở trên mặt càng không ngừng qua lại vuốt ve, tay kia thì nắm chặt bả vai Tuyết Tổ Tây, làm cho y không có cách nào thoát ly được.

Nguyên soái, bên ngoài có chuyện cần giải quyết.

Hồi Diệc Vân đột nhiên xông vào điện. Mặc dù đại quân đang ở đó nhưng Hoàng thượng vẫn giữ trong tay mười vạn binh mã, còn có thần tử Tuyết Phong. Khi tuyên đọc chiếu thư thoái vị, Tuyết Tổ Tây còn nhớ rõ Hiên Viên Hạo Húc còn chối từ một trận.

Ân, ta đã biết.

Hiên Viên Hạo Húc cau mày, hắn biết Diệc Vân muốn hắn không quá trầm mê Tuyết Tổ

Tây, nhưng đã muộn rồi.

Nhớ chăm sóc Hoàng thượng cẩn thận.

Hiên Viên Hạo Húc xoay người đi ra ngoài, hắn còn có nhiều chuyện cần giải quyết. Hắn sẽ đưa nữ nhân kia lên làm hoàng hậu, để ở Thụy Tuyết cung. Hắn không phản đối vì còn muốn lợi dụng năng lượng nhưng người kia cứ ra vẻ lực cung chi mẫu, không biết về sau sẽ ở hậu cung hoành hành đến đâu nữa.

Nhớ tới Tuyết Tổ Tây lúc ấy tuyên bố thoái vị, Hiên Viên Hạo Húc thấy bất ngờ, hiện tại đang rất tốt, không cần thiết phải dính thêm phiền toái nữa.

Hiên Viên Hạo Húc khoanh tay đứng thẳng ở cung điện cao lớn, nhìn về chân trời xa, mùa thu sắp đến rồi...

6. Chương 5

Sau khi Hiên Viên Hạo Húc trở về, đang định tiến hành kế hoạch thì đúng lúc ấy Tuyết Tổ Tây lại nói muốn nhường ngôi vị cho hắn khiến hắn sợ ngây người. Hiên Viên Hạo Húc theo lời Tuyết Tổ Tây phong Hiên Viên Độc Trần làm Thái tử. Trần Nhi hiện tại đã vào ở Đông cung và được dạy dỗ như Thái tử.

Kỳ thật, hắn không có hứng thú đối với thiên hạ của Tuyết gia, ngôi vị đó so với một trăm hai mươi mấy mạng người của Hiên Viên gia chẳng là gì cả.

Xử lý quốc sự xong xuôi, Hiên Viên Hạo Húc đi đến Hàm Tuyết điện. Tuyết Tổ Tây một thân bạch y lặng lẽ ngồi trên long sàng. Tiếng là long sàng của hoàng thượng, nhưng long sàng của Tuyết Tổ Tây không quá cầu kì. Đèn trong điện đều bị dập tắt, không gian mờ mịt, thân ảnh tịch mịch của Tuyết Tổ Tây khiến Hiên Viên Hạo Húc lo lắng, tựa như hồ điệp có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Vì cái gì?

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên không giống chất vấn. Tuy thị bên người y đều bị thay, tất cả đều là những người xa lạ. Những người đó dĩ danh là chiếu cố Hoàng thượng bị phế truất, thực chất là giám sát chặt chẽ

y, xuất môn cũng bị theo dõi. Không phải đã đem ngôi vị hoàng đế cho hấn rồi ư? Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Vì một trăm hai mươi tám mạng người của Hiên Viên gia ta...

Tại sao mình nói những lời này lại thấy bất an? Lẽ nào thật sự chỉ là vì người nhà mà giữa đêm khuya đứng ở trước mặt người này?

Hiên Viên... Hiên Viên... chẳng lẽ là...

Gia phụ Hiên Viên Tông Phu là Công cao cái chủ(11) của Tuyết Phong, Hiên Viên Đại tướng quân.

Phụ thân chinh chiến nửa đời người, thế nhưng vì thứ gọi là Công cao cái chủ mà bị tịch thu gia sản, cả nhà đồng loạt bị sát hại. Hiên Viên gia đời đời là trung lương, vì sao lại nên cơ sự này?

Ta biết.

(11) Công cao cái chủ (): người có công lớn

Từ bỏ đế vị, Tuyết Tổ Tây sẽ không là hoàng đế nữa. Y muốn làm một người bình thường, mỗi ngày bầu bạn với hoa mai, rồi thì thưởng trà, đọc sách. Như thế là tốt rồi.

Người thật sự đã biết?!

Hiên Viên Hạo Húc nhìn vẻ lãnh đạm của Tuyết Tổ Tây. Đây là vẻ mặt của người ư? Người đã biết hết mọi chuyện sao?

A...

Bả vai yếu ớt của Tuyết Tổ Tây bị Hiên Viên Hạo Húc gắt gao siết trong tay. Bàn tay thô ráp của Đại tướng quân cơ hồ muốn bóp nát bờ vai của y, khiến Tuyết Tổ Tây thấy vô cùng đau nhức.

Người đã biết chuyện gì?! Hả?

Hiên Viên Hạo Húc kéo Tuyết Tổ Tây vào trong lòng, để mặt y chạm vào ngực, tay phải chế trụ đầu Tuyết Tổ Tây. Thân mình Tuyết Tổ Tây nằm gọn trong ngực hấn. Rốt cuộc hấn cũng có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể mình khao khát. Lần này hấn đã đạt được mục đích, ôm nam nhân này khiến hấn có cảm giác như đã chiếm được cả thiên hạ.

Buông!

Tuyết Tổ Tây bối rối, vừa chạm vào ***g ngực nóng hổi của người này, thân thể lạnh như băng của y ngay tức khắc run rẩy. Sự sợ hãi khiến lòng y cũng như thiêu đốt.

Không! Ta sẽ không bao giờ buông tay!

A, ngô...

Hiên Viên Hạo Húc hét lớn sau đó nâng đầu Tuyết Tổ Tây, hôn thật sâu. Tay phải đỡ cổ và đầu Tuyết Tổ Tây, tay trái đặt trên bả vai. Tuyết Tổ Tây muốn giãy giụa quay đầu đi cũng không có biện pháp. Chỉ có thể ở trong ngực Hiên Viên Hạo Húc xoay qua xoay lại mà rên rỉ.

Buông ra... A... không được... Người đâu! A...

Tuyết Tổ Tây bị Hiên Viên Hạo Húc trêu chọc liên nói năng lộn xộn. Y muốn gọi thủ vệ bên ngoài tới cứu, nhưng hiện tại người trong cung đều bị Hiên Viên Hạo Húc thay, toàn là những người Tuyết Tổ Tây chưa bao giờ gặp mặt nên y thực hoảng loạn. Hiên Viên Hạo Húc hôn lên cổ Tuyết Tổ Tây, không ngừng liếm lộng. Hấn vừa quyến luyến hôn lướt qua, rồi đột nhiên nẩy sinh tà tâm, như muốn nuốt gọn Tuyết Tổ Tây mà hung hăng hôn cơ thể mỏng manh trong lòng mình.

Đây là giấc mộng từ năm hấn mười hai tuổi, lần này hấn sẽ không bao giờ từ bỏ nữa. Huyết hải thâm cù của Hiên Viên gia nhất định phải như vậy mới có thể trả, mới có thể làm cho hấn an lòng.

Người là của ta, từ nay về sau đều là của ta!

Hiên Viên Hạo Húc cố gắng không chế hô hấp, hân hơi chột dạ vì chính mình vừa mất kiểm soát, lại nhìn thấy trên làn da của Tuyết Tổ Tây giờ phút này đây phủ kín hôn ngân vừa mịn nhàn cũng vừa khiến người ta tiếc thương.

Người...

Tuyết Tổ Tây há miệng thở, y cho tới bây giờ cũng chưa hôn ai kịch liệt như vậy, thế mà lại bị chính tỷ phu của mình hôn!

Thật là đẹp...

Hiên Viên Hạo Húc thì thào nói nhỏ, áp vào trán Tuyết Tổ Tây. Tâm đã bị nam nhân này mê hoặc đến mông muội.

Hắn vốn không ham hồ vinh hoa, lại trở thành một quốc chủ, cũng coi như là một chuyện đáng cười.

Tỷ phu ... người không thể...

Tuyết Tổ Tây run rẩy trước ánh mắt như hổ rình mồi của Hiên Viên Hạo Húc. Ánh mắt đói khát như muốn nuốt chửng ai đó khiến y thật khó chịu. Mọi chuyện vốn dĩ là một sai lầm, y nhất định phải làm cho tất cả trở về nguyên điểm, thoái vị nhường người này không phải để hắn có quyền chà đạp y. Người này vì Tuyết Phong mà mấy năm nay toàn tâm toàn ý, cả việc thú Hoàng tỷ – Trưởng Công chúa cao ngạo của Tuyết Phong làm thê tử nữa. Chẳng lẽ đều là vì ngôi vị hoàng đế này mà đối xử với y như vậy ư? Nếu thật sự là như vậy, lòng dạ kẻ kia thật hiểm độc, thâm sâu khó lường, thật khiến cho người ta nổi da gà.

Tỷ phu? Ha ha... người vẫn gọi ta là tỷ phu sao?

Hiên Viên Hạo Húc buồn cười nhìn nam nhân trước mắt, khuôn mặt ửng đỏ kia hãy còn lưu lại hôn ngân cuồng loạn khi nãy mà y vẫn dám gọi hắn như thế. Y không cảm nhận được vọng của Hiên Viên Hạo Húc đã tăng vọt rồi à? Nam nhân bình thường đâu chịu nổi kích thích này.

Người... không... a...

Thấy sắc mặt Hiên Viên Hạo Húc đột nhiên trở nên thật xảo quyết, Tuyết Tổ Tây bắt giác liền lui bước. Y bị đẩy lên long sàng mềm mại, dù trông có vẻ thoải mái nhưng chân gối vẫn là

thượng phẩm. Tuyết Tổ Tây ở dưới thân Hiên Viên Hạo Húc kịch liệt vận vẹo. Y không có ngu ngốc, đương nhiên hiểu rõ một nam nhân áp đảo một nam nhân khác như vậy là muốn chuẩn bị làm gì.

Người cũng kích động rồi phải không?

Hiên Viên Hạo Húc nhìn người dưới thân vì phản kháng cùng phần nộ mà từ mặt đến cổ đều đỏ bừng, đôi mắt vì dục vọng mà trở nên thâm trầm, lúc này lại càng thêm sâu thẳm. Hắn gắt gao đem Tuyết Tổ Tây đặt ở dưới thân, nhìn y ra sức giãy giụa mà hưởng thụ khoái cảm do thân thể vận vẹo ấy mang đến, cả người giống như có hỏa bàn hừng hực thiêu đốt.

Không có... Không!!

Tuyết Tổ Tây căng thẳng, trừng mắt với Hiên Viên Hạo Húc, y sợ hãi nhưng cơ thể lại cảm thấy thật hưng phấn. Dẫu vậy, Tuyết Tổ Tây vẫn cố duy trì sự bình tĩnh. Bộ vị cứng ngắc của kẻ kia dính sát vào cơ thể khiến y hốt hoảng, tim đập thành thịch nhưng vẫn không khống chế được chính bản thân cũng cảm thấy nóng ran.

Sao? Thật sự không muốn?

Hiên Viên Hạo Húc kéo bàn tay vừa thon dài lại trắng mịn của Tuyết Tổ Tây đặt trên đỉnh đầu, sau đó tay kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ửng hồng mịn màng của Tuyết Tổ Tây, rồi hôn nhẹ lên mặt y.

Ừm... không... thể... Cáp a...

Mặt Tuyết Tổ Tây bị Hiên Viên Hạo Húc hôn khắp nơi, nhưng không hề lướt qua môi y. Tuyết Tổ Tây đưa môi đỏ mọng lên, há mồm thở dốc, y không hiểu bản thân đang khao khát cái gì, trái tim cũng bị cuốn theo mà trở nên cồn cào.

Người rót cuộc vẫn không muốn?

Hiên Viên Hạo Húc vui vẻ nhìn nam nhân dưới thân, hần vươn đầu lưỡi nường theo hình dáng đôi môi đỏ mọng khê mở của Tuyết Tổ Tây, sau đó đột nhiên nẩy sinh tà tâm mà cực lực hấp thụ dịch vị ngọt như mật từ trong miệng Tuyết Tổ Tây. Hai người dây dưa trên giường, hôn đến quên trời quên đất.

Hiên Viên Hạo Húc vội vội vàng vàng xé toang trung y trắng như tuyết của Tuyết Tổ Tây rồi mê muội thường thức cơ thể vì *** mà trở nên phấn hồng. Hần dùng đầu lưỡi liếm hai kiều nhị phấn hồng của Tuyết Tổ Tây, cảm nhận được người dưới thân trong ngực mình không ngừng thở phập phồng, ác ý cắn nhẹ hai đỉnh kiều nhị.

A... đau...

Tuyết Tổ Tây thừa nhận mình chưa từng rung động mãnh liệt như vậy, y chưa bao giờ nghĩ bộ vị nam nhân trong tình huống này cũng có thể có phản ứng.

Đầu lưỡi nóng bỏng của Hiên Viên Hạo Húc không ngừng xâm chiếm da thịt Tuyết Tổ Tây. Hần hôn không biết bao nhiêu lần lên từng điểm, từng điểm trên làn da của Tuyết Tổ Tây, giống như Tuyết Tổ Tây là món điểm tâm mỹ vị mà hần khao khát một đời. Tay nhu lỏng trên làn da non mịn của người bên dưới, đến khi trên toàn thân y đều lưu lại dấu vết của mình mới rời đi. Một đêm nồng cháy đến nao người, Hiên Viên Hạo Húc đem Tuyết Tổ Tây đặt ở dưới thân, nhìn thấy khuôn mặt y bởi vì dục vọng mà trầm mê, rồi từ từ chìm vào tình cảm mười mấy năm đợi chờ của mình...

Sau một đêm hỗn loạn, Tuyết Tổ Tây hôn mê. Sáng sớm dương quang chiếu Hàm Tuyết điện, Tuyết Tổ Tây cả người vì đau đớn mà tỉnh lại, thân thể trần trụi nhưng y không thể nào động đậy nổi. Nam nhân kia đêm qua xâm phạm y đã không còn ở bên. Hết thấy tựa như một giấc mộng mà lại chân thật đến đau lòng. Tuyết Tổ Tây nhìn xung quanh, đây là tấm cung quen thuộc của y, nhưng mọi thứ trở nên thật xa lạ. Y từ đêm qua đến giờ bắt đầu rối loạn.

Hoàng thượng, người cảm thấy thế nào?

Tiểu Lâu giọng ghen ngào nhìn Tuyết Tổ Tây toàn thân đều một mảnh xanh tím. Hiên Viên Tướng quân như thế nào lại có thể đối đãi với Hoàng thượng như vậy. Hần rốt cuộc là muốn gì, có Công chúa rồi, làm hoàng đế còn chưa đủ, ngay cả Hoàng thượng không màng thể sự của bọn họ cũng liên lụy.

Ta không sao...

Cả tin người kia có thể cai quản thiên hạ của Tuyết gia, y từ bỏ ngôi vị, đem tất cả giao cho một kẻ lòng lang dạ sói, cuối cùng ngay cả Tuyết gia Quốc chủ này cũng bị vũ nhục.

Hoàng thượng, ngài... Ô ô...

Cả người Tuyết Tổ Tây đều là vết thương, còn có dính một ít dịch thể *** mĩ của nam nhân. Tại sao có thể như vậy, nàng cùng Tiểu Lâu vốn bị Hiên Viên Hạo Húc phân đi nơi khác, nhưng ngày đêm qua lại bị triệu vào cung, rồi lại thấy hình ảnh đau thương này.

Đừng khóc...

Hiên Viên Tướng quân... hần... như thế nào lại... Vị Tuyết oà khóc.

Không được nhắc đến hần!

Tuyết Tổ Tây có chút tức giận, gằm nhẹ. Y đã không còn nhiều khí lực, không muốn nghe bất cứ thứ gì liên quan đến kẻ đó nữa.

Công chúa, Thánh Thượng còn chưa khởi sàng(12), Công chúa không thể vào...

Ngay khi trong phòng trong vẫn là một mảnh hỗn loạn, bên ngoài liên truyền đến tiếng thị vệ đang ngăn cản ai đó. Tuyết Tổ Tây mặt tái nhợt, sợ phải đối mặt với Hoàng tử luôn kiêu ngạo kia. Nàng đang đứng trước tấm cung của mình.

Tuyết Tổ Tây! Người đi ra cho ta.

Trưởng Công chúa Tuyết Tổ Hân ở ngoài Hàm Tuyết điện diên diên cuồng kêu gào. Từ lúc biết phu quân ở Hàm Tuyết điện qua đêm, nàng gần như không chịu nổi nữa!

Tuyết Tổ Tây ngơ ngác nhìn phu quân của ta. Đúng là đồ có thể nằm dưới thân vạn người. Người dám làm ra chuyện như vậy!

Hoàng tử, ta...

Tuyết Tổ Tây nằm trên long sàng, ngơ ngác nghe Tuyết Tổ Hân lên án. Vì sao? Người bị tổn thương rõ ràng là ta, vì sao lại thành ra nông nỗi này? Ta cũng là kẻ hại người ư?

Người với mẫu thân người đều là hồ ly tinh, là cái loại yêu tinh chuyên cướp phu quân của người ta!

Tuyết Tổ Hân vẫn như cũ, không để ý đến tôn nghiêm mà rống to. Nàng phải cho cả hoàng cung biết Tuyết Tổ Tây đối xử với nàng như thế nào, làm cho cả Tuyết Phong biết hẳn – Tuyết Tổ Tây là loại Long Dương chi hảo(13), cả gan đoạt phu quân của tỷ mình, đúng là đồ vô sỉ!

Không! Ta không có... Ô ô... Không được nói Mẫu phi như vậy... Mẫu phi không bao giờ... Tuyết Tổ Tây dùng chăn trùm kín đầu, y không muốn nghe thêm nữa, thanh âm chói tai kia

như đâm vào tim, khiến tim y rỉ máu. Đâu phải y tự nguyện. Y và mẫu thân không có cướp

phu quân của người khác, không có, không có!

Diệp Vân, đưa Công chúa trở về, để nàng đóng cửa nghiền ngẫm.

(12)Khởi sàng (): rời khỏi giường

(13)Long dương chi hảo (): xuất phát từ nhân vật Long Dương Quân, vốn được

Ngụy Vương vô cùng say mê, thường được dùng để ám chỉ đồng tính luyến ái.

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh khốc đầy lửa giận hướng về phía Tuyết Tổ Hân, sau đó truyền đến tiếng nàng bị thị vệ đưa đi, nhưng nàng vẫn không ngừng mắng nhiếc Tuyết Tổ Tây. Thanh âm diên loạn vang vọng từng góc tẩm cung.

Tướng quân...

Tiểu Lâu thấy Hiền Viên Hạo Húc đi vào tẩm cung liền kính cẩn hành lễ. Hắn cùng Vị Tuyết đều là bất đắc dĩ, trước mặt người này nhất định phải tỏ vẻ khiêm nhường, như vậy mới có thể ở lại bên Hoàng thượng.

Đi ra ngoài.

Hiền Viên Hạo Húc đưa mắt thấy nam nhân kia đang trốn trong chăn, thân mình không ngừng run rẩy, ắt hẳn bây giờ người này đang rất kích động.

Tướng quân, Hoàng thượng...

Vị Tuyết đau lòng nhìn Tuyết Tổ Tây, ba người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Tuyết Tổ Tây lại đối xử với nàng và Tiểu Lâu vô cùng tốt. Hiện giờ Hoàng thượng gặp chuyện, nàng không nỡ để mặc Hoàng thượng.

Đi ra ngoài!

Hiền Viên Hạo Húc thét lên, thấy bọn Tiểu Lâu cấp tốc ra ngoài rồi mới xoay người đi đến chỗ nam nhân đang nằm trong chăn. Trong phòng còn lưu lại hương vị phóng túng đêm qua, Hiền Viên Hạo Húc thật muốn nhào đến đoạt lấy nam nhân làm hắn không ngừng thêm khát này.

Người muốn ngạt chết sao?

Hiền Viên Hạo Húc không biết cách phải an ủi người khác như thế nào. Hắn vừa dứt lời, bất ngờ xốc chăn lên, lộ ra khuôn mặt khóc đến lê hoa đái vũ của Tuyết Tổ Tây, hắn...

Người...

Hỗn đản! Tại sao?! Tại sao người đối xử với ta như vậy?! Vì báo thù?

Tuyết Tố Tây khó có thể tin được tỷ phú vẫn luôn đối đãi với mình rất tốt lại trở mặt cường bức mình. Hai người trước kia thường ở chung, hẳn có phải vì mục đích này mà tiếp cận y?

Đêm qua vì sao lại đối với y như vậy? Cũng là vì báo thù? Sao hẳn dám...

Đêm qua chính y cuối cùng cũng trầm mê trong sự nồng nhiệt của hắn, vừa mới nghĩ lại, mặt Tuyết Tố Tây liền trở nên ửng đỏ...

7. Chương 6

Người nói sao?

Sắc mặt Tuyết Tố Tây ửng hồng tựa như vừa mới uống rượu. Mười mấy năm trước tương giao, Hiên Viên Hạo Húc không khỏi cảm thán thể gian lại có người siêu trần thoát tục như vậy, nên hắn mới tìm đủ mọi cách để ở bên y. Giờ đây chính Hiên Viên Hạo Húc cũng mơ hồ không biết là vì sao. Con người này thật sự hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến hắn muốn hủy diệt, để Tuyết Tố Tây cùng hắn trầm luân trong địa ngục thăm thẳm vô tận... trầm luân... đến mức không còn lối thoát...

Ta... không biết nữa...

Tuyết Tố Tây đột nhiên như mất đi tất cả khí lực, ngã người ngồi trên giường nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt. Nam nhân này quả không hổ là kẻ hùng bá thiên hạ. Khuôn mặt uy nghi mà cương nghị, cơ hồ có thể chống chọi với mọi áp lực, không giống y từ nhỏ chỉ là một hài tử yếu đuối được cưng chiều...

Đúng rồi, ngày mai ta sẽ an bài Hoàng thượng đến chỗ khác. Nơi này không an tĩnh.

Thê tử của hắn không phải là một nữ nhân lễ nghĩa, dịu dàng gì, không hiểu sẽ còn phá phách tằm cung đến đâu. Nhưng mặc kệ đi, từ khi hắn có được Tuyết Tố Tây, năng đã chẳng còn giá trị gì nữa.

Người...

Chẳng lẽ hắn muốn giam lỏng y sao? Hàm Tuyết điện chính là nơi y sống từ bé. Năm đó Phụ hoàng hết mực thương yêu y nên đã để y và Mẫu phi cùng nhau ở đây, không phải cô độc ở cái Đông cung băng lãnh kia nữa. Vậy mà bây giờ, y phải rời khỏi đây ư...

Yên tâm, tuyền tòng của người sẽ không có gì thay đổi.

Hiên Viên Hạo Húc nghĩ Tuyết Tố Tây lo lắng vì mấy ngày hôm trước không có Tiểu Lâu cùng Vị Tuyết bên cạnh.

Người không thể cự tuyệt.

Hiên Viên Hạo Húc dường như nhìn thấu Tuyết Tố Tây, người này cũng quá đơn thuần.

Ân.

Từ khi đem hoàng quyền giao cho hắn, Tuyết Tố Tây đã không còn là này chủ nhân của nơi này. Mọi chuyện đều phải dựa vào Hiên Viên Hạo Húc, y hiện tại phải chẳng là một con chim nhỏ được người kia dưỡng trong ***g? Không! Y chỉ là đồ chơi của người kia thôi.

Hôm sau, Tuyết Tố Tây bị chuyển đến nơi cách Chiến Thần điện của Hiên Viên Hạo Húc không xa – Giản Mai hiên. Hai nơi này đều cách xa chính cung. Hiên Viên Hạo Húc làm vậy để tránh đi mọi tai mắt tùy tiện nhòm ngó tằm thất của Tuyết Tố Tây.

Phụ thân, sao đạo này hài nhi không thấy cữu cữu đâu?

Hiên Viên Độc Trần đã tiến cung, theo lý mà nói hắn là phải hay gặp cữu cữu mới đúng, hiem nỗi cữu cữu không ở trong điện, tằm cung cũng trống vắng.

Trần Nhi muốn gặp cữu cữu à?

Hiên Viên Hạo Húc ngồi bên bàn xử lý quốc vụ, hắn bây giờ đã là người đứng đầu Tuyết Phong. Vài ngày trước hắn đăng cơ, nhưng lễ sắc phong Hoàng hậu không đồng thời tiến hành, bất quá chúng đại thần không

dám có ý kiến gì. Hiên Viên Hạo Húc từ khi đăng cơ tới nay đã bắt đầu thi hành những chính sách cải cách cường chế, hơn nữa làm cho người ta ngạc nhiên chính là Thừa tướng Giản Vân Thư cũng không có kháng nghị.

Vâng, hài nhi gần đây học hành có tiến bộ nên thái phó nói cho hài nhi nghỉ một ngày. Hiên Viên Độc Trần khó có được thời gian rảnh rỗi, đương nhiên muốn trông thấy cữu cữu

mà cậu yêu quý nhất, dù hai người mới chỉ gặp nhau có vài lần.

Nga? Phải không?

Hiên Viên Hạo Húc vẫn khẳng khái bắt đứa con gọi mình là phụ thân, hắn không muốn hai phụ tử bọn họ trở thành quan hệ quân thần. Hắn đăng cơ, tuyên bố mình chỉ là Đại lý hoàng vị(14).

Hiên Viên Hạo Húc thương yêu nhìn hài tử, đứa nhỏ khờ dại thật sự là làm cho người ta thăm ngưỡng mộ. Năm đó phụ thân Hiên Viên Hạo Húc sống chân tâm vi nhân(15) cuối cùng nhà tan cửa nát. Hắn trước đây cũng thật thà, chất phác giống phụ thân, mà qua thời gian lại trở thành một nhân vật có thể lực.

Tướng quân, Công chúa đang ở ngoài điện cầu kiến. A, tiểu nhân tham kiến Thái tử điện hạ.

(14)Đại lý hoàng vị (): thay mặt, đại diện. Ở đây là thay mặt hoàng đế xử lý chính sự

(15)Chân tâm vi nhân (): sống thành tâm, thật thà, thanh bạch

Thiên Thành vào cửa bẩm báo, thấy Hiên Viên Độc Trần trong điện liền kính cẩn hành lễ. Hiên Viên Hạo Húc tuy đã đăng cơ, nhưng vẫn yêu cầu những người khác gọi hắn làm Tướng quân hoặc Nguyên soái, mà Trưởng Công chúa Tuyết Tố Hân dĩ nhiên cũng không có phúc phận làm Hoàng hậu. Mấy ngày nay, nàng đứng ngồi không yên ở ngoài Nghị chính điện, muốn gặp Hiên Viên Hạo Húc cũng là vì chuyện này.

A? Mẫu thân tới...

Độc Trần cau hàng mi nhỏ nhắn. Cậu càng ngày càng không thể lý giải nổi suy nghĩ của mẫu thân. Nàng luôn dùng ánh mắt thù hận đối với cữu cữu. Rõ ràng cữu cữu là người rất đối hiền lành, thích cữu cữu nhất a.

Ân, ta đã biết, nói cho nàng đêm nay ta sẽ đi tìm nàng.

Hiên Viên Hạo Húc không muốn gặp Tuyết Tố Hân, hai người hiện tại không phải là phu thê bình thường, không, cho tới bây giờ cũng chưa từng là một đôi phu thê bình thường.

Xua Thiên Thành lui đi, Hiên Viên Hạo Húc cùng nhi tử luyện công phu. Hàng ngày, hắn đều cùng Tuyết Tố Tây dùng bữa tối, cho dù Tuyết Tố Tây vẫn đối xử lãnh đạm với hắn nhưng y đã thuộc về Hiên Viên Hạo Húc rồi, muốn kháng cự cũng không được.

— ❧ —

Tướng quân, Hoàng thượng còn đang ngủ.

Nhắc thấy Hiên Viên Hạo Húc đi đến, Tiểu Lâu ngay lập tức nhỏ giọng nói Tuyết Tố Tây còn đang nghỉ ngơi. Hoàng thượng bây giờ mỗi ngày đều chăm sóc Tố Mai, sau đó đọc sách, vẽ tranh, vốn là cuộc sống trước kia Người hằng ước ao, trừ bỏ bị một nam nhân độc chiếm. Đường đường là một nam nhân sinh trưởng trong hoàng tộc lại bị một nam nhân khác sỉ nhục!

Ân, lệnh ngự thiện phòng chuẩn bị bữa tối, rồi chờ phân phó.

Hiên Viên Hạo Húc không để ý, bảo Tiểu Lâu lui rồi xoay người đi vào bên trong. Thời tiết đang dần dần chuyển lạnh, những ngày tuyết trắng bao phủ Tuyết Phong cận kề. Cả Giản Mai hiện đều phủ nhưng Thiên Nga màu trắng, vừa nhẹ nhàng lại ấm áp.

Lui xuống đi.

Nhìn cung nữ tên Vị Tuyết đang đứng trước màn trướng, Hiên Viên Hạo Húc thoáng nhăn mày, dù là thị nữ hắn cũng không muốn nàng thấy dáng vẻ kiều mỹ của Tuyết Tố Tây khi ngủ.

Tuyết Tổ Tây phục trang đơn bạc, bị nhưng Thiên Nga che phủ, làn da đầy mị hoặc trắng muốt, còn trắng hơn cả nhưng Thiên Nga thượng hạng. Đường như y đang gặp ác mộng, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, toát ra vẻ thống khổ. Cơ thể so với trước gầy đi nhiều, y có lẽ không hài lòng với cuộc sống hiện tại. Hiên Viên Hạo Húc đưa tay vuốt ve, mảy nhíu lại.

Ừm, không...

Như cảm nhận được trong mộng cũng bị một bàn tay to đè nặng lên đầu mình, Tuyết Tổ Tây bắt đầu giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay nóng rực kia. Tuyết Tổ Tây xoay tới xoay lui trên giường, trong mộng thấy mình bị một nam nhân cao lớn áp chế, muốn trốn cũng không được. Giãy giụa. Chạy trốn. Hoảng loạn. Rốt cuộc cũng không thể thoát khỏi kẻ kia.

Àn...

Người từ trong mộng bừng tỉnh, giương mắt nhìn bốn phía. Đây là nơi y mới chuyển đến ở được một thời gian. Mấy ngày này y đều mơ thấy cùng một giấc mộng. Từ khi bị người kia giam trong cái ***g này, y liên tục gặp cơn ác mộng đó...

Tỉnh rồi sao?

Hiên Viên Hạo Húc mỉm cười chăm chú ngắm người trên giường. Tuyết Tổ Tây vừa mới tỉnh nên ánh mắt liền trở nên mông lung lộ ra chút vi quang(16) khó hiểu, đáng vẻ ngờ nghệch làm người ta nhìn đến nhin không được muốn hảo hảo yêu thương một phen.

Ách...

Thoáng sửng sốt, Tuyết Tổ Tây vừa thấy Hiên Viên Hạo Húc vội nhanh chóng lùi về đầu kia giường hòng chạy trốn, ánh mắt chấn kinh, vẻ ngờ nghệch vừa rồi đã sớm không còn, y giờ lại đang run rẩy như một con thỏ nhỏ.

Người!

Hiên Viên Hạo Húc tức giận, nam nhân kia dám trốn hẩn như trốn bệnh dịch, cứ như trên người hẩn dính thứ gì đó không sạch sẽ vậy.

A... đau...

Tuyết Tổ Tây kinh hoàng kêu lên khi thấy bàn tay cứng như thép của Hiên Viên Hạo Húc đang nắm chặt lấy cánh tay mình, đau đến nỗi có cảm giác tay như bị bóp nát. Khuôn mặt thanh tú khẽ cau lại, thủy quang trong suốt trong mắt càng khiến người ta yêu thương không thôi.

(16)Vi quang (): ánh sáng nhạt

Đau chứ gì? Nhớ kỹ, không được phản kháng ta.

Dám dùng ánh mắt chán ghét nhìn ta, dám đối xử như vậy với ta, không trừng phạt không được. Cả triều đình Tuyết Phong đều đã nằm trong tay ta. Cái ngôi vị hoàng thượng hữu danh vô thực sớm đã không còn.

Sao? Không nói gì ư...

Tuyết Tổ Tây khẽ nhếch cánh môi anh đào, thà chết chứ không chịu khuất phục, khiến Hiên Viên Hạo Húc càng khó chịu. Dám phản kháng, còn dùng ánh mắt như vậy với ta, ta tuyệt đối không tha cho người!

Không! Người... Ngõ... A...

Phiến môi anh đào đột nhiên bị chiếm hữu. Nam nhân kia còn vươn răng cắn vào lưỡi hẩn, huyết vị tràn ngập. Môi bị Hiên Viên Hạo Húc hôn đến đỏ mọng gần như mất đi cảm giác đau đớn. Tuyết Tổ Tây run lên, trong lưỡi toàn vị đạo của nam nhân độc ác kia. Hiên Viên Hạo Húc hận người này đã kéo hẩn vào dục vọng, lại chẳng coi hẩn ra gì, khiến hẩn dần dần muốn điên cuồng đoạt lấy y, khiến trái tim y cũng rung động, cùng nhau trầm luân...

Không được chống cự... Hừm...

Dây dưa một lúc, môi hai người tách ra. Hiên Viên Hạo Húc nhìn đôi môi bị mình cắn trở nên đỏ mọng càng thêm phần quyến rũ, ánh mắt liền trở nên thâm thúy, lộ rõ khát cầu.

Tuyết Tổ Tây thầm nghĩ xem ra lần này lại dùng không được bữa tối nữa rồi. Nam nhân kia đang áp bách trên người y, cơ thể nóng hừng hực như lửa, không ngừng truyền nhiệt lên cơ thể y.

Không muốn... ta không muốn...

Cùng với một nam nhân, lại là tỷ phu của mình, Tuyết Tổ Tây cảm thấy vô cùng cắn rứt lương tâm. Hà cớ gì họ không buông tha ta và Mẫu phi, chúng ta đâu có dã tâm gì? Y thầm muốn chỉ là một người bình thường, không phải trong hoàng tộc, nhưng y đâu còn con đường khác để đi. Mẫu thân cũng không muốn làm hoàng hậu hay thái hậu, chẳng qua người nàng yêu tình cờ lại là hoàng thượng mà thôi. Vì sao mẫu tử bọn họ đều chịu sự giày vò này?

Người không có lựa chọn nào khác đâu.

Ngô... A...

Hiên Viên Hạo Húc nói xong lại phủ lên môi Tuyết Tổ Tây, hẳn không cho phép nam nhân này trốn tránh. Vong linh Hiên Viên gia không cho phép, Hiên Viên Hạo Húc lại càng không cho phép!

Không được trốn tránh!

Vì người mà tâm ta vốn phẳng lặng lại trở nên hỗn loạn.

Không được trốn tránh!

Vì ta quá lưu luyến si mê người.

Không được!

Ta phải chặn mọi đường lui của người, đến khi ta thấy thỏa mãn mới thôi. Tuyết Tổ Tây chỉ là của Hiên Viên Hạo Húc, người không có quyền cự tuyệt!

A...

Tuyết Tổ Tây kêu lên sợ hãi khi thấy nam nhân kia kéo vạt áo của mình, lần này lại sắp sửa chịu khổ hình. Con người ẩn chứa thú tính này mỗi ngày ở trên người y không ngừng giày vò, hành hạ cơ thể vốn đã gần như phủ kín dấu vết của hắn. Vết thương cũ chưa lành đã bị vết thương mới đè lên... Mỗi lần đều bị nam nhân đặt ở dưới thân, đến khi kẻ đó vừa lòng mới thôi, nhưng điều y không thể chịu được chính là...

Tuyết Tổ Tây cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Y không muốn nhìn về nam nhân đang ở trên ngực mình không ngừng liếm mát. Sao cơ thể y lại có thể *** đến vậy, dù chán ghét nam nhân này, nhưng mỗi lần đều không khống chế được, làm cách nào cũng không thể khống chế được...

Ha ha ha! Còn nói không muốn.

Hiên Viên Hạo Húc tàn nhẫn niết lộn hạ thân Tuyết Tổ Tây, lại ôn nhu vuốt ve khuôn mặt y, kích thích từng giác quan của y. Sau đó hắn lạnh lùng thưởng thức người bên dưới vì hắn nhện mà cắn chặt môi lại.

A... không...

Tuyết Tổ Tây không ngừng tự trấn an mình, đây chỉ là phản ứng của một nam nhân bình thường thôi, không cần lưu tâm. Đúng vậy, có gì phải lưu tâm, ai làm vậy y cũng sẽ có phản ứng thôi.

Thế nào? Khó chịu sao? Kêu lên, kêu lên đi, ta sẽ thỏa mãn người.

Hiên Viên Hạo Húc nhắm mắt nhìn người dưới thân, hẳn biết thân thể mảnh mai này không chịu được khiêu khích. Bây giờ chỉ là vẫn đang giày giụa mà thôi.

Ngô...

Tuyết Tổ Tây khẽ lắc đầu, y không muốn yếu thế trước người này, y phải giữ tôn nghiêm của mình, y không muốn!

Hô? Không cầu ta sao?!

A...!

Hiên Viên Hạo Húc dùng bàn tay to lãnh khốc niết hạ thân yếu ớt của Tuyết Tổ Tây, khiến Tuyết Tổ Tây đau đến nổi kêu to thành tiếng. Y không chịu được sự tra tấn này, rốt cuộc phải chịu sự giày vò của nam nhân này tới khi nào?

Tại sao lại không buông tha cho ta, người không phải đã có những thứ người muốn rồi sao? Người chỉ cần vậy tay là sẽ có rất nhiều mỹ nhân muốn lên giường với người. Tại sao người muốn hành hạ một người sẽ không bao giờ đáp lại người?

Đúng rồi, là vì một trăm hai mươi tám mạng người Tuyết gia nợ Hiên Viên gia! Sao có thể quên chuyện quan trọng như vậy? Tuyết Tổ Tây tự giấu mà cười nhạo bản thân, trên mặt lộ rõ vẻ cô đơn, trừ bỏ trả thù y nghĩ không ra mục đích gì khác.

Không đau? Còn có thể mỉm cười, xem ra ta trừng phạt quá nhẹ rồi.

Ở trên giường cười đến thương tâm mộng ảo như vậy, chẳng lẽ là nhớ tới người y thương nên mới lộ ra biểu tình đó?

Ân...

Hiên Viên Hạo Húc tăng thêm lực đạo. Tuyết Tổ Tây lại một lần nữa cường ngạnh chịu đựng cơn đau nhức người kia gây ra. Tuy y là một hoàng đế vô dụng, nhưng vẫn có lòng tự tôn của mình, y không khuất phục, tuyệt đối không!

Hỗn đản! Ta đang nói chuyện với người! Sao không đáp?! Chỉ cần người cầu ta thương người, ta sẽ giúp người thoải mái!

Tuyết Tổ Tây vẫn ngoan cố chịu đựng. Hiên Viên Hạo Húc không ngờ người này nhìn nhu nhược, nhưng vẫn cứng cỏi, toàn tâm toàn ý phản kháng hẳn. Hắn không kìm nén được cảm xúc, hẳn muốn người dưới thân phải cầu xin hắn nhưng lần nào người kia cũng khảng khái không khuất phục, cuối cùng người nhận thua đều là chính mình... Bởi vì hắn sợ người kia cố nén dục vọng mà cắn lưỡi tự tử. Có lần hắn không để ý đến mà điên cuồng đoạt lấy, sau đó phát hiện Tuyết Tổ Tây đem môi cắn nát, cũng không lộ ra một tia cầu xin tha thứ.

Vì cái gì không chịu khuất phục? Vì cái gì luôn chịu đựng, chẳng lẽ Tuyết Tổ Tây không nhận ra rằng càng không đáp trả, hắn sẽ càng phát cuồng sao? Trên người Tuyết Tổ Tây đã phủ kín toàn vết thương xanh tím, đều là do hắn không khống chế được mà gây nên. Vết thương lộ trần sự tàn nhẫn của hắn, lại đồng thời cũng kích thích thú tính trong cơ thể hắn. Thăm sâu trong lòng hắn, có một dã thú luôn kêu gào không ngừng. Nó càng kêu gào, hắn càng muốn cắn xé nam nhân kia, đem người kia biến thành da thịt của mình

8. Chương 7

Đáng giận!

Hiên Viên Hạo Húc nhắm hai mắt lại, điên cuồng tham chiếm. Hắn không dám nhìn đôi mắt đang đắm đắm hướng về phía mình. Hắn không sai, có gì phải nhận ánh mắt ấy. Người của Hiên Viên gia lẽ nào phải uống mạng sao? Khi ấy lão nhân có, nữ tử có, hài tử có, còn cả mẫu thân trong bụng vẫn chưa biết là đệ đệ hay muội muội chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Hiên Viên Hạo Húc chìm đắm đến mức tự đẩy mình sa vào vực thẳm của dục vọng, hoàn toàn quên hẳn lời nói sẽ đi gặp thê tử lúc trước.

Hạnh Nhi, mau giúp ta cài trâm vào đây.

Vừa nghe Thiên Thành bẩm báo Hiên Viên Hạo Húc buổi tối sẽ đến Thục Tuyết cung, Tuyết Tổ Hân vội háo hức chuẩn bị, nàng muốn phu quân ngắm nhìn dáng vẻ kiều diễm nhất của mình. Nam nhân oai phong kia là niềm kiêu hãnh cả đời của nàng, kể cả có phản bội cừu cừu cũng đáng.

Oa! Công chúa thật xinh đẹp đó nha.

Nhìn gương mặt được trang điểm tỉ mỉ trước gương của Trưởng công chúa, Hạnh Nhi không biết phải phải giải thích ra sao cho Tuyết Tổ Hân hay tin Tướng quân tối nay sẽ không tới đây.

Sao phu quân ta còn chưa đến? Người thử đi đến Nghị chính điện hỏi thăm xem...

Sau khi tiến cung, nàng chưa cùng phu quân nói chuyện nhiều, tối nay chính là cơ hội làm phu quân hồi tâm chuyển ý.

Ách, việc này...

Hạnh Nhi lưỡng lự, từ nhỏ cùng Công chúa lớn lên, nàng rất hiểu tính tình của chủ tử, Công chúa mà biết sẽ giết nàng mất.

Sao?

Tuyết Tổ Hân quắc mắt nhìn thẳng vào thị nữ đang cúi đầu không dám nói.

Làm sao vậy? Nói!

Ách... Thiên Thành công công bảo Tướng quân vừa xử lý việc triều chính xong đã đến thẳng Giản Mai hiên.

Hạnh Nhi bị dọa đến thoáng rùng mình, lập tức nói thật.

Cái gì?! Tiện nhân!

Tuyết Tổ Hân dùng tay gạt tất cả đồ vật trên bàn trang điểm xuống đất, phẫn hận dẫm đạp liên hồi.

Tuyết Tổ Tây! Người đứng là đồ tiện nhân!

Tại sao lại muốn giành phu quân với ta! Hết mẫu thân người đoạt phu quân của Mẫu hậu, giờ người lại muốn đoạt phu quân của ta ư?

Không thể tha thứ! Tuyết đối không!

Trong mắt ánh lên quang mang điên dại, nàng tuyết đối không cho phép có người dám động đến thứ thuộc về nàng. Như mẫu thân của tiện nhân kia, cuối cùng đã chết thảm trong cung, tiện nhân như hân cũng không xứng được sống trong cung!

Công chúa...

Hạnh Nhi sợ hãi khi thấy Trưởng công chúa đang tức giận, trong chốc lát lại đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác. Bộ dáng hiện tại của nàng làm cho Hạnh Nhi lạnh người. Không rõ Công chúa muốn làm chuyện gì, nếu chọc giận Tướng quân thì phải làm sao... Mong là Công chúa có thể suy nghĩ cẩn thận điều gì nên làm, điều gì không nên làm. Tuy Công chúa đối xử với nàng không tốt nhưng nàng vẫn không muốn thấy Công chúa xảy ra chuyện. Kỳ thật, Công chúa cũng là một người đáng thương.

Hạnh Nhi, đi tìm hiểu xem Giản Mai hiên có những người kẻ nào đang canh giữ.

Từ ngày Tuyết Tổ Tây chuyển đi, nàng đã muốn đi gặp tiện nhân kia nhưng Giản Mai hiên bị canh giữ nghiêm ngặt, căn bản không thể vào được. Nàng muốn thử cách khác. Quan tâm đệ đệ mình một chút không phải là chuyện nên làm sao?

Nô tỳ tuân lệnh.

Thấy ánh mắt Công chúa tràn đầy hân hoan, sau lưng Hạnh Nhi chợt xuất hiện một cơn gió lạnh. Không hiểu sao ánh mắt Công chúa càng ôn nhu, nàng càng thấy hoảng sợ.

— ❧ —

Án... dừng...

Cơ thể không còn chút sức lực, Tuyết Tổ Tây cảm nhận được một đôi tay rắn chắc đang ôm thân thể trần trụi của mình đi xuống giường. Y không muốn, lúc này còn mặt mũi nào gặp người khác! Chỉ là giờ đây y không còn sức phản kháng nữa.

Ư... A...

Tuyết Tổ Tây được đưa đến một nơi vô cùng ẩm áp, bên trong không khí có chút ẩm ướt, người y trầm vào làn nước. Xuất phát từ bản năng vốn có, y bối rối bắt lấy cánh tay người nọ sợ bị chết chìm trong thủy trì to lớn tựa biển cả mệnh mông này.

Ngô...

Khẽ hé mí mắt nặng trĩu, Tuyết Tổ Tây nhú mi nhìn nam nhân vạm vỡ trong thủy khí dày đặc. Làn da thiết đồng ở nơi ngực theo gợn nước phập phồng khẽ chạm vào da y, thoáng trông như da thịt hai người không thể tách rời.

Đừng nhúc nhích.

Hiên Viên Hạo Húc biết Tuyết Tổ Tây chắc chắn không muốn nằm ở trong ngực mình nhưng hắn không muốn lỡ tay làm nam nhân này bị thương. Tay vòng qua lưng Tuyết Tô Tây, chạm đến huyết khẩu bí ẩn.

A...

Một ngón tay của Hiên Viên Hạo Húc đi vào đau đớn khó tả, đầu ngón tay cứng rần còn không ngừng nhu động bên trong, sau đó một ngón tay nữa lại tiến vào, chặt kín huyết khẩu. Tuyết Tổ Tây cảm giác được có thứ gì đó từ nơi ấy chảy ra. Y dĩ nhiên biết đó là cái gì, khuấy nhục cắn chặt môi, không muốn phát ra âm thanh. Vì chính bản thân y hiện tại quả thật không khổng chế được dục vọng. Trong chuyện kia thì Hiên Viên Hạo Húc kinh nghiệm dày dặn, thủ đoạn không thiếu, còn y chỉ là một tiểu tử ngây ngô.

Tuyết Tổ Tây không dám ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, chỉ có thể dùng tầm mắt trên ngực người kia. Nhìn chăm chú ngực nam nhân không ngừng phập phồng, y vẫn là nhìn không được mà đỏ mặt. Ở bên cạnh người này rốt cục là địa ngục hay thiên đường đây?

— ✕ —

Tướng quân, Thiên Triệu vương triều đưa tới hạ lễ. Liệu có nên mở tiệc chiêu đãi sứ đoàn không?

Hiên Viên Hạo Húc đăng cơ, Huyền Trọng Thiên của Thiên Triệu theo lễ thường sẽ phái người đến chúc mừng, hiềm nỗi hậu cung Thiên Triệu hiện giờ có chút vấn đề nên Huyền Trọng Thiên chỉ phái rất nhiều nhân mã dâng hậu lễ chúc mừng.

Ấn, được rồi, chuyện này lại phiền đến ngài rồi.

Kiên quyết không ngồi ở bảo tọa của Hoàng thượng, Hiên Viên Hạo Húc dựng cho mình một án thư ở vị trí thấp hơn. Hắn biết sự đệ chắc đang rất đau đầu, mà không đau đầu sao được!

Nguyên soái, chẳng hay Hoàng thượng dạo này đang làm gì?

Thừa tướng Giản Vân Thư quan tâm hỏi han chuyện của Tuyết Tổ Tây, dẫu cũng đoán trước được Tuyết Tổ Tây thoái vị rồi thế nào cũng quanh quẩn một chỗ, nhưng rời cả cung của mình thì thật kỳ quái, chẳng lẽ là để tránh xa thế sự sao?

Thừa tướng đại nhân nếu muốn gặp Hoàng thượng thì cứ đi, không ai cản đại nhân đâu. Hiên Viên Hạo Húc biết Giản Vân Thư lo lắng cho người kia. Dùng ánh mắt trấn an với Giản

Vân Thư, hắn hiểu ông nhất định sẽ không tự mình đi vào chỗ chết. Sau khi bãi triều, Giản

Vân Thư lưu lại ở Nghị chính điện chờ Hiên Viên Hạo Húc.

Giản thúc thúc, gần đây ta thấy thân thể ngài xem chừng không được tốt, nên chú ý nghỉ ngơi.

Nhìn Thừa tướng đã có vẻ già nua, mái tóc hoa râm, không còn vẻ anh khí bừng bừng của Văn Trạng nguyên năm đó.

Hạo Húc, người rốt cuộc đã làm gì Hoàng thượng rồi?

Tuyết Tổ Tây là do Thừa tướng dạy dỗ, dẫu không giúp y có được khí phách của một hoàng đế, nhưng cũng thừa biết Tuyết Tổ Tây nhất định sẽ không dễ dàng rời Hàm Tuyết điện.

Không có gì. So với một trăm hai mươi tám mạng người Hiên Viên gia thì vẫn còn thoải mái chán.

Hiên Viên Hạo Húc khẽ cười nói, hẳn hiểu muốn lừa Giản Vân Thư không phải chuyện đơn giản, liền khéo léo tiết lộ mục đích của mình.

Nhưng...

Giản Vân Thư không có cách nào thuyết phục thể chất này. Năm đó ông cùng phụ thân Hiên Viên Hạo Húc – Hiên Viên Tông Phu đều là Trạng nguyên, phụ thân Hiên Viên Hạo Húc là Võ Trạng nguyên. Hai người tâm đầu ý hợp, quyết định kết bái huynh đệ. Khi Hiên Viên

gia cả nhà chết thảm chỉ trong một đêm, ông cũng thập phần đau lòng. Tám năm sau Hiên Viên Hạo Húc xuất hiện, ông ra sức giúp hẳn tránh được sự hoài nghi của Tiên hoàng mà đậu cả Văn và Võ Trạng nguyên. May mắn Hiên Viên Hạo Húc diện mạo giống Hiên Viên phu nhân hơn là Tông Phu nên Tiên hoàng cũng không sinh nghi. Vấn đề là chuyện này không can hệ đến Tuyết Tổ Tây, một tay ông dạy dỗ đứa nhỏ, ông hiểu Tuyết Tổ Tây là người như thế nào.

Chất Nhi chỉ trả thù mà thôi.

Hiên Viên Hạo Húc không muốn tranh cãi thêm nữa. Hẳn kỳ thật cũng đang hỗn loạn. Hẳn đối đãi với người kia như thế nào cũng không cần người khác dạy. Hẳn muốn huỷ hoại, huỷ hoại con người cao nhã thoát tục khiến hẳn thảm đố kỵ kia... Bọn họ phải ở cùng một chỗ, cho dù phía trước là địa ngục cũng phải ở bên nhau.

Hiên Viên Hạo Húc xoay lưng rời đi, không muốn bàn luận thêm chuyện của Tuyết Tổ Tây.

Tự giải quyết cho tốt đi... Ai...

Giản Vân Thư nhìn theo dáng người cao lớn của Hiên Viên Hạo Húc. Đứa nhỏ này tuy lớn lên không giống Tông Phu, nhưng cũng thật sự lợi hại, mong là tương lai nó sẽ không phải hối hận.

Nguyên soái, Công chúa đêm qua thiếu chút nữa đem cả Thụy Tuyết điện phá tan.

Thiên Tự nhỏ giọng nói, đều do Thiên Thành nhát gan không dám tới bẩm báo, thế là hẳn đành phải cản rằng đến đây. Trưởng công chúa là long quyến phong(17), người bình thường khó có thể chịu đựng nổi. Nàng kích động nổi giận, nói không chừng còn định san bằng cả hoàng cung.

Tiện nhân!

Hiên Viên Hạo Húc vung tay một chưởng đánh nát án thư bằng gỗ lim khiến Thiên Tự sợ tới mức run rẩy không ngừng, trong lòng mắng to Thiên Thành thật chẳng có tình nghĩa gì.

Phái người luôn chú ý đến cuộc sống hằng ngày của Công chúa.

Phải đề phòng nữ nhân kia làm chuyện điên khùng gì đó, nàng khẳng định là phong tử(18), lúc nào cũng ghen ăn tức ở, thường xuyên kìm chế dục vọng, thoát nhìn là biết ngay thần kinh không có bình thường.

(17)Long quyến phong (): gió xoáy, bão tố, ý bảo nàng sư tử Hà Đông.

(18)Phong tử (): người điên

Tiểu nhân hiểu rồi.

Thiên Tự nhân được lệnh liền tung người chạy vội ra khỏi Nghị chính điện, nhanh nhanh kéo lại bị Tướng quân trút giận.

— ❧ —

Phu quân cuối cùng cũng đến rồi...

Tuyết Tổ Hân thấy phu quân đột nhiên xuất hiện ở Thụy Tuyết Điện, lập tức muốn bay vào ngực người kia nhưng lại bị Hiên Viên Hạo Húc né tránh.

Nghe nói Công chúa đòi gặp ta.

Phu quân nói đùa rồi, sao tự nhiên lại xa cách đến thế.

Tuyết Tổ Hân cười mỉa, ánh mắt hàm chứa xuân ba ôn nhu nhưng trong lòng lại như lửa đốt. Nàng vẫn cố giữ vẻ ngoài hiền thực trước mặt phu quân, nếu không e phu quân sẽ rời bỏ nàng mất.

Nga? Thế sao? Vậy là tốt rồi, ta còn lo Công chúa sẽ không giữ chút hình tượng cao quý nữa?

Hiên Viên Hạo Húc thấy nàng cố ra vẻ liền nói. Biểu tình trên mặt nàng tự dưng cứng lại. Khoé miệng hằn khe nhếch lên.

Phu quân, ta đâu có thể nhầm mất làm ngơ chuyện chàng với đệ đệ có quan hệ bất chính chứ?

Nếu không thể duy trì được nữa thì ba mặt một lời luôn cho rồi.

Người...

Đệ đệ thanh thuần của ta có phải kỹ thuật cao siêu, có thể thoả mãn dục vọng của phu quân?

Người không được nói như vậy về hân!

Hiên Viên Hạo Húc tức giận trừng mắt với thê tử, nàng rốt cuộc cũng lộ đuôi cáo. Vẻ mặt nham hiểm của nàng thật là buồn nôn. Nữ nhân thật đúng là sinh vật kỳ lạ, khi thì nhu mì, ngón tay mềm mại quần quít nam nhân, ra sức lấy lòng; khi không vừa lòng thì lại biến thành độc xà, cắn chết tất cả kẻ thù.

Ta cứ nói đấy, hân còn không phải là kẻ rất *** đáng ư? Ở trên giường nhất định sẽ khuất ý hầu hạ cho mà xem!

Câm miệng! Tiện nhân!

Hiên Viên Hạo Húc lấy tay bóp cổ Tuyết Tổ Hân, ép nàng vào tường. Vẻ mặt nàng trở nên nhả nhỏ, chuyển dần sang tím ngắt. Hân lộ ra nụ cười tàn nhẫn, mãi đến khi nữ nhân dùng ánh mắt van nài mới buông tay thả ra.

Khụ... khụ khụ... Người... dám xuống tay với ta!

Nam nhân hàn lãnh trước mặt ánh mắt lạnh như băng, không một tia nhu tình. Đêm ấy, nàng đã gửi gắm thân mình nam nhân vĩ ngạn này, đêm ấy người này thật nồng nhiệt và ôn nhu. Vì điều gì mà mọi chuyện không còn như xưa nữa? Cái đêm huyền ảo ấy tựa như một giấc mộng viễn vông...

Người nên liệu mà hành xử, nếu không...

Hiên Viên Hạo Húc không phải là người dễ mủi lòng, vị trí ngày hôm nay đâu dễ có được. Hân vẫn luôn tâm niệm muốn nên nghiệp lớn tất phải có trái tim sắt đá.

Ta sẽ không tha cho các người! Tuyệt đối không...!

Tuyết Tổ Hân nhìn theo bóng dáng đã khuất của Hiên Viên Hạo Húc, nghiêng răng nói lớn vang vọng cả Thụy Tuyết điện.

— ❧ —

Vị Tuyết, giúp ta đem xẻng đến đây!

Hậu viện Giản Mai hiện có một khu toàn Tổ Mai. Mùa đông gần sang, Tổ Mai trắng muốt phần duyên dáng không lâu nữa sẽ khai nở. Việc Tuyết Tổ Tây muốn làm nhất sau khi thoái vị chính là tìm một nơi để ẩn cư, sau đó trồng Tổ Mai, cả ngày đứng dưới bóng cây cũng không thấy buồn chán. Đêm xuống tuyết rơi trắng lè, Tổ Mai khai nở trong rừng. Lại nhớ đến ngày hôm đó không gian tràn ngập sắc trắng tinh khiết của tuyết cùng cánh hoa, y nhìn thấy Mẫu phi hồng nhan bạc mệnh nằm xuống giữa biển hoa trong cơn mưa tuyết trắng xoá... rồi không bao giờ tỉnh lại nữa...

Chủ tử, ngài nên nghỉ ngơi một lát đi.

Đã vất vả cả ngày trời, Hoàng thượng không thấy mệt ư? Chẳng phải đêm qua không thể ngủ được sao? Nhớ tới lại bực mình! Nếu không phải Hoàng thượng tin nhầm người thì sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ.

Không cần, mau mang xẻng lại đây, ta muốn xới đất cho chúng.

Mỗi một gốc mai xinh xắn đều là một hài tử của y, mỗi cây đều có một vị trí riêng. Hằng ngày Tuyết Tổ Tây thường ở trong này cùng những cây mai, để có thể tạm thời quên đi mọi thứ. Ngắm nhìn những bông hoa trước mặt, Tuyết Tổ Tây tự thấy hổ thẹn, so với hoa mai thanh cao kia, bản thân thật sự nhơ bẩn.

Được rồi, đưa ta, người mau lui xuống đi... Ách...

Tuyết Tổ Tây đón lấy cái xéng, định phân phó Vị Tuyết tạm nghỉ ngơi, nàng đã đợi ở đây đến giữa trưa rồi. Nhưng vừa quay đầu lại, thấy một bàn tay to lớn đưa cho hắn cái xéng, Tuyết Tổ Tây tròn mắt nhìn nam nhân kia. Hắn hình như vừa gặp chuyện gì đó không vui, tuy ngoài mặt mỉm cười nhưng trong ánh mắt rõ ràng phảng phất nét ưu phiền.

Ta đã bảo Vị Tuyết đi trước rồi.

Vừa rồi nhìn thấy Vị Tuyết cầm cái xéng, hắn liền đoán Tuyết Tổ Tây chắc chắn đang ở đây. Từng gốc cây ở nơi này đều là do Tuyết Tổ Tây tự mình trồng.

Ấn...

Tuyết Tổ Tây cầm lấy cái xéng rồi quay đi tiếp tục vun đất, chẳng để ý đến bên người kia. Khí thế trên người nam nhân toát ra vẫn là khiến y phát run. Vờ như không thấy, y chu đáo từng chút một xới đất cho Tổ Mai. Mỗi thân cây đều phải thật khỏe mạnh, như vậy hoa nở mới làm rung động lòng người. Đến lúc đó, ngồi ở đình lý một bên ngắm hoa, một bên đánh đàn hắn sẽ rất tuyệt diệu. Đáng tiếc, y không chắc liệu khi ấy còn có nhã hứng hay không...

9. Chương 8

Hôm nay Thừa tướng đại nhân nói muốn gặp người...

Hiên Viên Hạo Húc chịu không nổi Tuyết Tổ Tây ngó lơ mình, đành phải tìm chuyện để mở lời trước, nhưng nhận ra Tuyết Tổ Tây đột nhiên chấn động, hắn liền hối hận vì mình đã chạm vào nỗi đau của người kia.

Ta còn có mặt mũi nào mà đi gặp Thái phó.

Người mà Tuyết Tổ Tây xem trọng nhất chính là lão sư Giản Vân Thư, ông là một người đáng kính. Ngay cả Phụ hoàng cho dù thực tâm thương yêu y, y cũng không mặn mà gì. Sau khi Mẫu phi qua đời, bọn họ cũng không hay gặp nhau.

Mẫu phi từng bái Phụ hoàng đến nỗi mê muội, tiếc rằng Phụ hoàng cũng chẳng thể đáp lại tình cảm đó. Người chỉ coi nàng như một công cụ. Phụ hoàng vẫn nghĩ Mẫu phi không khả năng gánh vác hậu cung nên đầu coi trọng nàng.

Không được nói như vậy!

Kéo mạnh Tuyết Tổ Tây lại, Hiên Viên Hạo Húc tức giận mắt vằn lên nhìn chằm chằm Tuyết

Tổ Tây. Sao có thể tùy ý địa bồi nhọ chính mình như vậy? Hắn không cho phép.

Người có thể chặn được miệng lưỡi thế gian sao?

Tuyết Tổ Tây tức cười quan sát Hiên Viên Hạo Húc, đây là lần đầu tiên không phải ở trên giường hắn có thể đập vỡ cái mặt nạ lạnh lùng của Hiên Viên Hạo Húc. Nguyên lai chỉ cần làm thương tổn chính mình, nam nhân này sẽ phát điên.

Câm miệng!

Tuyết Tổ Tây bỗng dưng như trở thành một người khác, trên mặt cười mỉa giống như đang cười nhạo ai đó chứ không phải chính mình.

Đã sướng hạnh nam nhân, còn sợ người khác bàn tán sao?

Cho dù có thể cảm đoán cung nhân, nhưng sao có thể ngăn được người khác xì xào. Chuyện của Hoàng đế Thiên Triệu, Tuyết Tổ Tây cũng không phải không biết. Một đời anh

danh, bá chủ lục quốc, vì một người nam nhân mà trở thành đối tượng châm chọc của sáu nước, xem chừng Thiên Triệu chắc cũng đang trong tình thế hỗn loạn.

Im đi!

Hiên Viên Hạo Húc kích động đem Tuyết Tổ Tây ôm vào trong lòng, chặn môi Tuyết Tổ Tây khiến y rốt cuộc nói không nên lời. Hắn không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa.

A... Ừm ừm...

Tuyết Tổ Tây bị hôn đến ngạt thở. Trong mắt ánh lên nét cười, y biết nam nhân này sinh khí. Mỗi đêm qua mới bị chà đạp, hôm nay lại bị tổn thương, miệng y toàn huyết vị của chính mình.

A...

Hiên Viên Hạo Húc cởi lớp áo choàng dày cộm trên người Tuyết Tổ Tây, khiến y cúi đầu rên lên. Trời lạnh, áo lông bạch hồ Tuyết Tổ Tây mặc chỉ có một dải tử(19), rất dễ xả khai.

Không được khinh bạc chính mình, hiểu chưa?

Vốn muốn dưới tàng cây trừng phạt nam nhân không biết tốt xấu này, nhưng thấy y sợ đến co rúm, Hiên Viên Hạo Húc đành cố gắng định tâm, rồi giúp Tuyết Tổ Tây mặc lại quần áo.

A...

Tuyết Tổ Tây không trả lời, đêm qua đã quá mệt rồi nên muốn nghỉ ngơi một chút, dù gì cũng chẳng thể cự tuyệt.

Diệp Văn, đem tấu chương chưa được phê duyệt đến Giản Mai hiên. Tối nay ta sẽ làm việc ở đây.

Thuộc hạ tuân lệnh.

Hồi Diệp Văn dõi theo bóng hai người nhanh chóng khuất dạng, thân mình mảnh mai của Tuyết Tổ Tây có vẻ bị Hiên Viên Hạo Húc kéo đi. Xem ra công tử nhà hắn vẫn chưa thể rũ bỏ được cừu hận, chưa thể thoải mái biểu lộ tâm tư.

Dùng bữa đi.

(19)Đái tử (): dây lưng

Bàn ăn bày toàn sơn hào hải vị mà bị Tuyết Tổ Tây mới gấp vài miếng đã thôi, mặt Hiên Viên Hạo Húc trở nên khó coi vài phần. Sao người này lại ăn ít như mèo vậy? Không biết như thế là không tốt sao? Rõ ràng vẫn là một thiếu niên, đáng lẽ phải ăn nhiều chứ, ăn thế này còn thua cả Trần Nhi.

Thiên Văn, Vị Tuyết với Tiểu Lâu ăn cơm chưa?

Hiên Viên Hạo Húc quay đầu hỏi Thiên Văn đang đứng bên cạnh. Buổi tối đến phiên Thiên

Văn phụ trách nên hắn đã sớm chờ ở đây.

A, Tướng quân, bọn họ vẫn chưa ăn.

Mộng Thiên Văn từ trong ánh mắt Hiên Viên Hạo Húc, ngầm hiểu ý tứ chủ tử.

Người... thật đê tiện!

Đoán được Hiên Viên Hạo Húc muốn làm gì, Tuyết Tổ Tây liền trừng mắt với hắn, vẻ mặt tím lại. Kẻ này sao có thể tàn nhẫn như vậy! Ngay cả nô tài cũng không tha. Phần hận nhìn Hiên Viên Hạo Húc, Tuyết Tổ Tây muốn khiến hắn tổn thương. Vì sao trong chốc lát lại chịu thua trước hắn chứ?

Tốt, ăn đi. Ta đi xử lý chính vụ. Không được để thừa đâu đấy.

Hiên Viên Hạo Húc nói xong, xoay người đi về phía thư phòng. Hắn biết mình đã uy hiếp được Tuyết Tổ Tây nhưng mặt vẫn xám xịt. Tại sao hắn lại quan tâm đến một kẻ vốn chẳng có giá trị gì như vậy?

Chủ tử, sắc mặt người có vẻ u ám a. Ngày mai chắc không phải định nổi trận bão tuyết(20) đấy chứ?

ộng Thiên Văn liếc nhìn vẻ mặt của Hiên Viên Hạo Húc. Chủ tử luôn mang vẻ ngoài lãnh đạm, kỳ thật ngài cũng đáng thương, từ nhỏ đã mất đi người thân, lẽ ra nên được bù đắp mới phải.

Đạo này tình hình Thiên Triệu thế nào?

Nghe nói Lục Cam ngừng bắt tay với Thiên Triệu. Nước này vẫn luôn muốn chiếm vị trí của Thiên Triệu trong sáu nước, nhưng Thiên Triệu vốn thể mạnh, địa vị khó có thể đánh đổ. Tuy nhiên, Hoàng đế Thiên Triệu lại vì một nam nhân mà chấp nhận huỷ bỏ Quân chủ hội nghị, không biết sẽ ảnh hưởng đến thể lực của quốc gia này đến đâu nữa đây...

(20) Ý nói nổi cơn lôi đình, vì nghĩ cách diễn đạt này liên quan đến bối cảnh của truyện nên dù không thuận tai, mình cũng giữ lại.

Rất tốt ạ.

Sau khi Huyền Trọng Thiên chiếm được mỹ nam kia, đêm nào cũng đều lưu luyến không rời, đương nhiên thế là tốt quá rồi còn gì. Cho dù bên ngoài trời long đất lở, hắc cũng chẳng hề lưu tâm. Nói không khoa trương chút xem ra ngày Thiên Triệu suy vong chắc chẳng còn bao lâu nữa.

Àn, được rồi.

Hiên Viên Hạo Húc gật đầu, sự đệ hành sự có chừng mực, thực lực Thiên Triệu ra sao hắc hiểu rõ. Chỉ hy vọng sự đệ có thể giải quyết chu toàn mọi chuyện.

Bất quá, chủ tử định như vậy đến bao giờ ạ?

Xét cho cùng vẫn không thể để một nam nhân ở Giản Mai hiên cả đời, phải cho người ta một cái công đạo trước thiên hạ chứ. Việc này sớm hay muộn cũng sẽ lộ ra. Chủ tử hắc giam lỏng vua một nước, so với Huyền Trọng Thiên kia còn nghiêm trọng hơn vài phần.

Suốt đời...

A?!

Khi Hiên Viên Hạo Húc giải quyết xong xuôi mọi chuyện, trăng đã lên cao, hắc ngẩng lên trông vầng trăng bán viên, rồi thông thả đến Vong Ưu cư – nơi Tuyết Tổ Tây đang nghỉ ngơi. Vong Ưu cư nằm sâu bên trong Giản Mai hiên, khá thanh tĩnh. Đây cũng chính là nguyên nhân hắc chọn chỗ này cho Tuyết Tổ Tây.

Thấy nam nhân trên giường đã ngủ, Hiên Viên Hạo Húc nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường, cúi y phục rồi leo lên giường, ôm chầm lấy người kia mà đi vào giấc ngủ.

— ✕ —

Tướng quân, Hoàng thượng tuy đã thoái vị nhưng vẫn là huyết mạch hoàng gia, không thể làm bừa được. Lão thần nghĩ...

Tông nhân phủ chấp sự Từ Thượng thư Từ Liệt tại Nghị chính điện nói. Dù Tuyết Tổ Tây đã phong hài tử của Hiên Viên Hạo Húc – Hiên Viên Độc Trần – làm Đông cung Thái tử, nhưng dấu sao cũng không phải chính thống của Tuyết gia.

Nga, Từ Thượng thư nghi ngờ quyết định của Hoàng thượng sao?

Hiên Viên Hạo Húc biết Tuyết Tổ Tây tuy đã thoái vị nhưng trong triều vẫn có người để ý, đám lão thần cổ hủ rất coi trọng vấn đề huyết thống.

Lão thần không dám nhưng Thánh thượng năm nay mới hai mươi tuổi, cũng nên sớm tìm người để bầu bạn.

Tuy Tuyết Tổ Tây không muốn có phi tử, nhưng một nam nhân bình thường lẽ nào sẽ không thú thê sinh con. Khi Hoàng Thượng còn tại vị, trong hậu cung vẫn có nữ nhân.

Hoàng thượng không muốn thú thê...

Dù Tuyết Tổ Tây muốn, hắc cũng không cho.

Nhưng Hoàng thượng từ nhỏ đã được định thân.

Giọng nói danh thếp của Giản Vân Thư vang lên. Tuyết Tổ Tây là nam nhân duy nhất của Tuyết gia, lẽ dĩ nhiên từ nhỏ đã được chọn cho một hoàng hậu tương lai. Việc này chỉ có vài người biết, Tuyết Tổ Tây cũng đã nhiều lần lảng tránh việc lập phi.

Cái gì?

Hiên Viên Hạo Húc nhìn thẳng vào Giản Vân Thư. Hắn chưa từng nghe qua chuyện Tuyết

Tổ Tây đã được định thân. Tuyết Tổ Tây cũng chưa từng đề cập đến chuyện này với hắn.

Khi đính ước, Hoàng thượng còn chưa chào đời.

Tiên hoàng rất thương yêu Vương tử, đương nhiên đã chuẩn bị dâu vào đây cho Tuyết Tổ Tây, người được chọn cũng là nữ nhân có gia thế trong Tuyết Phong. Có vậy, nàng mới có thể toàn tâm toàn ý vì phu quân, không có dã tâm riêng.

Sau khi Tiên hoàng qua đời, cũng không thấy ai nhắc đến nữa.

Đối phương là người trong gia tộc thân thoai của Tuyết Phong, hành tung bất định, đã nói là sẽ giữ lời, chuyện này sẽ không thể trì hoãn quá lâu.

Hiên Viên Hạo Húc rời khỏi Ngọc Thần điện, vội lao nhanh đến Giản Mai Hiên, lòng nóng như lửa đốt, một cước đá văng cửa điện.

Người đâu rồi?

Hiên Viên Hạo Húc tức giận nhìn Tiểu Lâu đang pha trà, lạnh như thể lại người kia không ở

trong phòng sao?

Chủ tử ở phía sau núi.

Giản Mai hiên nằm trên một mảnh đất yên tĩnh sau núi, ở phía tây hoàng cung. Trên núi, lá

vàng rụng phủ kín mặt đất, thanh âm lạo xạo vang lên khi đi qua đó. Tuyết Tổ Tây thân

khoác hồ cừu, những lọn tóc đen xoã ra trên lưng. Thời tiết ẩm thấp, xem ra trận tuyết rơi đầu mùa sẽ không thuận lợi.

Không biết làm sao có thể thoát khỏi cục diện bế tắc hiện tại? Để chính mình rơi vào tình cảnh này, y phải dùng cách gì mới có thể tránh xa nam nhân cố chấp kia? Trái tim nồng nhiệt cùng tính cách độc đoán ấy làm cho Tuyết Tổ Tây thấy bức bối.

Khi ra sau núi, Hiên Viên Hạo Húc có cảm giác như thấy tiên tử từ trên thiên giới bị lạc giữa chốn nhân gian. Mái tóc mi lệ phất phơ trong gió, hồ cừu trắng toát trên người, ngay cả hơi thở cũng kiên tịnh thoát trần. Mới vừa rồi không khổng chế được lửa giận, vừa nhìn thấy nam nhân trước mắt liền cảm thấy khát khao. Ánh mắt nồng nàn không rời khỏi người Tuyết Tổ Tây.

Thật cao hứng, mọi người bên ngoài đứng ngồi không yên, người thì lại ở đây thưởng cảnh.

Cảnh sắc chẳng có gì đáng ngắm, mùa đông ở Tuyết Phong sắp tràn về, sắc xanh của cây tùng ở đây có thể coi như là sắc xanh duy nhất trong khoảng thời gian này.

Sao lại im lặng như vậy?

Tuyết Tổ Tây chẳng nói chẳng rằng càng khiến kẻ kia sinh khí. Hiên Viên Hạo Húc vội nhanh đến nam nhân đang ở dưới tàng cây, tóm lấy cánh tay Tuyết Tổ Tây, gắt gao nắm chặt cánh tay mảnh khảnh.

Còn nói gì được đây?

Sau khi bị Hiên Viên Hạo Húc cưỡng đoạt lấy thân thể, rồi giam trong hậu viện, Tuyết Tổ

Tây từ đó đến nay cùng nam nhân bá đạo này không có nói chuyện.

Người...

Hiên Viên Hạo Húc trừng mắt, nam nhân trước mặt luôn có bản lĩnh khơi lên lửa giận trong lòng mình. Lại nhìn đến ánh mắt tinh khiết kia, hẳn thật không nỡ làm tổn thương người này.

Ân?

Tuyết Tổ Tây yếu ớt mỉm cười, đôi mắt đào hoa⁽²¹⁾ vì nét mặt Hiên Viên Hạo Húc mà lộ vẻ băn khoăn. Không hiểu sao người kia lại sinh khí, nhưng chắc chắn là vì mình nên mới tức giận.

Ta rất muốn huỷ hoại ngươi.

Hiên Viên Hạo Húc giận run người. Vừa nghe nam tử này có hôn thê, cả người như phát điên. Hắn không nghĩ Tuyết Tổ Tây cư nhiên lại có đính ước, dù rằng đây vốn là điều quá bình thường đối với một nam nhân hai mươi tuổi.

Ngươi... buông ra...

Tuyết Tổ Tây muốn chống cự nhưng bàn tay cứng rắn như sắt đá làm xương cốt y như nát ra, trên trán mồ hôi lấm tấm, bả vai dưới hồ cừu tuyết trắng cũng theo đó mà run rẩy.

Ngươi muốn thú thê sao?

Tuy đã biết trước đáp án, hắn vẫn lo sợ. Nếu nam nhân này một ngày nào đó đột nhiên muốn thú thê, hẳn không biết sẽ có dùng cách nào để đối phó với y nữa. Có thể sẽ giết y rồi tự sát. Cũng có thể khi thấy y thành thân, hắn sẽ quy ẩn. Thời khắc năm hắn mười hai tuổi chung quy cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

Ha... ha ha... Thân thể ta ra nông nổi này còn có thể cho ai nữa?

Chẳng lẽ người này đến đây là để vũ nhục ta ư? Đã đoạt được thân thể ta, còn đến làm nhục ta, tưởng ta có thể dễ dàng chấp nhận loại quan hệ này sao? Bị một nam nhân khác cưỡng đoạt, còn mặt mũi nào đi thú nữ nhân, còn mặt mũi nào đi gặp người ta? Bản thân vốn dĩ không còn gì nữa rồi.

Không được nói bậy!

Thấy Tuyết Tổ Tây suy sụp, tim Hiên Viên Hạo Húc bất giác nhói đau.

Tại sao? Ta nói sai ư?

Chính mình bị kẻ này chiếm lấy, sự thật là như vậy, vì sao lúc này cứ làm như đang giữ gìn cho ta? Đem ta đặt dưới thân mà không nghĩ đến cảm xúc của ta, giờ lại ra vẻ đau lòng.

Không đúng. Ngươi không có...

Hiên Viên Hạo Húc nói năng không đầu không đuôi.

(21)Người có mắt đào hoa dù không cười nhưng mắt trông như cười, bình thường đôi mắt trong suốt, luôn hơi ướt ướt.

Ta có tự nguyện sao... Bây giờ ngươi ra về Quan Âm Bồ Tát ra tay cứu vớt đó à?

Hiên Viên Hạo Húc càng nghe sắc mặt dần trở nên khó coi. Dáng vẻ này là đau lòng sao? Không phải ra vẻ tốt bụng đấy chứ?

Im ngay...!

Hiên Viên Hạo Húc hét lên. Cả núi rừng vì tiếng hét mà chấn động, chim chóc kinh hách, bay tán loạn.

Không phải là ta bị ngươi đặt dưới thân sao... Ừ... ừm

Khoé miệng Tuyết Tổ Tây nhếch lên chế nhạo lại bị Hiên Viên Hạo Húc phủ kín, kịch liệt cắn. Hiên Viên Hạo Húc muốn cho người này hiểu thế nào là thống khổ, để lần sau không dám phản kháng hắn.

Không được nói như vậy! Ta không cho, không cho!

Hiên Viên Hạo Húc ngấu nghiến hôn lên cổ người trong ngực. Thật mềm mại. Hắn vừa liếm vừa cắn xuống dọc theo đường cổ mị hoặc, đến khi thấy trên đó có hôn ngân mới chuyển đến chỗ khác.

Buông ra... không được...

Quần áo bị xé rách khiến Tuyết Tổ Tây hoảng hốt. Hắn sẽ làm chuyện kia ngay tại đây ư? Đây là bên ngoài, là lâm viên của hoàng tộc, dù mùa đông ít người đến nhưng cũng không phải không có khả năng.

Không cho người thú thê, cả đời không cho!

Nam nhân này chỉ có thể tồn tại trong vòng tay hắn, chỉ có thể hoan ái dưới thân hắn. Nếu còn có kẻ nào nhìn thấy thân thể này, Hiên Viên Hạo Húc sẽ điên lên mất.

10. Chương 9

Hiên Viên Hạo Húc! Buông ra... Haaa... a...

Khí lạnh ồ ạt tràn vào trong hồ cừu, y phục đã bị xé nát. Gió trong rừng từng cơn tê tái, thân thể đơn bạc Tuyết Tổ Tây căn bản không thể chịu được cái lạnh này. Hiên Viên Hạo Húc như phát cuồng, gắt gao ôm lấy Tuyết Tổ Tây, không ngừng vuốt ve làn da mềm mại. Dục vọng trào dâng, thân thể cường tráng do thường xuyên rèn luyện trên sa trường, đối với cái lạnh này chẳng hề hấn gì.

Từ khi biết Tuyết Tổ Tây có hôn thê, tính tình hắn bắt đầu trở nên khó kiểm soát. Hắn thiếu chút nữa huỷ cả Ngọc Thần điện. Hắn cũng muốn đem người mà phụ thân đã từng kết nghĩa kim lang – Giản Vân Thư giết người diệt khẩu. Hắn cần một người cùng hắn chịu nổi thống khổ khi không có ai bên cạnh, người kia phải cùng hắn nhất khởi trầm phù(22).

A... đau...

Hiên Viên Hạo Húc đẩy Tuyết Tổ Tây lên một thân cây xù xì tám người ôm không xuể, chưa kịp chuẩn bị gì đã bá đạo xâm chiếm, ra sức tiến nhập, không thèm để ý đến người dưới thân đang thống khổ kêu to, một lòng một dạ chỉ nghĩ đến dục vọng của mình.

Ta hận người... Hiên Viên... Hạo Húc... Ta... hận người!

Cảm thấy thân thể như bị xé rách, chất lỏng từ từ chảy ra. Là máu. Tuyết Tổ Tây thở phập phồng, trời rét căm căm, vì sự nồng nhiệt kia mà trong ***g ngực phẫn hồng bóng loáng mồ hôi. Thật quá sức chịu đựng, nam nhân này định tra tấn y đến khi nào? Thân thể Tuyết Tổ Tây run lên, suy nghĩ chìm dần vào trong những động tác của Hiên Viên Hạo Húc, một cảm giác khó diễn tả từ từ lan toả.

Không được hận ta... Không được...

Hiên Viên Hạo Húc giống như một đứa nhỏ đang sợ hãi khi bị vứt bỏ, cố gắng muốn xác nhận tình cảm của nam nhân trong ngực, phải xác nhận hắn mới có thể thấy yên lòng.

Hiên Viên Hạo Húc ở trong rừng hung hăng dây dưa. Hắn nghĩ đến giấc mộng về Tuyết Tổ

Tây. Trên thế giới này, giữa bọn họ vừa tồn tại sự hận thù mãnh liệt nhất, vừa tồn tại sự

(22)Nhất khởi trầm phù (): cùng nhau chìm nổi

cuồn hút khó cưỡng nhất. Tuyết Tổ Tây giống như một loại độc dược, hắn biết là có độc nhưng vẫn nhìn không được mà muốn nếm thử hết lần này đến lần khác.

Tuyết Tổ Tây... không được...

Đến khi Hiên Viên Hạo Húc từ trong cơn trầm mê mà khôi phục lý trí, người trong ngực đã mất đi ý thức từ lâu. Sắc mặt tím tái, hơi thở mỏng manh khiến lòng Hiên Viên Hạo Húc đau như cắt. Trên người Tuyết Tổ Tây phủ kín hôn ngân, như lên án sự tàn nhẫn của Hiên Viên Hạo Húc.

Mau... lấy nước ấm!

Hiên Viên Hạo Húc ôm người trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê vọt vào trong Giản Mai tiên, hét lên với Vị Tuyết và Tiểu Lâu.

A... Hoàng thượng... chuyện gì thế này?!

Vị Tuyết nhìn Tuyết Tổ Tây y phục rách tới tả, khuôn mặt ngấn lệ, sao lại ra nông nỗi này cơ chứ? Vị Tuyết ánh lên tròng mắt ôm chủ tử, sao kẻ kia dám làm vậy với chủ tử!

Không được... không được làm sao... Tuyết Tổ Tây, người nghe rõ chứ? Người còn nợ Hiên

Viên gia ta một trăm hai mươi tám mạng người!

Hiên Viên Hạo Húc trở nên hồ ngôn loạn ngữ. Người trên giường vẫn chưa tỉnh. Hắn ôm Tuyết Tổ Tây bước vào dục dưng, khuôn mặt thanh tú đã dần có sắc hồng nhuận nhưng y vẫn chưa tỉnh lại.

Hiên Viên Hạo Húc vô cùng hoảng loạn, đem nội lực chính mình không ngừng chuyển vào nam nhân trong lòng. Tuyết Tổ Tây vốn không phải là người luyện võ, đan điền hư phù nên khí của Hiên Viên Hạo Húc không có tác dụng gì. Vì quá lo lắng, một lòng muốn cứu Tuyết Tổ Tây nên Hiên Viên Hạo Húc luống cuống không biết rõ mình đang làm gì nữa.

Truyền thái y... Bất cứ lúc nào cũng phải có mặt chờ lệnh!

Hiên Viên Hạo Húc lớn giọng phân phó ở ngoài cửa, xoay Tiểu Lâu vòng vòng. Khi nghe tiếng chân vội vã của Tiểu Lâu, hắn đem thân thể đã ảm đạm lên của Tuyết Tổ Tây ra khỏi dục dưng, chậm chậm lau khô rồi nhẹ nhàng đặt lên giường, dịu dàng cầm lấy bàn tay gầy guộc kia.

Tướng quân...

Nói mau!

Thấy thái y nhú mào, Hiên Viên Hạo Húc biết trước kết quả sẽ không mấy khả quan.

Hoàng thượng nhiệm phong hàn. Hơn nữa, lão thần cả gan thỉnh cầu Tướng quân nên trân trọng Hoàng thượng một chút, nếu không...

Lão thái y khẽ chạm vào Tuyết Tổ Tây đang bất tỉnh nhân sự trên giường. Ông đã theo Tuyết gia mấy chục năm, chăm sóc cho Hoàng thượng từ nhỏ, biết ngai thân thể hư hàn, hiện tại còn gặp phải chuyện như vậy, thật khó có thể nói sẽ ra sao nữa. Vạn nhất Hoàng thượng... ông thật sự không biết sẽ phải ăn nói với Tiên hoàng như thế nào.

Ân, ta biết rồi. Người lui xuống trước đi.

Hiên Viên Hạo Húc biết lần này chính mình cả nghĩ thôi, bất luận là chuyện gì có liên quan đến Tuyết Tổ Tây, hắn sẽ trở nên khác thường. Tuyết Tổ Tây hay chọc giận hắn, khiến hắn không thể khống chế được lực đạo, luôn làm y tổn thương, sau đây hắn không còn mặt mũi nào mà giải thích.

Tướng quân, được của Hoàng thượng được sắc xong rồi.

Vị Tuyết bưng chén thuốc vào, chợt phát hiện Hiên Viên Hạo Húc vẫn nắm tay Hoàng thượng, bộ dáng lo âu. Suy cho cùng, giữa hai người là hữu tình hay vô tình đây?

Được rồi, mang lại đây cho ta.

Hiên Viên Hạo Húc tiếp nhận chén thuốc còn nóng hổi, dùng miệng ôn nhu thổi nguội, rồi đút từng thìa cho Tuyết Tổ Tây, cẩn thận lau đi nước thuốc từ khóe miệng chảy xuống.

Người lui đi, tối nay không cần người trông.

Cho Tuyết Tổ Tây uống thuốc xong, Hiên Viên Hạo Húc xua tất cả cung nhân lui xuống, rồi đốt An Hồn hương trong Vong Ưu cư giúp người mất ngủ có thể ngủ ngon. Nhìn dáng vẻ nam nhân đang ngủ say vẫn phảng phất chút khó chịu, Hiên Viên Hạo Húc không kìm lòng nổi mà vuốt nhẹ đôi lông mày đang chau lại.

Tuyết Tổ Tây, người là người duy nhất có thể bức điên ta.

Đời này vốn không có ai có khả năng khiến Hiên Viên Hạo Húc quyến luyến, kể cả sư huynh đệ tình như thủ túc, nhưng đối với người này, hắn thật không có cách nào lý giải nổi.

Sáng sớm, dương quang vừa mang hơi lành lạnh vừa chất chứa suy tư chiếu vào người trên giường.

Khụ... nước...

Cổ họng khô khốc tuy đã uống thuốc nhưng giọng vẫn khàn khàn, Tuyết Tố Tây ở trên giường trở mình vài cái rồi dùng chân đá văng cái chăn vướng víu kia đi, thân thể hiện tại vẫn nóng nực.

A, chủ tử, ngài đã tỉnh.

Tiểu Lâu vừa mới bừng chậu rửa mặt tiến đến đã thấy Thánh thượng nhà hắc đang khó chịu nằm trên giường vằn vện, khuôn mặt ửng hồng, căn bản vẫn chưa hạ sốt mà còn đá chăn ra.

Khụ... cho ta nước...

Môi nứt nẻ vì chịu khát lâu, thân thể yếu ớt đến nỗi không thể với được đến chén nước để ở đầu giường.

A, để tiểu nhân lấy cho. Hoàng thượng từ từ uống...

Được rồi... đủ rồi...

Thoả cơn khát, Tuyết Tố Tây nhìn Tiểu Lâu vắt khăn lau mặt cho mình, dáng vẻ khấn trương. Nơi này chỉ có mình y sao, không ai quan tâm đến bệnh của mình ư? Kể kia... đâu rồi?

Hoàng thượng hiện tại chắc đói rồi. Tướng quân đại nhân đã phân phó ngự thiện phòng làm bằng đường liên tử chúc(23).

Đêm qua Hiên Viên Hạo Húc ở lại Vong Ưu cư chăm sóc Hoàng thượng cả đêm, canh ba mới đến thư phòng xử lý chính vụ còn chưa xong, sau đó còn vội vàng đến Ngọc Thần điện thượng triều, không biết có nghỉ ngơi được chút nào không.

Ừm...

Nghe thấy có người giúp y chuẩn bị sẵn đồ ăn, Tuyết Tố Tây mới thấy dịu đi. Nhưng Tuyết Tố Tây vẫn không biết đối mặt với nam nhân kia như thế nào, nhớ tới ngày hôm qua người kia ngay ở trong rừng đem mình... Y thật sự không thể chấp nhận nổi.

Hôm qua, có một tiểu cung nữ đưa cho Tuyết Tố Tây một tờ giấy nhỏ, trên đó viết Hoàng tử muốn gặp hắc. Không biết vì sao Hoàng tử muốn gặp y? Chỉ là hiện tại đối mặt với Hoàng tử, Tuyết Tố Tây không biết phải giải thích như thế nào.

—❧—

Tướng quân, ngài một đêm không ngủ rồi, nên nghỉ ngơi một chút đi.

Mộng Thiên Văn nhìn khuôn mặt xanh xao, mệt mỏi của Hiên Viên Hạo Húc, hai mắt đỏ cả lên, khiến quân sư này không khỏi thương xót. Tướng quân ngốc này của hắc có biết việc mình đang làm vốn dĩ chẳng phải là trả thù?

Không cần, đạo này lão thất phu Tuyết Ly Sơn có động tĩnh gì không?

Tuy rằng Tuyết gia chỉ còn Tuyết Tố Tây, nhưng nguyên lai vẫn còn một người nữa. Tiên hoàng Tuyết phong còn có một thân đệ – Tuyết Ly Sơn, vốn không phục huynh trưởng của

hắc, một lòng tham vọng muốn làm hoàng đế.

Dĩ nhiên sau khi bị đánh bại, Tuyết Ly Sơn bị Tuyết Ly Tôn đuổi ra khỏi Tuyết Phong, nhưng lão nhân này gần đây ngấm ngầm khôi phục lực lượng. Chuyện này Tuyết Tố Tây không biết, vẫn tưởng thúc thúc đã qua đời, đâu ngờ rằng lão vẫn sống mà còn sống tốt nữa đằng khác.

A, hắc ư, chỉ là thủy tử châm trát(24) thôi.

Dù những kẻ này có thế lực, nhưng đối với Hiên Viên của bọn họ, căn bản không phải là chướng ngại. Chẳng qua là tức nước vỡ bờ, Tuyết Phong vốn đã nằm trong tay Tướng quân nhà ta rồi. Hơn nữa Mộng Thiên Văn cũng không phải không rõ cái gì tốt, cái gì không tốt, chú ý nhất cử nhất động của lão thử đứng trong bóng tối kia.

Àn, theo dõi chặt chẽ, ta không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Hiên Viên Hạo Húc không cho phép có bất cứ chuyện gì vướng bận đến người bên cạnh, không muốn người đó nghĩ đến kẻ khác, mà muốn toàn bộ tâm tư người đó đều ở trên mình giống như toàn bộ tâm tư chính mình đều đặt lên người kia.

Xử lý mọi chuyện xong, Hiên Viên Hạo Húc đến giáo trường quan khán duyệt binh. Hiên Viên Hạo Húc vốn là võ tướng, dù văn thao võ lược, những vẫn xem trọng vũ lực, chỉ cần có sức mạnh là có thể bảo hộ người bên cạnh hẳn an toàn, quan văn thì lực bất tòng tâm.

Diệp Vân, chúng ta đến giáo trường đi.

Nhiều ngày nay, vì chuyện của Tuyết Tổ Tây mà không đến giáo trường thăm luyện binh, hẳn giờ tuy không đảm nhiệm huấn luyện binh sĩ nữa nhưng vẫn là một là võ tướng, mãi mãi thuộc về các trận chiến. Năm được binh quyền hùng mạnh trong tay ắt có thể xưng bá.

Quan văn vốn dĩ không có khả năng như vậy, thời khắc nguy nan chỉ có thể dựa vào võ tướng bọn họ vì nước quên mình. Vậy nên dù văn thao võ lược, tinh thông mọi thứ nhưng Hiên Viên Hạo Húc vẫn là coi trọng võ hơn, ấy là điều cần bản để bảo vệ người thân.

Hiên Viên Hạo Húc mặc áo giáp huyền kim, tư thế oai hùng, bồng bồng phấn chấn xuất hiện trên giáo trường, vừa giơ lên thanh kiếm vẫn mang theo khi ra trận – Phệ Nguyệt, binh sĩ đi theo liền hoan hô nhảy nhót, hô to khẩu lệnh. Cảm nhận được sĩ khí, Hiên Viên Hạo Húc cũng thấy cao hứng vô cùng.

Nhiều ngày không thấy chủ tử đến, chúng thuộc hạ thao luyện đã tiến bộ hơn nhiều.

Là người chuẩn bị quân dự phòng cho Tuyết Phong, Hồi Diệp Vân có ý muốn xin thưởng. Tuyết Phong được như ngày hôm nay là nhờ quân Hiên Viên gia bọn họ công lao hiển hách. Hẳn là phó tướng Hiên Viên gia, đương nhiên cũng cảm thấy tự hào.

Ân. Tốt lắm!

Võ tướng chính là trời sinh khí chất nhiệt huyết, trên sàn đấu dĩ nhiên càng hăng hái phấn khích. Dù đang ở giáo trường nhưng tâm tình hôm nay đặc biệt tốt nên Hiên Viên Hạo Húc đã lệnh cho Thiên Thành đem Bồ Đào tửu(25) trân quý của Tây Vực ra khao thưởng, rồi cao hứng đi đến Giản Mai hiên. Biết Tuyết Tổ Tây không uống rượu nhưng Hiên Viên Hạo Húc vẫn muốn cùng người kia trò chuyện. Vừa đến cửa Giản Mai hiên, nhìn thấy một nhóm người, khuôn mặt anh tuần lập tức âm trầm, nữ nhân đáng ghét kia cũng dám tìm đến đây!

Phu quân...

Nhắc thấy thân ảnh phu quân trở về, Tuyết Tổ Hân nhào đến. Nàng đứng đợi ở đây đã lâu, gặp được phu quân dĩ nhiên rất hạnh phúc. Đã lâu không gặp phu quân, dù không thấy trống vắng nhưng nàng không chịu nổi nam nhân này với Hiên Viên Hạo Húc bên nhau.

Công chúa như thế nào lại có thời gian đến đây?

Nữ nhân mang bộ dáng e thẹn, vốn cũng xinh đẹp nhưng đã bị một thứ đáng ghét làm mất đi mị lực. Tâm địa độc ác chỉ làm cho người ta thêm chán ghét nàng mà thôi.

Phu quân không đến Thụy Tuyết cung. Mấy hôm trước Trần Nhi đến còn hỏi bao giờ mới có thêm đệ đệ hay muội muội.

Tuyết Tổ Hân nói xong còn vỗ thẹn thùng định nhào vào lòng Hiên Viên Hạo Húc nhưng hắn vội né người tránh ra. Đứng ở Giản Mai hiên, hắn không thích nàng cứ khó coi như vậy. Người kia đang ở sân phơi nắng, hắn không dám chắc nữ nhân điên khùng này sẽ nói gì đó làm tổn thương người kia.

(25)Bồ Đào tửu () : rượu Nho

Công chúa lại đùa rồi. Trần Nhi hẳn sẽ không nói vậy đâu.

Nhi tử của hắn nhất định sẽ không đề cập đến chuyện đó. Trần Nhi từ lúc còn nhỏ đã thấy hai người ngủ riêng, sẽ không tò mò hỏi rõ nguyên nhân. Nhìn vẻ mặt nữ nhân kia, Hiên Viên Hạo Húc không khỏi nhếch miệng cười.

Phu quân xem Trần Nhi đáng yêu như vậy, chúng ta nên...

Công chúa không nên uống công vô ích, ta sẽ không đối với nàng...

Hiên Viên Hạo Húc dù chán ghét nàng, nhưng cũng đã có tình nghĩa vợ chồng vài năm, hẳn hiểu tâm trạng của nàng.

Không! Không được nói!

Tuyết Tổ Hân không muốn nghe tiếp, lời nói của nam nhân này khiến nàng ớn lạnh. Tất cả tâm tình đều trao gửi nơi người này, vậy mà hắn dám đối xử với nàng như vậy. Những gì nam nhân này có đều là của nàng cho mà thôi!

Công chúa, Hiên Viên Hạo Húc đời này không thể cho nàng tình yêu, những thứ khác nếu nàng muốn, ta sẽ tận lực đáp ứng.

Dù sao Hiên Viên Hạo Húc cũng muốn nữ nhân này chấp nhận dù biết điều này rất khó, nhưng vẫn đưa ra thỏa hiệp cuối cùng.

Hắn có gì tốt chứ?!

Hai mắt ngân ngấn, nàng không thể tin được phu quân anh vĩ của mình thụ dưỡng nam sủng, lại còn là đệ đệ của mình, kẻ từ nhỏ nàng đã ghét cay ghét đắng.

Vì sao, vì sao các người đều thích hắn? Hắn có cái gì tốt?

Nàng là Trưởng công chúa của Tuyết Phong, là trưởng nữ của chính cung quốc mẫu, nam hài kia vừa sinh ra đã cướp đi mọi sủng ái vốn dành cho nàng. Mẫu thân của nàng cũng vì nàng là phận nữ nhi mà trước mặt nàng toàn đâm chiêu ủ dột.

Câm miệng!

Sự nhẫn nại cũng có giới hạn, hôm nay vì tâm tình tốt nên mới nói nhiều với nàng. Nàng không nghe, hẳn cũng có cách nào khác. Vì nàng đã sinh hạ Trần Nhi cho hắn nên hắn vẫn luôn tôn trọng nàng. Tuy rằng việc sinh hạ Trần Nhi là ngoài ý muốn.

11. Chương 10

Không, ta không cho phép! Tuyết Tổ Tây! Đồ tiện... Ô ô...

Miệng Tuyết Tổ Hân bị một bàn tay bưng lại, không cho nàng phát ra thêm tiếng nào nữa. Nàng phẫn hận vùng tay đá chân bừa bãi. Nàng không cam tâm, người phu quân chọn lại không phải là nàng! Vì sao chỉ cần gặp kẻ đó, tất cả những thứ thuộc về nàng đều sẽ về tay hắn?

Người đưa Công chúa trở về Thụy Tuyết cung, thỉnh nàng không được tùy tiện đến Giản

Mai hiên.

Hiên Viên Hạo Húc phân phó thị vệ đuổi Công chúa hồi cung, còn thấy xa xa nữ nhân kia không ngừng kêu gào, quả là đầu óc bất thường. Nàng bây giờ đã không còn màng đến hình tượng của mình nữa rồi.

Khi Hiên Viên Hạo Húc đi vào Vong Ưu cư, Tuyết Tổ Tây đang ở trong phòng đọc sách, thân khoác y phục tố sắc. Vừa sáng ra đã bị Tiểu Lâu cùng Vị Tuyết bắt uống thuốc, hiện tại thân thể Tuyết Tổ Tây đã khá hơn, bất quá vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, ở nơi không thể cho ai biết vẫn đau đến hổ thẹn.

Thấy thân ảnh Hiên Viên Hạo Húc vào cửa, Tuyết Tổ Tây thoáng run lên rồi sau đó rất nhanh trấn định thần sắc. Thật gượng gạo khi phải đối mặt với nam nhân đã xịch lỗ vô số lần trước mặt mình, ngày hôm qua y quả thật đã bị kinh hách. Nam nhân kia dám ở nơi đó...

Tướng quân...

Tiểu Lâu và Vị Tuyết nhìn thấy Hiên Viên Hạo Húc không thể không cất lời. Trong tay Tướng quân có bình rượu, xem ra hôm nay hắn sẽ không đáng sợ như ngày hôm qua, sẽ không lại làm tổn thương chủ tử.

Ân, truyền lệnh, ta mang Bò Đào tửu đến.

Hiên Viên Hạo Húc lắc lắc bình rượu, sau đó sai bọn họ đi thông báo, hắc và Tuyết Tổ Tây sẽ cùng nhau dùng cơm.

Việc này...

Tiểu Lâu liếc nhìn chủ tử, không biết chủ tử giờ gặp Tướng quân sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Truyền, ta cũng muốn ăn chút gì đó.

Tuyết Tổ Tây phá vỡ sự im lặng, cả ngày nay chỉ ăn chút cháo, giờ quả thật muốn ăn thêm.

Có vừa miệng không?

Hiên Viên Hạo Húc lên tiếng trước, trong phút chốc không biết nên nói chuyện gì với Tuyết Tổ Tây. Mỗi khi đối mặt với người này, hắc như một đứa trẻ to xác, đối với thứ mình thích thì hung hăng giành giật.

Ân...

Tuyết Tổ Tây thản nhiên trả lời, giao tình bọn họ đâu có tốt đến nỗi có thể cùng nhau nói chuyện phiếm. Ân oán giữa hai người đến khi nào mới có thể hoá giải?

Đây là Bò Đào tửu của Tây vực, rất ngon, uống nhiều cũng không say.

Hiên Viên Hạo Húc rót cho Tuyết Tổ Tây, nhìn thấy cổ người kia chuyển động khi uống cũng là một sự hưởng thụ. Cả đời này không gì hạnh phúc bằng được bình yên ở bên cạnh người mình yêu thương.

Ách... người mình yêu thương sao...

Hiên Viên Hạo Húc mở to mắt nhìn khuôn mặt đỏ lên vì rượu của Tuyết Tổ Tây, gương mặt hốc hác, người gầy đi rất nhiều so với khi xưa, thoát nhìn sẽ nghĩ chỉ cần một trận gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

Người...

Tuyết Tổ Tây vừa uống cạn rượu trong chén, quay đầu đã thấy người kia nhìn chăm chăm mình, cả người bất giác run lên. Ánh mắt đó làm Tuyết Tổ Tây liên tưởng đến sự khổ sở hằng đêm ném trái, khiến y không khỏi hoảng hốt.

Không... không có việc gì đâu!

Tuyết Tổ Tây uống rượu xong càng thêm phần tuyệt sắc, đẹp đến chói mắt, Hiên Viên Hạo Húc khó hình dung được một nam nhân sao có thể quyến rũ đến mức này. Liệu có đáng để Hiên Viên Hạo Húc vứt bỏ hơn một trăm mạng người không? Vì người này hắc nên làm gì đây?

Chủ tử, văn thiện(26) đã được chuẩn bị...

Từ ngoài cửa truyền đến giọng nói có phần lo lắng của Tiểu Lâu. Tiểu Lâu không dám gặp vị Tướng quân sát tinh kia. Chính vì cùng Hoàng thượng lớn lên nên hắc cũng Vị Tuyết mới tận tâm bảo hộ Hoàng thượng.

Ân, vào đi.

Trời hôm nay trở lạnh, mùa đông ở Tuyết Phong đến sớm hơn thường lệ, không biết Tổ Mai khi nào sẽ khai nở? Tuyết Tổ Tây quay đầu nhìn Hiên Viên Hạo Húc. Kẻ kia làm sao vậy? Hôm qua đối xử với y như vậy, tựa như muốn đem y nuốt chửng, hiện giờ lại chẳng nói tiếng nào không khỏi làm cho người ta thấy chột dạ.

A, chủ tử, hôm nay tiết trời se lạnh, Vị Tuyết đã cố tình nấu ôn vị thang(27) cho chủ tử, Người mau lúc còn nóng mà uống đi.

Tiểu Lâu bưng đến, dạn dò chủ tử, từ đầu đến cuối đều cúi đầu không dám nhìn Hiên Viên

Hạo Húc.

Để ở đây. Tiểu Lâu người cứ đi ăn, nơi này không cần hầu hạ.

Hiên Viên Hạo Húc nói với Tiểu Lâu, biết người này và Vị Tuyết tiểu cô nương đều không thích mình. Chẳng qua bọn họ đều một lòng phò tá chủ nên hẳn cũng không trách cứ, dù sao hẳn cũng là kẻ đã đoạt lấy người kia.

Ăn đi...

Hiên Viên Hạo Húc nhìn Tiểu Lâu đóng cửa. Tuyết Tổ Tây không dám tới gần cái bàn. Bộ dáng uỷ khuất mỗi khi gặp hẳn hết như gặp ma vậy. Về mong manh của Tuyết Tổ Tây luôn khiến hẳn nhớ đến bao điều xấu xa mà bản thân đã làm, kỳ thật chính Tuyết Tổ Tây đã bức hẳn phải làm vậy.

Dùng bữa xong, Hiên Viên Hạo Húc vẫn chưa có vẻ sẽ rời khỏi, Tuyết Tổ Tây lại không thể lên tiếng đuổi đi. Bản thân hiện tại không có cách nào phản kháng nam nhân cổ chấp này, chỉ còn cách không đáp lại hẳn. Vì sao trong thiên hạ lại có người trầm mê trong dục vọng đến vậy? Vì sao người này lại đối xử với mình như vậy?

Hiên Viên Hạo Húc vốn không có ý đi, hẳn cách Tuyết Tổ Tây một cái bàn, ngồi trên ghế đọc binh thư, vẻ mặt tập trung. Tuyết Tổ Tây thật sự cũng không hiểu kẻ kia đang nghĩ gì.

(26) Vân thiện: bữa tối

(27) Ôn vị thang (): canh giúp làm ấm bụng

Tướng quân, thuộc hạ có việc bẩm báo.

Thanh âm từ ngoài cửa vang lên đánh vỡ bầu không khí gượng gạo bên trong. Tuyết Tổ

Tây khẽ thở phào, y không muốn ở cùng một phòng với tỷ phu.

Biết rồi, người đến ngự thư phòng trước đi.

Nhận ra giọng nói của Hồi Diệc Vân, Hiên Viên Hạo Húc cũng không trì hoãn.

Đêm xuống trời sẽ lạnh, người nên đi ngủ sớm.

Tuy biết rằng người kia sẽ không trả lời, nhưng thấy thân áo đơn bạc của Tuyết Tổ Tây, hẳn vẫn không nhịn được mà tỏ ý quan tâm đến y – giấc mộng từ năm hẳn mười hai tuổi. Nếu năm đó phụ thân không bị sát hại, hẳn sẽ giống phụ thân, trung quân ái quốc, và như vậy, chẳng phải Tuyết Tổ Tây vẫn là giấc mơ xa vời của hẳn sao? Vậy mà giờ đây vận mệnh bọn họ đã giao nhau ở ngã tư đường...

Ừm...

Tuyết Tổ Tây không ngẩng đầu, y vẫn chưa quen với ánh mắt của nam nhân kia. Ở trong cung, Tuyết Tổ Tây chưa bao giờ thấy ánh mắt tha thiết đến thế, kể cả Phụ hoàng là người vẫn luôn mong mỏi ở hẳn cũng chưa từng dành cho hẳn ánh mắt như vậy.

Tướng quân...

Thấy khuôn mặt lãnh ngưng của Hiên Viên Hạo Húc, Hồi Diệc Vân phỏng đoán tâm tình Tướng quân hiện chắc không tốt lắm, nhưng tình huống khẩn cấp, hẳn cũng đâu dám lấy sinh mệnh người đang trong phòng ra để nói giỡn.

Chuyện gì?

Thị nữ bên người phu nhân vừa nãy đã lạng lẽ xuất cung.

Hẳn đã phái người gắt gao theo sát, liệu mạng bảo vệ người bên cạnh Tướng quân.

Àn...

Hiên Viên Hạo Húc cũng đoán được nữ nhân kia sẽ mạnh động, tuy cũng không mong nàng sẽ ngu ngốc đến mức này, nhưng tương lai thường không phải điều dễ đoán trước. Xem ra nàng không muốn sống yên ổn nữa rồi.

Hình như là đi thuê người...

Thế nào là hình như!

Hiên Viên Hạo Húc quay đầu nhìn thủ hạ của mình, hắn không muốn nghe tin tức chưa được kiểm chứng, bởi vì hắn không cho phép những chuyện ngoài ý muốn sẽ phát sinh.

Ách... thuộc hạ đã phái người đi theo rồi.

Cung nữ tên Hạnh Nhi kia vừa xuất cung, hắn đã phái người theo dõi, còn chưa nhận được hồi báo. Tướng quân có vẻ không còn tỉnh táo, hắn đâu có lá gan nói vậy, bằng không Hồi Diệc Vân hẳn đời này đừng hòng nghĩ đến chuyện lấy vợ.

Theo dõi nàng, nếu lời người nói là thật, ta tuyệt đối không tha cho nàng!

Nữ nhân kia làm năm đó khiến hắn đắm lao phải theo lao, thành thân với nàng. Nàng thật dạn dĩ, tưởng hắn muốn thú nàng sao? Bao năm qua, nếu không phải vì Trần Nhi, hắn căn bản sẽ không để tâm đến nàng.

Thuộc hạ tuân lệnh.

Diệc Vân.

Dạ?

Hiên Viên Hạo Húc đột ngột lên tiếng làm Hồi Diệc Vân sửng sốt. Ban này Tướng quân còn có vẻ không hài lòng về mình, nhưng lúc này lại dùng thanh âm nhỏ nhẹ, tựa như một hải tử bắt lặc.

Người còn muốn báo thù không?

Trong lòng hắn còn không rõ đến bao giờ mới có thể buông tay, hay chẳng qua là đối với người kia hắn căn bản không hề hận?

Thuộc hạ... không rõ nữa...

Chuyện tình năm ấy hắn không biết tường tận, cho dù phụ mẫu là thân tỳ của lão chủ nhân cũng bị hại, nhưng hắn khi đó còn nhỏ, đâu hiểu thế nào là hận. Kỳ thật, trên thế gian có rất nhiều thứ vốn không luẩn quẩn trong lòng mà là chính mình để bản thân bị ràng buộc bởi nó, không thể tự thoát ra được.

Đúng... người sao hiểu được...

Diệc Vân trong lòng không có hận, nếu không có Hiên Viên Hạo Húc, hắn không chừng sẽ giống như một nam nhân bình thường, lấy một người vợ, bình yên sống những ngày của mình, chỉ vì Tướng quân, vì Tướng quân mang đến thứ gọi là cừu hận.

Hiện tại, cả chính Hiên Viên Hạo Húc cũng không thể xác định được mục đích trả thù nên mới hỏi người thân tín về chuyện này. Tất cả đều do hắn tự mình rước lấy, kẻ sát hại Hiên Viên gia đã không còn, Hiên Viên gia cũng chẳng thể sống lại, một mình hắn ở trên đời này vì điều gì mà vẫn kiên trì như thế? Bình đạm có gì là không tốt? Ở trên đỉnh cao của quyền lực, lại cảm thấy cô độc đến tận cùng, hắn bây giờ có gì là tốt? Chính hắn cũng không thể trả lời được...

Tướng quân, đạo này không rõ nguyên nhân gì mà chính sự Vũ Trạch hoàn toàn giao cho quốc quân, Lãnh Thừa tướng nghe nói đã đóng cửa không tiếp mấy ngày nay.

Ngày hôm sau lâm triều vẫn tẻ nhạt như cũ, Hiên Viên Hạo Húc an tọa phía trên nghe thần tử ở dưới bẩm báo sự vụ. Vốn không phải hắn muốn xen vào chấp chính mà không gánh vác không được.

Án. Phái người gửi cho Vũ Trạch quân chủ thư chúc mừng của ta, nói bản Tướng quân

chúc mừng Vũ Trạch quốc chủ cuối cùng cũng nắm trong tay đại quyền.

Hắn hiểu tiểu sư đệ là người như thế nào, tuy không thân bằng hắn cùng Tứ sư đệ nhưng cũng là đồng môn mấy năm. Vũ Quân Kỳ là nhân tài nhưng đồng thời cũng là mối nguy hại. Mỗi ngày không gây chuyện không yên, căn bản chẳng màng đến quốc sự, có lẽ sẽ khôn dốn một chút. Thì ra cũng có kẻ gặp tình cảnh như mình, kẻ cũng có phần khoái hoạt. Nghĩ đến cảnh tiểu sư đệ ngày thường nhàn hạ phải làm bộ dáng nghiêm chỉnh ngồi sau án thư phê duyệt tấu chương, trông sẽ thâm trầm lắm a. Hắn hẳn kiên trì không được vài ngày rồi sẽ bại trận trốn đến đây. Năm đó hắn nghe lén Vũ Quân Kỳ cùng Tứ sư đệ Huyền Trọng Thiên

nói chuyện. Vũ Quân Kỳ thăm yêu Thừa tướng của mình, nhưng người kia lại là nam nhân nên tiểu sư đệ không biết giải quyết như thế nào bèn tìm Tứ sư đệ Huyền Trọng Thiên mà giải bày. Lúc ấy hần cũng đã nghĩ đến chuyện nói cho mấy sư đệ mình biết Hiên Viên Hạo Húc hần năm mười hai tuổi cũng si mê một nam nhân.

Tướng quân, tuy hiện nay chúng ta đã nắm cục diện trong tay, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn an tâm được. Vốn dĩ có thể lấy thân phận Phò mã mà chấp chính nhưng rõ ràng nước vẫn có vua, vậy mà để Phò mã cầm quyền xem ra không ổn. Trong triều, những lão thần ủng hộ Tuyết gia chắc chắn sẽ không chấp nhận duy trì tình trạng hiện nay. Nếu bọn họ cùng Công chúa liên thủ, e sẽ thật sự làm loạn mất.

Ân, ta từ trước đến nay cũng không có hứng thú với giang sơn của Tuyết gia.

Mục đích của hần không phải là ngại vàng tượng trưng cho quyền lực tối cao mà ngay từ đầu đã minh bạch – là vì báo thù.

Nhưng...

Không cần nói thêm nữa.

Thuộc hạ đã rõ.

Tướng quân nhà hần và bọn hần đều hiểu Tướng quân không cần cái cơ nghiệp trăm năm của Tuyết Phong, nhưng người khác không hiểu. Thiên hạ có mấy người vì mỹ nhân mà không cần giang sơn, dù mỹ nhân ấy là nam nhân? Cho nên hiện tại trong triều mấy lão thần phản đối Tướng quân đang rục rịch chờ thời cơ đem Tướng quân từ trên ngựa mà lôi xuống. Hiên Viên Hạo Húc đương nhiên cũng thừa biết thái độ của các đại thần trong triều. Bình định giang sơn, bọn họ đều tôn kính hần, tuy nhiên, nếu nắm đại quyền trong tay, có một số kẻ sẽ không chấp nhận. Nhưng ngay cả hần cũng đều mù mịt mất rồi, làm sao để tâm quản chuyện người khác sống chết ra sao nữa. Khi chưa có được Tuyết Tổ Tây, trong lòng hần người kia chẳng khác nào một vị thần, nhưng có được rồi lại như trúng được mà mê muội. Hần cứ nghĩ mình không bao giờ sa vào dục vọng, tự tin mình có thể tiết chế, nhưng cứ mỗi khi ở bên cạnh người đó, hần lại không kìm nổi.

Không gặp nhau đúng lúc kết quả sẽ ra sao? Hần phải đối mặt với dục vọng và hận thù như thế nào đây? Đem người kia là đối tượng phát tiết của mình ư?

12. Chương 11

Mùa đông ở Tuyết Phong là mùa đẹp nhất trong năm, khắp nơi bao phủ bởi sắc trắng của Tổ Mai – quốc hoa của Tuyết Phong, cũng là loài hoa Tuyết Tổ Tây yêu thích nhất. Đằng sau Vong Ưu cư có rất nhiều Tổ Mai, mỗi ngày Tuyết Tổ Tây đều đến dưới tàng mai đứng ngắm ngơ một chốc, ấy là thời gian y thấy thoải mái nhất. Đạo này y rất sợ ở cùng một chỗ với Hiên Viên Hạo Húc. Không hiểu vì sao, chỉ cần người đó lại gần, Tuyết Tổ Tây sẽ thấy miệng trở nên khô khốc, tim đập thình thịch. Cái cảm giác không thể khống chế được nhịp tim khiến y muốn chạy trốn khỏi người kia. Nhưng hiện giờ đâu phải việc gì cũng theo ý muốn được. Y đã trở thành sủng vật của người đó, quan hệ này cứ như vậy duy trì được khá lâu rồi, và vẫn không mang lại kết quả gì...

Đêm qua nam nhân kia lại khiến y cả đêm mất ngủ. Hiên Viên Hạo Húc đạo này thường trở nên trầm mặc, ít nói, có khi dùng ánh mắt thâm trầm khó hiểu nhìn Tuyết Tổ Tây, có khi ánh mắt lại mang vẻ sợ hãi như thể y sẽ biến mất vậy. Y đâu thể biến đi đâu chứ? Nam nhân kia sẽ dễ dàng buông tay sao?

Chủ tử à, trời lạnh lắm, ngài mặc thêm áo vào đi.

Vị Tuyết nhìn thân hình ngày càng gầy đi của Tuyết Tổ Tây, sao chủ tử không chịu chịu cố bản thân chứ? Hiện giờ Người tựa như một cánh hoa mai, có thể bị hàn phong thổi bay bất cứ lúc nào.

Ân, Vị Tuyết, hôm nay tuyết rơi thật đẹp, đúng không?

Sắc trắng nhàn nhạt của Tố Mai tô điểm cho những bông tuyết trắng muốt, ví như dòng suối thanh khiết gột rửa tâm hồn con người. Mùi hương kiền tịnh ấy khiến người ta lưu luyến muốn đứng ở đây cả đời, chẳng sợ sẽ vĩnh viễn trở thành một toà tuyết điêu(28).

Vâng, tuyết ở Tuyết Phong của chúng ta đương nhiên là đẹp rồi, Tố Mai của chủ tử so với tuyết còn đẹp hơn ấy chứ, nhưng trong lòng Vị Tuyết, chủ tử vẫn là đẹp nhất.

Vị Tuyết cười hì hì trên ghẹo Tuyết Tố Tây, thật ra nàng cũng không nói quá, vị trí chủ tử trong lòng nàng chẳng gì có thể sánh được.

Nha đầu ngốc, sau này ngươi sẽ rời ta thôi.

(28)Toà tuyết điêu (): tượng tuyết

Vị Tuyết cũng đã đến tuổi cập kê, có thiếu nữ nào giữ mãi tuổi thanh xuân đâu. Một ngày nào đó sẽ chỉ còn mình y sẽ cô đơn trên thế giới này, ngay cả người thân cũng sẽ không còn bên cạnh. Người duy nhất có cùng huyết thống với y thì lại hận y thấu xương.

Không có đâu, Vị Tuyết sẽ không xa chủ tử đâu. Vị Tuyết và Tiểu Lâu sẽ ở bên ngài cả đời.

Vị Tuyết bĩu môi, nàng không có muốn bỏ chủ tử lại.

Ha ha ha, hảo, không ly khai, không ly khai. Thật là nói không lại nha đầu này.

Chủ tử, lạnh quá, chúng ta trở về thôi. Nô tỳ sắc nhiệt thang cho ngài nhé?

Chủ tử mà không về sẽ lại nhiễm phong hàn mất, khi đó nàng và Tiểu Lâu không chỉ lo lắng cho chủ tử mà còn bị Phò mã gia xấu tính kia quở trách.

Vị Tuyết, ngươi nói xem thế giới bên ngoài bức tường cao kia sẽ như nào?

Từ nhỏ đã được bảo hộ kín kẽ, Tuyết Tố Tây cho tới bây giờ vẫn chưa có cơ hội đi thăm thú thế giới bên ngoài. Y từng mong mình sẽ tự do nhưng trên thực tế lại càng bị giam hãm.

Chủ tử bảo sao cơ?

Không, không có gì, trở về thôi.

Tuyết Tố Tây thăm thì chỉ cho chính mình có thể nghe được, không cần ai trả lời, cũng không ai trả lời được.

Cửu cửu...

Một thân hình nho nhỏ mập mập nhào đến Tuyết Tố Tây khi đó đang ở Vong Ưu cư, cuộn trong lòng Tuyết Tố Tây. Cái dáng hình tròn vo không biết là vì béo ú hay tại mặc nhiều. Tiếng gọi trong trẻo khiến trái tim phẳng lặng của Tuyết Tố Tây được khuấy động thêm mấy phần.

Trần Nhi?!

Không tin vào mắt mình, Tuyết Tố Tây sững sờ nhìn thân ảnh trong lòng. Sao Trần Nhi có thể đến đây, chẳng phải Hoàng tỷ vẫn hận ta sao?

Cửu cửu, Trần Nhi nhớ cửu cửu lắm a!

Mùi hương trên người cửu cửu thật là dễ chịu, khiến cho người ta muốn ngửi bao nhiêu cũng không đủ, chỉ là mỗi lần muốn đi gặp cửu cửu, cả phụ thân và mẫu thân đều không cho càng khiến cậu muốn đến chỗ cửu cửu.

Trần Nhi ngoan, cửu cửu cũng nhớ Trần Nhi lắm.

Hài tử này luôn mang vẻ hồn nhiên ngây ngô, dù cũng có lúc ra vẻ ông cụ non nhưng vẫn rất đáng yêu.

Cửu cửu, Trần Nhi lúc nào cũng muốn đến thăm cửu cửu. Hôm nay Trần Nhi mới được cho đi, cửu cửu đừng giận Trần Nhi nhé.

Không hiểu phụ thân và mẫu thân có chuyện gì khúc mắc với cữu cữu, cậu vẫn cảm thấy thân thiết với cữu cữu hơn cả mẫu thân. Mẫu thân ngày càng trở nên kỳ lạ, đôi khi khiến cậu hoảng sợ.

Không đâu, gặp Trần Nhi, cữu cữu cao hứng lắm đó nha.

Biết ngoại sanh hắc đã mất rất nhiều công sức mới xin được đến gặp mình, Tuyết Tổ Tây hiểu đứa nhỏ đã phải khó xử ra sao. Còn bản thân y thì không có đủ dũng khí để lên tiếng cầu xin việc gì đó.

Xem ra, quyết định của ta không sai.

Ách! Người...

Nhìn nam nhân uy nghi phía trước lưng thưng đi đến, Tuyết Tổ Tây hơi ngạc nhiên, y cũng đoán Trần Nhi sẽ tuyệt đối không tự nhiên đi đến gặp mình mà hẳn là được phụ thân cho phép nên mẫu thân mới không cản được.

Phụ thân!

Hiên Viên Độc Trần thấy phụ thân, hai mắt sáng ngời đầy vẻ sùng bái. Phụ thân ngày càng có khí phách, thế mà hình như cữu cữu đang ôm mình bỗng nhiên run rẩy...

Sao thế? Không muốn ta đến sao?

Vừa nãy còn vui vẻ, lúc này lông mày Tuyết Tổ Tây chau lại khiến sắc mặt Hiên Viên Hạo Húc cũng thoáng biến. Hắc vì muốn có được nụ cười của người kia mới cho phép Trần Nhi đến gặp y, giờ y lại chẳng có vẻ cảm kích gì cả. Y chịu đựng đau khổ chưa đủ ư, vẫn chưa lĩnh giáo huấn ư?

Ách, không, không có, cảm ơn người.

Tuy không muốn ở chung một chỗ với hắc, nhưng Tuyết Tổ Tây vẫn hiểu hiện tại không nên chọc nam nhân này. Dù sao trước mặt Trần Nhi, hắc sẽ không dám làm gì y, có điều khi chỉ có hai người còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa. Nhớ lại bao đêm khi chỉ có hai người, nam nhân kia điên cuồng chiếm đoạt mình khiến mặt y không chịu nổi mà đỏ au.

Người...

Tuyết Tổ Tây bỗng dưng cố làm ra vẻ lấy lòng Hiên Viên Hạo Húc, khuôn mặt trắng ngần kiêu diễm khiến tâm Hiên Viên Hạo Húc dao động.

Phụ thân, sao không nói gì nha?

Chẳng hiểu sao hai người lớn bỗng dưng trầm mặc hắc đi. Ánh mắt sáng rực của phụ thân khiến Hiên Viên Độc Trần thấy sợ hãi, phụ thân sinh khí với cữu cữu chẳng? Cữu cữu ôn nhả hiền lành vậy mà vẫn không thể làm mẫu thân vui, mỗi lần nhắc đến lại làm mẫu thân biến sắc giống như muốn giết người.

Nga, không có việc gì đâu. Trời rét, chúng ta vào trong thôi.

Tuyết hôm nay rơi những hạt nhỏ mịn, hàn khí thấm vào da thịt tê buốt, có mặc tuyết cừu nhưng đối với Hiên Viên Hạo Húc, Tuyết Tổ Tây vẫn rất yếu ớt.

Vị Tuyết, hâm nóng rượu rồi mang đến đây. Đêm nay ta muốn cùng chủ tử người cộng ẩm mấy chén.

Nô tỳ vâng mệnh.

Lại đây. Quốc nhượng(29) của Thiên Triều dâng tặng đó, lại ném thử chút đi.

Đêm khuya, Giản Mai hiên chỉ còn lại Hiên Viên Hạo Húc và Tuyết Tổ Tây, Trần Nhi phấn khích quá mà ngủ quên trên nhuyễn tháp. Hiên Viên Hạo Húc muốn sai người đưa cậu về Đông cung nhưng cậu không muốn đi nên Hiên Viên Hạo Húc đành cho cậu ở đây, một phần cũng vì hắc không chống lại được ánh mắt cầu khẩn của Tuyết Tổ Tây.

Thôi, ta đã uống ba chén rồi.

Tuyết Tổ Tây không muốn uống thêm, quốc nhượng của Thiên Triệu hơi nặng đối với y. Tuyết Tổ Tây cảm giác dạ dày nóng như thiêu đốt, mặt hoa cả lên, người như mất đi gần hết khí lực.

Nga, thế sao?

(29)Quốc nhưỡng (): rượu đặc sản của một nước

Biết tử lượng người này không cao nhưng thấy Tuyết Tổ Tây vì quá chén mà trở nên nhu thuận, Hiên Viên Hạo Húc tất nhiên muốn y uống thêm chút nữa.

Uống nữa nào, đầu ta choáng quá a... Người... sao lại lúc ẩn lúc hiện thế này a?

Đã không nhận thức được người trước mặt là ai, Tuyết Tổ Tây cố mở to hai mắt, chỉ thấy một mảnh sương mù phủ xung quanh, lông mi không ngừng nhấp nháy, con người đen láy ướt át càng thúc Hiên Viên Hạo Húc dõ y uống thêm.

Không... không uống nữa... không uống...

Rượu trôi qua yết hầu, mãnh liệt đến mức thiêu cháy cả cơ thể Tuyết Tổ Tây, khiến kẻ kia càng thêm thích thú.

Người là đồ xấu xa, so với hần càng xấu hơn... Ách, không phải... cũng xấu như hần...

Hần là ai?

Ngữ khí làm nũng giống như đang ghen tỵ, giận dỗi tình nhân, xem ra quả là rượu khiến tâm tính người ta thay đổi.

Chính là... tỷ phu... Không phải... hần không đáng là tỷ phu...

Trong lòng Tuyết Tổ Tây, nam nhân kia đã không còn là tỷ phu nữa rồi.

Người... có hận hần không?

Tuy biết mình đã khiến nam nhân hiền lành này chịu nhiều uỷ khuất nhưng hần vẫn không muốn y chán ghét hần, Hiên Viên Hạo Húc không nhịn được mà buột mồm hỏi.

Hận! đương nhiên là hận! Rất hận...

Chiếm đoạt ta, coi ta như một thứ đồ chơi, Tuyết Tổ Tây ta là thiên chi kiêu tử(30), không hận kẻ kia sao được?

Hỗn đản, không được hận! Nghe không? Không được hận ta!

Trong thoáng chốc nghe tiếng lòng của người kia, Hiên Viên Hạo Húc không nén nổi cơn giận. Nam nhân Tuyết gia kia có quyền gì mà hận hần, phải là hần hận y mới đúng.

Oa! Đau... thả ta ra...

(30)Thiên chi kiêu tử (): con cưng của trời, ý chỉ được người người coi trọng

Bị bàn tay cứng như sắt nắm lấy, cánh tay mảnh khảnh tưởng chừng như sắp gãy rời, Tuyết Tổ Tây kêu lên, hi vọng Hiên Viên Hạo Húc sẽ tha cho mình. Có lẽ sự đau đớn đã khắc sâu trong sâu thẳm lý trí, cộng thêm rượu vào, y rất cuộc hạ mình lớn tiếng kêu đau, lại càng thêm khiến kẻ kia giận dữ hơn.

Nói! Nói người không hận ta! Nói!

Vì sao lại hận hần? Hần có cái gì không tốt? Lời Tuyết Tổ Tây nói ra khiến Hiên Viên Hạo Húc thấy đau đớn tựa kim châm vào ngực, lý do trốn tránh làm hần không chấp nhận nổi. Tuyết Tổ Tây có tư cách sao?

Ta... ta... ngô...

Chưa kịp nói gì, miệng đã bị phủ kín. Hiên Viên Hạo Húc không có đủ dũng khí nghe Tuyết

Tổ Tây vì hần nhận ra đáp án sẽ khiến hần khó chịu.

Tuyết Tổ Tây muốn nói gì đó nhưng đã không còn cơ hội nói, chỉ có thể bị động để nam nhân kia loạn động, đục vụng bên trong cũng theo đó mà trôi dạt...

13. Chương 12

Hiên Viên Hạo Húc rất sợ Tuyết Tố Tây nói hận hắn. Hắn gắt gao ôm lấy Tuyết Tố Tây, đem người này giam cầm trong ***g ngực nóng hổi của mình. Ngay cả chính hắn cũng cảm nhận được lòng đang dậy sóng, giống như gào thét đòi thoát ra khỏi da thịt, hiện ra trước mặt Tuyết Tố Tây. Hắn khẽ bỏ môi ấm áp của mình lên bờ môi lạnh lẽo của Tuyết Tố Tây, không để ý có cơ hội lên tiếng. Nếu như bọn họ không gặp nhau, nếu như Hiên Viên gia không bị ám hại, có rất nhiều nếu như, chỉ là giờ đây chẳng thể thay đổi được gì. Hai người đã vướng vào tình cảnh này, không thể tự thoát ra cũng không thể chịu đựng thêm nữa... Mọi sự đã rồi, có vấn đề cũng được là bao, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước. Không có gì quan trọng bằng hiện tại. Hiên Viên Hạo Húc luôn tự nhủ với mình như vậy, nhưng lúc đó hình ảnh chết thảm của cha mẹ lại hiện hiện khiến hắn sợ hãi, sợ hãi, vì đó cũng là sự thật. Hắn chỉ có thể chấp nhận, cha mẹ cũng đâu muốn hắn báo thù, đúng không? Cha mẹ nhất định hy vọng hắn có thể sống thật tốt, vì Hiên Viên gia mà khai chi tán diệp(31). Hắn đã có Trần Nhi, thế là đủ, thế là đáp ứng nguyện vọng của họ rồi đúng không? Cha mẹ có linh thiêng, từ trên trời mà thấy hắn sẽ rất yên lòng, đúng không?

Vong Ưu cư nóng rực, tràn ngập hương vị dục vọng, hoàn toàn khác xa với Thụy Tuyết cung. Qua bao đời hoàng hậu, nơi này dần dần có khác gì lãnh cung... Tuyết Tố Hân lặng ngắm ánh trăng bằng bạc trong treo mà thanh lãnh mờ mịt chiếu qua khe cửa. Tuyết y tỷ nữ giúp nàng khoác thêmผ้า rơi trên mặt đất, bản thân nàng giờ đã không còn cảm giác. Không đúng! Trong đầu nàng tràn ngập uất hận, uất hận chính là thứ duy nhất tồn tại trong cảm giác của nàng!

Chủ tử, đêm đã khuya rồi, ngài cứ như vậy sẽ bị cảm lạnh mất.

Đào Hoa vừa vào đã bắt gặp Tuyết Tố Hân cô đơn ngồi một mình, liền chạy nhanh đến, phủ thêm một lớp tuyết y nữa lên người chủ tử.

Lệ thấp la cân mộng bất thành(32), Thụy Tuyết cung thật sự rất lạnh lẽo.

Nữ nhân đau khổ nhất là khi người mình yêu thương không thể ở bên nàng, cả đời cũng sẽ không trở về. Nàng, một thiếu nữ sùng bái nam nhân kia đến mức ngày nhớ đêm mong; nàng, dùng mọi thủ đoạn mới có được người đó, cuối cùng lại bị coi như một thứ bỏ đi mà

(31) Khai chi tán diệp (): đâm cành trở lá, ở đây ý nói con đàn cháu đống.

(32) Xuất phát từ Hậu cung từ của Bạch Cư Dị, chỉ nỗi lòng của những thiếu nữ mãi mãi chôn chân nơi hậu cung.

bị vứt sang một bên. Vì người đó, nàng chấp nhận hãm hại cả cữu cữu ruột của mình. Và giờ, chỉ còn một mình nàng trong căn phòng trống trải. Nam nhân kia coi nàng là thứ gì chứ? Ngay cả Trần Nhi cũng không còn thuộc về nàng nữa... Nàng mới là kẻ trắng tay. Mẫu hậu khi còn ở Thụy Tuyết cung đã từng không ngừng oán thán, giờ đến nàng, ngay cả sức lực để oán thán cũng không còn.

Chủ tử... ngài nên đi nghỉ đi.

Đào Hoa đi theo Tuyết Tố Hân từ nhỏ, nàng hiểu rõ nỗi lòng của chủ tử. Kỳ thật, vẻ cao ngạo bên ngoài của nàng chính là cách để nàng bảo hộ chính bản thân, là bản năng của động vật trời dậy khi người ta lâm vào bước đường cùng. Chủ tử không chịu chấp nhận số mệnh, cuối cùng lại mất mát thảm hại hơn.

Hạnh Nhi đi được một ngày rồi đúng không?

Ánh mắt nhàn tản như trông thấy gì đó càng không ngừng nheo lại, tập trung đến một nơi nào đó trong đình viện.

Hạnh Nhi đã tới Thiểm Tây, những người đó có vẻ có ý muốn nâng giá...

Bao nhiêu cũng đồng ý, chỉ cần được việc.

Trên thế giới này không có gì không mua được bằng tiền, cả mạng người cũng vậy, cũng có thể đem quy ra tiền. Sinh mệnh là bình đẳng nhưng địa vị thì vốn không ngang nhau. Cái gì là thiên chi kiêu tử chứ, dùng tiền là có thể mua được. Mạng của hắn chẳng qua cũng chỉ đáng chút bạc thôi.

Tố Mai nở thật đẹp...

Nàng cũng thích Tố Mai, nhưng là loài Tố Mai kiên cường, dẻo dai, thời tiết có lạnh đến đâu, mùa đông vẫn sẽ kiêu diễm khoe sắc. Nữ nhân vì nam nhân mà trở nên xinh đẹp, cũng vì nam nhân mà trở nên tàn úa, họ vĩnh viễn là kẻ phụ thuộc vào nam nhân. Vì sao nữ nhân mãi mãi là kẻ chịu thiệt, là kẻ chịu thiệt trong bi ai? Nàng vẫn là một bông hoa đang trong kỳ xuân sắc, nhưng chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi, bên trong nàng đã sớm héo tàn rồi. Chẳng qua trái tim trống rỗng này không lâu nữa trở nên trần trụi sức sống.

Ở Chiến Thần điện, ngày nào cũng có cả đông sự vụ rắc rối. Tuyết Phong vốn là tiểu quốc ở Bắc Cương, ở vùng biên giới với năm nước kia cũng thường không có loạn do quan hệ với các nước đó cũng không hẳn như bình thường. Tuyết Phong vốn được Thiên Triệu và Vũ Trạch chiếu cố.

Gần cuối năm rồi, Tết âm lịch năm nay nhất định phải thỉnh Hoàng thượng đi tế thần.

Giản Vân Thư dù biết Hiên Viên Hạo Húc là hài tử của Hiên Viên Tông Phu, nhưng ông là nguyên lão tam triều của Tuyết Phong, phải lấy quốc sự làm trọng. Tiểu tử này đen tiểu Hoàng đế giam lỏng, cơ nghiệp Tuyết Phong tồn tại qua mấy trăm năm không thể cứ như vật mà bị thiêu huỷ trong phút chốc.

Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng đã thoái vị, sẽ không chủ trì lễ tế thần đâu. Mạt tướng thấy để Thái tử đảm đương là phù hợp nhất.

Hồi Diệc Vân lên tiếng, hẳn biết Hiên Viên Hạo Húc nhất định sẽ không để Tuyết Tố Tây ra ngoài, vì e Tuyết Tố Tây sẽ bất chấp tất cả mà nói cho mọi người chân tướng sự việc. Chắc hẳn vẫn sẽ có một số kẻ ủng hộ Hoàng thượng.

Nhưng lễ tế thần do người kế vị chính thống đứng ra chủ trì vẫn tốt hơn. Hoàng thượng đã thoái vị nhưng Người đầu bảo cả đời sẽ không thú thê.

Lão thượng thư Lễ bộ vẫn chưa hiểu, lúc trước Hoàng thượng tuyên bố thoái vị, cũng đâu nói sẽ không thành thân. Còn có một vị hôn thê đang chờ ngài, chỉ là không biết hiện tại nàng đang ở đâu.

Đúng vậy, trừ khi thấy thủ dụ của Hoàng thượng, nhục bằng ta nghĩ Hoàng thượng nhất định sẽ tham gia lễ tế thần.

Tổ tiên trăm năm của Tuyết Phong, nói không muốn đi là không đi được sao? Hoàng thượng sao có thể đến tổ tiên Tuyết gia cũng không quan tâm nữa!

Ha ha ha, đương nhiên rồi, Hoàng thượng vẫn luôn nghĩ đến tổ tiên Tuyết gia.

Mộng Thiên Văn thấy trên trán Hiên Viên Hạo Húc gần xanh gần như hiện rõ liền vội xoa dịu, sợ chủ tử nhà hắn sẽ nổi cơn lôi đình. Hoàng đế mỹ nam tử kia chính là người trong lòng Tướng quân nhà hắn a.

Thế sao Tướng quân vẫn không đồng ý?

Đừng nghĩ Giản Vân Thư như ngọn đèn sắp tắt, ông thừa biết tiểu tử kia đang giở trò gì. Nếu ông mà cứ mặc tên kia làm bậy như vậy, lúc xuống dưới nhất định sẽ phải dập đầu tạ lỗi Tiên hoàng cùng cơ nghiệp trăm năm của Tuyết Phong.

Thừa tướng, mạt tướng cũng đâu có ý chối từ, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ quá sức thôi.

Nam nhân mảnh mai kia mỗi ngày đều trồng hoa, thời gian cùng với hắn còn chẳng có nhiều, lấy đâu ra tinh lực để chủ trì lễ tế thần kia! Hiên Viên Hạo Húc muốn vỗ béo Tuyết Tố Tây một chút nên gần đây luôn bảo tiểu thái giám Tiểu Lâu cho Tuyết Tố Tây dùng thật nhiều thuốc bổ mà xem chừng chẳng thấy hiệu quả gì cả. Hoàng thượng có sức khoẻ hay không, vì điều gì mà mất sức, Giản Vân Thư lẽ nào không biết. Còn không phải là do Hiên Viên Hạo

Húc hại sao? Không biết bây giờ Tuyết Tố Tây như thế nào. Y là nam nhân duy nhất trong

Tuyết gia, chẳng may gặp chuyện ông biết ăn nói với nhạc phụ y thế nào đây...

Tuy Giản Vân Thư mới gặp qua nữ hài tử kia một lần, lại là lúc nàng còn nhỏ, nhưng trí tuệ của đứa trẻ ấy vẫn không khiến ông khâm phục, không hổ danh bộ tộc huyền thoại của Tuyết Phong. Không ai biết bọn họ ẩn cư ở đâu, nhưng bất cứ ai trong bộ tộc đó cũng đều rất tinh anh, sở hữu năng lực có thể khiến một quốc gia suy vong.

Ha ha ha, Thừa tướng đại nhân chớ lo. Dù sao cũng từ từ đã, cứ chờ thủ dụ của Hoàng thượng xem sao.

Thật là, không biết tự khi nào lão đại nhân này lại cùng Tướng quân nhà hần tranh cãi thế này, hần đứng ở giữa muốn làm người tốt thật khó a. Thoạt nhìn Thừa tướng đại nhân có vẻ quen Tướng quân từ lâu, nên Mộng Thiên Văn hần đành lấy lễ đáp lại, coi như không thấy ánh mắt giết người của Hiên Viên Hạo Húc. Hần cũng bất đắc dĩ chỉ muốn duy trì hoà khí trong triều đình thôi. Khuôn mặt nhu mì anh tuấn không ngừng cố gắng mỉm cười. Dễ dàng thế sao? Mộng Thiên Văn quay đầu quét mắt liếc Hồi Diệc Vân đầu gối đứng bên cạnh Hiên Viên Hạo Húc. Tên đầu gối này chỉ biết ngu ngốc hết lòng theo chủ mà không biết tùy cơ ứng biến. Sao chẳng nói đỡ giúp hảo bằng hữu này chứ... Nhìn ánh mắt Tướng quân không có chút thiện ý gì, xem ra chính mình lần này lại gặp chuyện lớn rồi đây, ngàn vạn lần chỉ mong là hần tưởng tượng thôi.

Nga? Nếu Mộng quân sư đã nói vậy, lão phu cũng đành chờ tạm vậy. Bất quá ngày tế tổ, nhất định phải nói rõ ràng với lão phu, dân chúng khắp Tuyết Phong đều đang chờ Hoàng thượng của họ cầu phúc.

Giản Vân Thư nói xong câu cuối cùng không lên tiếng thêm nữa. Chiến Thần điện lại khôi phục yên lặng vốn có, không có nhiều người dám công khai sinh nghi vấn với Hiên Viên Hạo Húc.

Đâu ai biết Hiên Viên Hạo Húc đã khiến tiểu Hoàng đế thiện vị(33) cho hần. Một khi biết Phò mã gia soán quyền đoạt vị, bọn họ dám vì tiểu Hoàng đế mà nói chuyện thì chẳng phải đi vào đường chết sao? Vả lại, Phò mã gia lo liệu quốc sự rõ ràng xuất sắc hơn tiểu Hoàng đế, sự vụ của thần tử bọn họ cũng thuận buồm xuôi gió.

Ai da, Thừa tướng đại nhân quá lời rồi.

Mộng Thiên Văn bất đắc dĩ làm bộ mặt tươi cười giả dối hài đồng ba tuổi cũng có thể nhận ra, không thể oán hần a, tình cảnh của hần hiện tại nói là nước sôi lửa bỏng cũng còn nhẹ chán. Tướng quân nhà hần hiện nắm chặt tay lại, nhìn qua là biết hần không xong rồi.

(33)Thiện vị (): Thiên tử truyền ngôi cho người khác gọi là thiện vị, vì tuổi già mà truyền ngôi cho con gọi là nội thiện ().

Hiên Viên tướng quân có lệnh, hữu sự thượng tấu, vô sự bãi triều...

Thanh âm gian xảo của lão công công già nua vang lên, khiến cung điện ô kim càng thêm uy nghiêm. Bá quan nghị sự xong sớm, chờ bãi triều xong có thể tự về phủ đệ mà ôm cái ấm lò, uống trà nóng, ung dung tự tại.

Tháng Chạp ở Tuyết Phong rất nhiều người chết vì cái giá rét, cả cung điện mọi nơi đều bố trí trạch tử cứu chữa cho tin dân chạy nạn. Cho người nghèo một nơi để nghỉ ngơi vào mùa đông vốn là truyền thống của Tuyết Phong từ xưa đến nay. Rất nhiều người đã đến tránh rét, sau đó đến mùa xuân lại quay về quê nhà làm ruộng.

Thiên Văn...

Nhác thấy bóng Thiên Văn xoay người định đánh bài chuồn, một giọng nói hùng hùng khí giận từ sau vang lên.

Tướng quân...

Mộng Thiên Văn tỏ vẻ hối hận, miễn cưỡng quay lại, trừng mắt giận dữ nhìn Hồi Diệc Vân ở phía sau Hiên Viên Hạo Húc, khoé miệng kẻ kia còn đang hơi nhếch run rẩy khiến hần sinh khí.

Dạo này việc trong cung bẽ bộn, người ở lại mà xử lý đi.

A, đừng mà Tướng quân, ngài để thuộc hạ về nhà đi...

Hần đâu muốn rời phủ đệ của mình chứ, ở nhà đang có bao nhiêu thứ hay đang chờ hần, toàn là đồ từ Man Di đến, hần phải về dùng thử a.

Đây là mệnh lệnh.

Hiên Viên Hạo Húc nói xong, vẻ mặt nghiêm túc vỗ vỗ vai Mộng Thiên Văn, sau đó xoay người rời khỏi ngai vàng đi vào nội viện.

Cái miệng hại cái thân...

Hồi Diệc Vân đi qua Mộng Thiên Văn mà buông mấy lời này lại, bị Mộng Thiên Văn từ trong

Chiến Thần điện giờ chân lên đá.

Oa~ đồ đầu gỗ thối, đầu gỗ đáng chết, người nói gì hử?!

Không biết phải làm sao bây giờ, trong cung không lạc thú. Thị vệ nội điện đều là người của Hiên Viên đại quân, hần bình thường là quân sư mao quang vũ lượng(34) chẳng lẽ lại trước mặt họ hiện ra vẻ chật vật sao? Không thể đi nổi rồi.

Thôi thì đã đi theo Tướng quân nên đành mặc kệ vậy. Tên đầu gỗ nói rất đúng a, đúng là cái miệng hại chết cái thân mà...

(34)Mao quang vũ lượng (): lông như toả sáng, cánh hải rộng, đại loại là uy nghiêm.

14. Chương 13

Hiên Viên Hạo Húc sau khi thiết triều xong căn bản không có tâm tình xử lý quốc sự, hần đâu phải vì muốn làm hoàng đế mà trở thành chủ tử của Tuyết Phong! Tất cả là vì báo thù, vì một trăm hai mươi tám mạng người của Hiên Viên gia – hần luôn tự nhắc nhở bản thân như thế.

Công tử phạt hần như vậy có quá tàn nhẫn không?

Hồi Diệc Vân thấu hiểu tính khí bằng hữu của mình, làm thế đối với tên kia mà nói quả thật quá mức nhẫn tâm, ai bảo hần không biết giữ mồm giữ miệng chứ.

Nga? Chẳng lẽ người muốn giúp hần một tay?

Hiên Viên Hạo Húc hiem khi thấy Hồi Diệc Vân nói đỡ cho Mộng Thiên Văn, ngay tức khắc dừng bước quay đầu nhìn thẳng vào kẻ đang đi theo mình, tên đầu gỗ này cũng có lòng thương cảm sao?

Thuộc hạ không dám, chỉ là đồng tình mà thôi.

Tật xấu của Mộng Thiên Văn đương nhiên hần rõ hơn ai hết, chẳng qua không bao giờ lưu tâm, cũng không nhúng tay vào. Với lại Hồi Diệc Vân đoán chừng nếu cứ để Mộng Thiên Văn một mình trong thâm cung nội viện nghỉ ngơi dưỡng bữa nửa tháng, thể nào kẻ kia cũng chết chắc. Hần không muốn sau này chỉ có mình mình bên cạnh Tướng quân, vì tính toán đến lợi ích của chính bản thân nên mới làm vậy, đơn giản là thế.

Nếu đồng tình thì đi giúp Thiên Văn nhanh chóng xử lý công sự đi.

Hiên Viên Hạo Húc biết phái Hồi Diệc Vân đi giúp Mộng Thiên Văn mới là chân chính giúp

Mộng Thiên Văn, hần cũng muốn làm chuyện tốt, để ý ít nhiều đến cảm nhận của thủ hạ.

Thuộc hạ tuân mệnh... Tướng quân có muốn đến Di viên không?

Không hỏi cũng biết câu trả lời, nhưng gần đây ai đó trong cung có vẻ bất thường, tốt hơn hết vẫn nên đi thám thính một chút. Hần là người ngoài nên không tiện, Tướng quân đi xem là hợp nhất nhưng hần đâu dám tùy tiện dạy khôn chủ tử.

Nói vậy là sao?

Nhiều năm qua ở bên Hồi Diệc Vân tâm đầu ý hợp, Hiên Viên Hạo Húc cũng đoán được Hồi

Diệc Vân đang rào trước đón sau.

Thụy Tuyết cung dạo này yên ắng một cách khả nghi...

Trước cơn bão hay có gió thổi mưa giông, nhưng lời này thật không giống với tình hình hiện tại, vẫn nên cẩn thận là hơn. Nếu thế tử của Hồi Diệc Vân dám phản bội hần, hần tuyệt đối sẽ không tha thứ, hần cũng sẽ không có quan hệ với những người thân thể không minh bạch.

Phái người để ý đến nhất cử nhất động, mà thôi, để đích thân ta đi xem sao.

Là phu thê bao năm qua, Hiên Viên Hạo Húc tuy ít đối mặt với nữ nhân kia nhưng cũng rõ nàng không phải là người dễ chọc. Trước đây nàng có tật xấu là hay đi kiếm chuyện với Tuyết Tổ Tây nhưng sự im lặng này lại làm cho người ta sinh nghi.

Không biết khung cảnh Thụy Tuyết cung như thế nào, dù sao cũng là nơi bậc chính cung quốc mẫu, mẫu nghi thiên hạ ở, là nơi có người quản thế tử của nam nhân khắp thiên hạ trong đó dĩ nhiên có phu nhân của những nam nhân quyền cao chức trọng ở Tuyết Phong, là nơi mà mọi nữ nhân đều tha thiết mơ ước. Chính là, hiện tại trước cửa Thụy Tuyết cung chỉ có thể dùng hình ảnh môn khả la tước(35) để hình dung, cung điện lớn như vậy mà không có chút cảm giác náo nhiệt, phồn vinh. Hiên Viên Hạo Húc hiểu hết thấy đều là sai lầm của mình, nhưng đã không thể cứu vãn được nữa rồi. Nếu hắn gặp Tuyết Tổ Hân trước, có lẽ hắn sẽ yêu nữ nhân cao quý này, nàng là Trưởng công chúa, cũng là nữ nhi duy nhất của Tiên hoàng. Chỉ tiếc là vận mệnh vốn không theo ý người, tất cả bọn họ đều bị số mệnh đùa bỡn, không thể trốn thoát, càng không thể né tránh.

Ồ, Phò mã gia, sao ngài lại đến đây... Không, không, ngài đến thật là chuyện đáng mừng! Đào Hoa nhìn thân ảnh Phò mã gia xuất hiện ngoài Thụy Tuyết cung, tức thì sững sờ, giật

mình. Bất quá nàng cũng là tỳ nữ đi theo Tuyết Tổ Hân đã lâu nên trong nháy mắt đã khôi phục lại tinh thần.

Ân, chủ tử của người đâu?

Đã sớm quen với hai tỳ nữ bên cạnh Tuyết Tổ Hân, Hiên Viên Hạo Húc thông suốt các nàng đều vì chủ nên đối với phản ứng của các nàng cũng không quá gò ép theo quy củ, có cảm đoán được các nàng cũng không thể cảm đoán được nữ nhân kia.

(35) Môn khả la tước (): nghĩa gốc là giếng lưới bắt chim, ở đây có thể hiểu là hết sức vắng vẻ, vắng như chùa bà Đanh.

Công chúa đang ở trong tắm cung. Tiết trời se lạnh nên nàng định làm miên hài(36) cho

Phò mã gia.

Dạo này Công chúa lúc nào cũng nóng lòng chờ tin của Hạnh Nhi, cuộc sống hàng ngày không hề yên bình. Lần này Phò mã gia đến đây cũng không biết là phúc hay họa, nàng nên cẩn thận ứng đối một chút, quyết không để Phò mã gia phát hiện điều gì khả nghi. Nàng cùng Hạnh Nhi từ nhỏ đi theo Công chúa, hiểu thấu nỗi niềm của Công chúa. Mong muốn lớn nhất của nữ nhân là có thể ở bên phu quân yêu quý của mình, Công chúa đời này kiếp này đều trao trọn tâm tình cho Phò mã gia, chỉ tiếc là cuối cùng lại trở thành một mảnh tình. Nữ nhân vì không có được người mình yêu mà trở nên mất lý trí, quả thật là sinh vật đáng thương nhất trong thiên hạ.

Ân, ta biết rồi. Người đi phân phó ngự thiện phòng làm chút đồ ăn, đêm nay ta sẽ dùng bữa ở Thụy Tuyết cung.

Hiên Viên Hạo Húc hy vọng có thể cùng nữ nhân kia bình tâm mà nói chuyện, tuy trước kia bị nàng lập mưu trói buộc hắn nhưng hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, hắn cũng muốn đối đãi với nàng tốt hơn. Thế nhưng nữ nhân kia cứ nín kéo tình cảm của mình, không thể nhường cho ai, cho nên dù Tuyết Tổ Tây là đệ đệ của nàng, nàng cũng chẳng động tâm chút nào.

A, vâng, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị.

Dù không biết lý do tự dưng Phò mã gia đột nhiên đến đây nhưng ngài đã chủ động nói muốn cùng Công chúa dùng bữa, chủ tử mà biết nhất định sẽ rất vui. Nàng định an bài ngự thiện lần này thật chu toàn, nên ngay sau khi nghe lệnh liền nhanh chóng biến mất vào cung điện rộng lớn.

Tham kiến Phò mã gia.

Cung nhân bên ngoài vừa nhìn thấy Hiên Viên Hạo Húc liền cung kính nghênh đón, có kẻ mặt không khỏi ánh lên vẻ tò mò, có kẻ kinh hãi, lại có kẻ đầy giấu cợt. Tất cả mọi người đều rỉ tai nhau chuyện Phò mã gia ép Thiên tử thoái vị, hoàng đế Tuyết Phong lại mỹ mạo đến vậy, đầu là nam tử nhưng rất có khả năng bị

Phò mã gia của họ đùa giỡn. Phò mã gia hiếm khi đến Thụy Tuyết cung, ắt là quan hệ giữa Phò mã cùng Trưởng công chúa có vấn đề rồi.

Hừm, các người ra ngoài hết cả đi, ta muốn cùng Công chúa tâm sự.

Đuổi hết đám cung nhân đi, Hiên Viên Hạo Húc xoay người bước vào nội điện, bên trong một vài cung nữ vừa thấy hần đều hoảng hốt nhưng rất nhanh liền khôi phục lại mà kính cẩn chào. Hiên Viên Hạo Húc lắc đầu, ra hiệu bọn họ không cần thông báo. Tuyết Tổ Hân

(36) Miên hài (): giày bông

đang nằm trên giường sau tầng tầng lớp lớp màn trướng, có vẻ đang nghỉ ngơi. Chẳng lẽ nàng không có việc gì để làm, mặt trời lên cao ba sào mà vẫn ngủ?

Hiên Viên Hạo Húc đứng trong nội điện, đảo mắt nhìn quanh. Xem ra sở thích của Tuyết Tổ Hân vẫn không thay đổi, trong ngoạ thất, nàng luôn dùng đồ trang trí vừa hoa lệ vừa mềm mại, mảnh phủ kết bằng lông chim Khổng Tước do vùng Tây Nam tiến cống, màn trướng bên giường cũng làm bằng nhung Thiên Nga, chăn gối đệm đều là tơ tằm thiên nhiên tốt nhất của Tây Vực.

Thấy Tuyết Tổ Hân vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy, Hiên Viên Hạo Húc quyết định đến Đông cung xem qua Trần Nhi trước. Phụ mẫu bắt hoà làm cho hài tử này hần cũng thấy bị tổn thương nhưng hần cũng đành lực bất tòng tâm, chỉ còn cách quan tâm đứa con còn nhỏ hơn thôi.

A, Phò mã, ngài muốn đi đâu? Để nô tỳ đánh thức Công chúa.

Đào Hoa mới từ bên ngoài bước vào, thấy Hiên Viên Hạo Húc định rời khỏi liền đi đến ngăn cản. Nàng trừng mắt nhìn nữ quan đang trông coi ở đây, thật chẳng được việc gì cả, không biết người Công chúa mong chờ nhất chính là Phò mã gia sao?

Ân, Công chúa vẫn chưa tỉnh nên ta đến Đông cung với Thái tử trước, người cứ đi đi, đến giờ ngọc thiện ta sẽ trở về.

Hiên Viên Hạo Húc xoay người rời khỏi Thụy Tuyết cung.

Đông cung cách Thụy Tuyết cung không xa, vì trước đây phần lớn Thái tử là do Hoàng hậu hạ sinh nên Đông cung ở gần Thụy Tuyết cung để Hoàng hậu có thể thường xuyên chú tâm chỉ dạy cho hài tử, mà các phi tần khác ai cũng vọng tưởng con của mình có thể làm hoàng đế, nên mới có chuyện các hoàng tử khác đều muốn cùng thái tử cạnh tranh.

Sau khi bọn họ tiến cung, Tuyết Tổ Tây lập Trần Nhi làm thái tử, Đông cung trở thành nơi ở của Trần Nhi, bình thường phụ tử bọn họ ít khi gặp mặt. Vả lại sau khi Hiên Viên Hạo Húc cùng Tuyết Tổ Tây ở một nơi, hần liền tìm cách không cho Tuyết Tổ Hân đến đây. Trần Nhi cùng mẫu thân từ nhỏ cũng không gần gũi cho lắm nên chưa từng chủ động yêu cầu hần cho đi gặp mẫu thân.

Tướng quân, có nên đi báo trước cho Thái tử điện hạ không?

Thị vệ thấy Hiên Viên Hạo Húc liền tiến đến xin chỉ thị, lúc này Thái tử đang học Đại quốc. Bọn họ đều là vũ phu không khỏi cảm phục Thái tử mới có năm, sáu tuổi mà có thể học đủ loại thi từ ca phú, kể sách trị quốc.

Không nên quấy rầy. Thái tử gần đây có phạm quy củ gì không?

Hài tử từ bé rất ít khi đến làm phiền hần nhưng dù sao huyết mạch trên người nó cũng là của Hiên Viên gia, là người thân duy nhất có quan hệ ruột thịt với hần nên phụ tử bọn họ nhất định phải chăm lo lẫn nhau. Phụ thân chính là chỗ dựa cho nhi tử, nhi tử cũng là kỳ vọng của phụ thân.

Thái tử luôn học tập đúng giờ, bài vở cũng đều hoàn thành đúng hạn. Thái phó khen trí tuệ Thái tử trong thiên hạ thật hiếm có.

Thị vệ hướng Phò mã gia bẩm báo, cũng có cảm giác thơm lây, giống như đang khoe hài tử của chính mình với người khác.

Ân, thế Công chúa có hay đến chỗ Thái tử không?

Tuyết Tố Hân vì muốn có sự chú ý của hân mà luôn hết lòng quan tâm đến Trần Nhi, bởi nàng biết vô luận thế nào hân cũng không bỏ rơi Trần Nhi, nên nàng thường săn sóc Trần Nhi quá mức, sợ có ai đó sẽ cướp đi Trần Nhi của nàng.

Dạ không, Trưởng công chúa dạo này không có đến chỗ Thái tử.

Thị vệ thoảng hoang mang, bình thường tuy Trưởng công chúa bị Phò mã cấm đoán, vẫn tìm đủ lý do để đến gặp Thái tử nhưng mấy ngày nay căn bản không thấy bóng dáng Trưởng công chúa, ngay cả Thái tử hôm trước cũng tự đứng hỏi thăm xem mẫu thân có tới tìm mình không.

Ừm, ta biết rồi, mau triệu Lưu công công tới gặp ta.

Lưu công công là người phụ trách chăm nom Trần Nhi, trước kia là phó gia phủ Nguyên soái nên cũng tiến cung theo họ, bên người có hoạn quan cũng là để Trần Nhi sớm quen với cuộc sống trong cung.

Đông cung có tổng cộng ba điện. Điện chính giữa là nơi Thái tử sinh hoạt hàng ngày, có thư phòng của Thái tử, gọi là Ngọc Thần điện. Bên trái Ngọc Thần điện là nơi Thái tử học tập, mỗi ngày đều nhận được sự giáo dục của người kế vị sẽ trở thành Hoàng đế trong tương lai. Bên phải Ngọc Thần điện cũng là thư phòng, chứa đầy đủ các bộ sách từ xưa, giúp Thái tử mở mang kiến thức.

Hiện tại, Hiên Viên Hạo Húc đang an vị ở khách đường của Ngọc Thần điện, trên đại đường Lưu công công đang báo cáo tình hình của Trần Nhi. Mấy ngày nay không thấy, thì ra Trần Nhi dạo này học rất nhiều điều mới mẻ. Hân sẽ đáp ứng cho Trần Nhi đi gặp cữu cữu. Hiên Viên Hạo Húc tâm tình vô cùng tốt, Trần Nhi tiến bộ làm hân rất vừa lòng. Nhớ tới hài tử này luôn bám lấy Tuyết Tố Tây, phụ thân này thấy thật bất đắc dĩ. Trần Nhi ít khi gặp Tuyết Tố Tây mà đã thích đến vậy, phỏng chừng thật sự không thể nhìn về bên ngoài mà đánh giá Tuyết Tố Tây.

Phụ thân...

Độc Trần mới học xong, nghe nói phụ thân đến liền ba chân bốn cẳng chạy ào vào lòng

Hiên Viên Hạo Húc. Dù sao cậu cũng là một tiểu hài tử, thấy phụ thân là muốn làm nũng.

Phụ thân, cữu cữu sao chưa đến gặp Trần Nhi?

Lần trước cữu cữu bảo nếu Trần Nhi học hành tiến bộ sẽ đến chơi, nên cậu cố gắng đọc sách nhưng vẫn chưa thấy cữu cữu đến. Người cữu cữu luôn thoang thoảng một mùi hương rất dễ chịu.

Hô? Gặp phụ thân mà chỉ nghĩ đến cữu cữu thôi sao?

Hiên Viên Hạo Húc bỗng dưng có cảm giác ăn giấm chua, thầm ghen tỵ với Tuyết Tố Tây. Trước kia khi còn ở trong phủ, Trần Nhi chỉ thân thiết với mình, giờ thì vị trí của hân đã bị hạ xuống rồi.

Không đâu! Trần Nhi đương nhiên vẫn yêu phụ thân nhất.

Thấy phụ thân trầm tư, Hiên Viên Độc Trần lập tức gió chiều nào theo chiều ấy, khuôn mặt ngây thơ tràn đầy vẻ chân thành, tuyệt nhiên không thấy vẻ háo hức muốn đi gặp cữu cữu ban nãy đâu.

Ha ha ha, phụ thân cũng yêu Trần Nhi nhất.

Trước mặt con trai, Hiên Viên Hạo Húc thoải mái bày tỏ cảm xúc của mình, thời niên thiếu hân đã chịu đựng nhiều kham khổ nên đối với con mình, hân hết mực yêu thương cùng nhẫn nại.

Hôm nay theo phụ thân đi dùng bữa với mẫu thân, rồi đi tìm cữu cữu nhé?

Nga, đi gặp cữu cữu... Ân, phụ thân, còn chuyện kia, Trần Nhi không thể cùng... dùng bữa, cứ đi đến gặp cữu cữu trước...

Không được, hôm nay nhất định phải dùng bữa với mẫu thân.

Trần Nhi dạo này không gặp mẫu thân, thế không hay cho lắm. Mỗi lần gặp là mẫu thân lại bảo cậu đi khuyên phụ thân đến chỗ nàng, cậu đâu thể ép phụ thân đi được! Phụ thân muốn đi thì tự mình sẽ đi.

Hiên Viên Hạo Húc đợi cả ngày ở Đông cung, đến khi người của Thụy Tuyết cung thỉnh bọn họ nói là ngọc thiện đã được chuẩn bị, mời hai người sang Thụy Tuyết cung. Mấy canh giờ trước Thụy Tuyết cung còn mang vẻ tiêu điều mà giờ đây không khí sôi nổi, trong ngoài đều ầm ĩ, mặt ai cũng khẩn trương.

Phu quân đã đến rồi! Mau vào đi!

Tuyết Tổ Hân đã sớm chờ ở cửa, trên mình khoác áo tuyết điều, vừa nhìn thấy Hiên Viên Hạo Húc liền lập tức ra đón, ánh mắt nồng nàn yêu thương. Khuôn mặt trắng nõn không vì trời lạnh mà biến hồng, vẫn trong như nước.

Hài nhi vẫn an mẫu thân...

Hiên Viên Độc Trần kính cẩn hành lễ, trước mặt mẫu thân vẫn tuân thủ lễ nghi.

Trần Nhi ngoan, mẫu thân dạo này thân thể bất an nên có chút lơ là việc học của Trần

Nhi.

Trước mặt Hiên Viên Hạo Húc, Tuyết Tổ Hân vẫn cố làm một mẫu thân tốt, kiếm cho mình một cái cớ để phụ tử bọn họ khỏi cả nghĩ. Thật ra Hiên Viên Hạo Húc lần này chủ động đến tìm làm nàng không khỏi có tội giặt mình.

Thân thể làm sao?

Thoạt nhìn Tuyết Tổ Hân có chút tiêu tụy nhưng chắc không phải bệnh nặng.

Đa tạ phu quân quan tâm, chỉ là cảm mạo thôi.

Phu quân quan tâm khiến mặt nàng trở nên hồng nhuận. Một nữ nhân kiêu ngạo, không ai có thể khuất phục như nàng lại chấp nhận thất bại dưới mị lực của người này, âu chỉ có thể dùng hai chữ số mệnh để lý giải...

15. Chương 14

Tuyết Tổ Hân rất khó tính trong sinh hoạt, đồ ăn thức uống đều được chọn lựa tỉ mỉ, dưa nhất định phải làm bằng gà voi của nước khác, chén rượu là chén dạ quang của Tây Vực, bát cũng từ Hoà Điền ngọc thượng phẩm mài bóng, nói chung dùng bữa đối với nàng là một sự hưởng thụ cũng là một sự tra tấn vì mọi thứ đều quá hoàn mỹ khiến một nam nhất căn bản không còn hứng để ăn nữa.

Hình như bên cạnh nàng thiếu một tỳ nữ thì phải?

Cộc!

A... không có chuyện gì đâu, Hạnh Nhi có việc nên đã xin ta nghỉ mấy ngày.

Hiên Viên Hạo Húc đột nhiên hỏi làm nàng trượt dưa rơi xuống đất, trong nháy mắt nàng đã nhanh chóng trấn định.

Ân...

Hiên Viên Hạo Húc cũng không hỏi thêm nữa, có một số chuyện chỉ cần biết có thể xảy ra, không cần phải truy vấn, e sẽ thành rút dây động rừng.

Trần Nhi, ăn nhiều chút. Sau này phải trở thành một minh quân đấy.

Tuyết Tổ Hân nhìn hài tử đang mải miết ăn, cảm thấy thêm phần tự hào. Bất hạnh lớn nhất của nàng là không chiếm được tình yêu của Hiên Viên Hạo Húc nhưng hạnh phúc lớn nhất của nàng là có được hài tử chàng yêu thương nhất.

Mẫu thân...

Phu quân hôm nay tới đây là để...

Tuy nàng vẫn luôn mong Hiên Viên Hạo Húc đến nhưng nàng thừa hiểu sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ phu quân đến gặp nàng.

Trần Nhi... bảo muốn đến...

Hiên Viên Hạo Húc điềm nhiên đáp, quay sang đưa mắt nhìn Hiên Viên Độc Trần.

A... nga, đúng đó, hài nhi nhớ mẫu thân.

Phụ thân đúng là cao tay hơn nhi tử, vừa thấy ánh mắt phụ thân là biết Người lấy cớ ra để uy hiếp nên cậu đành phải khuất phục dưới uy quyền của phụ thân. Phụ thân thật xấu xa, nếu không phải vì cớ còn lâu cậu mới nói mấy câu đó.

Nga, ra vậy a...

Nàng cũng đoán trước được điều này nhưng chính tai nghe thấy vẫn không khỏi khắp khắp mừng rỡ. Lòng Tuyết Tố Hân không ngừng nhắc nhở mình nên buông tay, cả đời đã chẳng thể hy vọng gì rồi, nhưng nàng vẫn mơ hồ khao khát ngày nam nhân kia hồi tâm chuyển ý.

Àn, Trần Nhi bảo cả nhà đã lâu không cùng nhau dùng bữa.

Trước kia ở phủ Nguyên soái, tuy rằng không hợp nhưng chí ít còn dùng bữa với Trần Nhi nhưng hiện tại ba người ở ba nơi, lại càng hiếm có cơ hội gặp mặt. Ba người không còn chuyện gì để nói nữa, Tuyết Tố Hân biết Hiên Viên Hạo Húc không thích nhiều lời nên nàng vẫn bình tĩnh ăn, dấu sao chuyện của mình vẫn chưa bị lộ.

Dùng bữa xong, Hiên Viên Hạo Húc đứng bật dậy lấy cớ có chuyện chưa xử lý xong nên phải rời đi, Hiên Viên Độc Trần cũng nói dối là muốn đi học nên hai cha con đều ly khai Thụ Tuyết cung. Thụ Tuyết cung nguy nga lại một lần nữa khôi phục vẻ tĩnh lặng vốn có.

Công chúa đi nghỉ sớm đi. Công chúa đã vất vả cả ngày...

Tuyết Tố Hân vì nghênh đón trượng phu mà hao tâm tổn ý nhưng xem ra Phò mã không nhận ra tâm huyết của nàng. Đào Hoa cảm thấy thật không đáng.

Àn, Đào Hoa, Hạnh Nhi có tin gì chưa?

Hôm nay Hiên Viên Hạo Húc đến làm cho nàng càng bất an, hiện giờ thấy hơi hối hận vì một phút xúc động mà để Hạnh Nhi ra khỏi cung. Nhưng nàng không cam lòng, có chết cũng không nhắm mắt được.

Công chúa không cần quá lo lắng. Hạnh Nhi không thể dễ xảy ra sơ suất đâu.

Hai người từ nhỏ đã được Tiên hoàng tuyển chọn để theo hầu hạ Công chúa nên vì để hộ chủ mà cả hai đã trải qua sự huấn luyện hà khắc. Hạnh Nhi cơ trí hơn người, cho tới nay vẫn chưa phạm sai lầm nào.

Àn, đúng thế. Nhưng ta vẫn thấy lo, giờ vẫn chưa có tin...

Hạnh Nhi xuất cung đã lâu, trong lòng Tuyết Tố Hân càng thấy lâu như một đời người. Bọn họ sắp điên mất rồi. Nàng ngày càng quyết tâm trừ bỏ đệ đệ của chính mình, sự sợ hãi mất đi trượng phu càng khiến trái tim người ta lệch lạc.

Công chúa an tâm, nói không chừng, ngày mai sẽ có tin của Hạnh Nhi...

Mọi chuyện vẫn êm đẹp, Công chúa rồi sẽ hạnh phúc. Các nàng hầu hạ Công chúa tất nhiên muốn mọi điều tốt nhất cho Công chúa.

Lại nói tiếp bên này...

Hiên Viên Độc Trần dọc đường đi không hề để ý đến phụ thân, vóc dáng loắt choắt thở phì phì hướng thẳng đến Di viên. Hình như phụ thân có gì đó khang khác. Nhân nhả theo sau Hiên Viên Độc Trần, nhìn thân ảnh của đứa con phía trước, Hiên Viên Hạo Húc đoán tiểu tử này nhất định còn giận hờn, vì đã ép cậu nói dối trước mặt mẫu thân.

Trần Nhi sao thế? Vẫn chưa nguôi giận à? Lần này phụ thân nhận lỗi, được chưa?

Đối phó với Tuyết Tổ Hân xong, trên đường trở về Di viên, Hiên Viên Hạo Húc phi thường cao hứng, vui vẻ giải thích với Trần Nhi, dù sao cũng là lỗi của hắn.

Hừ, phụ thân nguyên lai cũng biết mình sai a, Trần Nhi nghĩ mình chỉ là quân cờ của phụ thân thôi.

Hiên Viên Độc Trần hờn dỗi vì phụ thân đi Đông cung kiếm mình chỉ là để có cơ đi gặp mẫu thân, biết vậy cậu đã không cùng phụ thân đến Thụy Tuyết cung, hại mẫu thân nghĩ mình nhất định nhớ nàng, nói không chừng về sau sẽ thường xuyên đến Đông cung mất.

Ha ha ha, được rồi, phụ thân biết sai rồi mà, lần sau sẽ không như thế nữa. Hiện tại không phải đang tới chỗ cừu cừu sao? Chẳng lẽ Trần Nhi muốn cừu cừu nhìn thấy bộ dáng giận dữ này sao?

Còn lâu nha...

Phụ thân định dùng cừu cừu để uy hiếp, cậu sẽ không cho cừu cừu thấy đâu, nếu cừu cừu mà thấy chắc sẽ ghét Trần Nhi lắm.

Hô hô, thế là tốt rồi. Mau đi thôi.

Hiên Viên Hạo Húc nhắc hai tử, sắp đến nơi rồi, cảm giác cũng mau chóng thay đổi. Mà hắn nên lấy biểu tình gì để đối mặt với nam nhân kia đây?

Tham kiến Nguyên soái.

Thị vệ chung quanh nhìn thấy Hiên Viên Hạo Húc liền cúi chào.

Hoàng thượng hôm nay có đến đây không?

Cả ngày ru rú trong phòng cũng không được tốt, tuy rằng không được tự do lại nhưng Hiên

Viên Hạo Húc vẫn muốn y có thể ra ngoài hoạt động.

Dạ có, Hoàng thượng buổi sáng đi ra đằng sau hoa viên chọn được rất nhiều hoa mai.

Mỗi ngày bọn họ đều phải giám thị nhất cử nhất động của Hoàng thượng rồi báo lại cho Nguyên soái. Nguyên soái đích thân gần gũi với quân lính làm bọn họ thập phần kính nể ngài, chuyện liên quan đến Hoàng thượng cũng không dám qua loa.

Ta biết rồi.

Hiên Viên Hạo Húc đã hiểu sơ sơ tình hình của Tuyết Tổ Tây liền xoay người đi vào Di viên. Tuy rằng mỗi ngày Tuyết Tổ Tây đều làm những việc giống nhau nhưng Hiên Viên Hạo Húc vẫn muốn biết y đang làm gì. Hắn hiểu người đó đã chấp nhận sự an bài của vận mệnh, không hề phản kháng nên mới thấy an tâm hơn, vì cảm giác mất mát thật sự rất đau đớn.

Tham kiến Phò mã đại nhân. Phò mã đại nhân nhìn có vẻ cao hứng a...

Tiểu Lâu bưng thức ăn trên bàn từ Giản Mai hiên đi ra, đồ ăn dường như chưa hề được động qua, lại nghe giọng Tiểu Lâu có vẻ móm máy khiến Hiên Viên Hạo Húc nhú mày lại.

Sao vậy? Hoàng thượng không dùng bữa sao?

Thị vệ vừa nói hôm nay đều bình thường nhưng bây giờ xem ra là không phải.

Phò mã đại nhân thật sự biết quan tâm đến người khác a, quan tâm hết chuyện này đến chuyện khác...

Tiểu Lâu tức giận, bất bình thay. Phò mã vô lại đem hai tỷ đệ Tuyết Gia núp dưới bóng mình, chẳng lẽ một chút cần rứt lương tâm cũng không có? Tuyết gia là hoàng tộc của Tuyết Phong. Vậy mà lại để hai tử của Hiên Viên Hạo Húc vào pha tạp huyết thống hoàng tộc.

To gan!

Hiên Viên Hạo Húc thấy Tiểu Lâu nghiêng răng nghiêng lợi nói câu sau liền quát to. Không để ý tới Tiểu Lâu đang chọc mình, Hiên Viên Hạo Húc hầm hập đi vào Giản Mai hiên. Thấy vẻ mặt âm trầm của phụ thân, Hiên Viên Độc Trần muốn đi theo nhưng cuối cùng cũng chững lại. Phụ thân sao lại có vẻ như muốn giết ai thế kia, đừng bảo là phụ thân sẽ gây chuyện với cừu cừu nha! Cậu bỗng thấy bồn chồn, giờ tốt nhất không

nên quấy rầy phụ thân, mà lỡ phụ thân khi dễ cữu cữu thì sao? Hiên Viên Độc Trần đứng trong Giản Mai hiên, bên cạnh là Tiểu Lâu đang bưng đồ ăn mắt tròn trừng.

Hiên Viên Hạo Húc nóng nảy đẩy cửa Giản Mai hiên ra, bên ngoài phòng thoáng thoảng hương mai – mùi hương Tuyết Tổ Tây thích nhất. Hiên Viên Hạo Húc sải bước đi vào nội thất, thấy sa trường rủ xuống, bên trong ẩn ẩn hiện hiện bóng người.

Sao tự nhiên lại không dùng bữa?

Người trên giường nghe thấy giọng hần khê nhúc nhích, Hiên Viên Hạo Húc đột nhiên căng thẳng. Ban nãy nghe Tiểu Lâu nói, chẳng lẽ Tuyết Tổ Tây vì biết hần đến Thụ Tuyết cung dùng bữa nên mới không ăn? Đây có thể gọi là ghen không? Nghĩ vậy, Hiên Viên Hạo Húc tâm tình tốt hơn chút.

Người vì sao lại không ăn? Ăn không vào sao? Hử?

Bàn tay lớn tham tiến vào tầng tầng màn trướng mềm mại rồi dừng trên thân thể mảnh khảnh. Thật hiếm có cơ thể nam tử nào lại kiều nhu như vậy, nói là hoàn mỹ cũng không quá lời. Thân hình nhu nhuyễn khiến mỗi lần hần đều không khống chế được chính mình, từ từ khiến Tuyết Tổ Tây càng ngày càng quen với hần.

Không phải...

Thanh âm phiền muộn từ trong chăn truyền đến. Tuyết Tổ Tây đưa lưng về phía Hiên Viên Hạo Húc. Y cảm thấy bây giờ chắc mình thật khó coi, chính bản thân y cũng không rõ mình bị sao. Hôm nay chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nhưng biết tin, Tuyết Tổ Tây bỗng thấy không thoải mái chút nào, bản thân trở nên khác thường, trước kia y không như vậy, hiện giờ lại... Người kia vẫn là tỷ phu của y nhưng y không thể chấp nhận được chuyện này.

Sao thế? Người... khóc à?

Hiên Viên Hạo Húc lật chăn lên lôi người trong đó ra, thấy Tuyết Tổ Tây khóc đến lệ hoa đái vũ, khiến Hiên Viên Hạo Húc bỗng thấy thương cảm không thôi. Thấy nước mắt Tuyết Tổ Tây tuôn rơi, hần luống cuống không biết phải làm sao.

Ta... không biết...

Tuyết Tổ Tây bối rối muốn trốn vào trong chăn. Tự nhiên đến đây, y còn chưa đủ chặt vật sao? Đường đường là hoàng đế Tuyết Phong lại bị tỷ phu độc chiếm. Bây giờ bản thân y cũng trở nên khác thường, mọi chuyện không như suy nghĩ, y không thể quay về như trước kia nữa.

Sao thế? Ghen tỵ? Chẳng lẽ ngươi cũng động tâm? Ha ha ha... Ta – Hiên Viên Hạo Húc lại chiếm được trái tim Hoàng đế Tuyết Phong cao cao tại thượng ư... Ha ha ha! Người...

Lời nói cứ theo bản năng mà trôi ra khỏi miệng, khi hần bình tâm lại thì đã thấy mặt nam nhân kia xám lại như tro. Tuyết Tổ Tây ngây người, không biết phản ứng ra sao. Tự mình

cố gắng trấn an bản thân nhưng lại bất lực, tim đập loạn cả lên, bộ dáng giờ chắc thật đáng ghét. Aaa... Rốt cuộc là sao? Đây là ác mộng ư? Sao y vẫn chưa tỉnh?

Ra ngoài!

Tuyết Tổ Tây hét lên, y muốn ở một mình. Y hiện đang rối loạn, vốn tưởng có thể nghe kẻ kia giải thích, ai ngờ lại nhận được kết quả như vậy. Vì sao? Vì sao lại đến quấy rầy ta? Hoàng tỷ vẫn chưa đủ sao? Hay thật sự hần muốn đem cả Tuyết gia dẫm nát dưới chân?

Ra ngoài? Hoàng thượng của ta, ngươi đang ra lệnh cho ta đó ư?

Hiên Viên Hạo Húc vừa mới hồi hận nhưng lại không nhịn nổi mà thấy Tuyết Tổ Tây đau khổ vẫn tiếp tục sát muối vào vết thương. Người kia vì hần mà đau lòng khiến hần thấy rất thỏa mãn. Tâm tình hần lúc ở Thụ Tuyết cung đã không tốt rồi nên hiện tại hần tựa như lấy việc đối xử tàn nhẫn với Tuyết Tổ Tây làm thú vui.

Người... sao có thể...

Biết Hiên Viên Hạo Húc vì sai lầm của Phụ hoàng, bọn họ lẽ ra chỉ có cừu hận. Nhưng tại

sao trong lòng y lại thấy chua xót?

Ha ha ha!

Phụ thân!

Âm thanh non nớt hàm chứa sự phẫn nộ đánh tan tiếng cười của Hiên Viên Hạo Húc. Thân ảnh bé nhỏ vọt vào chen vào giữa Hiên Viên Hạo Húc và Tuyết Tổ Tây. Hiên Viên Độc Trần ở bên ngoài cũng Tiểu Lâu nhìn nhau. Vốn trời sinh nhạy cảm, cậu quyết định bước vào, kết quả thấy phụ thân khi dễ cữu cữu. Cữu cữu như tiểu bạch thỏ gặp phải đại hôi lang(37), cậu nảy lên ý định muốn bảo hộ cữu cữu.

Trần Nhi...

Vừa thấy Hiên Viên Độc Trần, Tuyết Tổ Tây bất giác muốn che mặt đi, bộ dáng hiện tại chắc rất khó coi. Hắn không muốn Trần Nhi thấy mình đang giống một oán phụ. Nhưng đã muộn mất rồi, ngay cả hình tượng của mình trong lòng Trần Nhi chắc đã tan vỡ. Trên thế giới này còn có gì đáng để y lưu luyến nữa? Ha ha ha... Cho đến lúc này y vẫn chỉ là một kẻ cô độc mà thôi.

Phụ thân, sao lại thế này?

(37)Đại hôi lang (): con sói xám lớn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiên Viên Độc Trần tức giận đến phình ra. Phụ thân sao lại muốn làm cữu cữu tổn thương, cữu cữu ôn nhu như vậy, phải bảo hộ mới đúng chứ!

Đi ra!

Lần đầu tiên Hiên Viên Hạo Húc nạt nộ Hiên Viên Độc Trần, đuổi hài tử ra ngoài. Thấy Trần Nhi vào, mặt Tuyết Tổ Tây chợt tái nhợt. Một người không hi vọng mới có thể có dũng khí. Y đã biết không còn đường lùi, chỉ có thể tiến lên.

Không!

Hiên Viên Độc Trần lần đầu tiên dám cãi lại phụ thân, sắc mặt phụ thân tím lại nhưng cậu phải bảo vệ cữu cữu. Cậu sợ cữu cữu xảy ra chuyện, bộ dáng cữu cữu lúc này không như thường, có vẻ hoảng loạn.

Cữu cữu...

Hiên Viên Độc Trần từ tốn gọi Tuyết Tổ Tây, sắc mặt cữu cữu tựa như sinh bệnh nặng, khoé miệng vừa rồi còn nhếch lên khiến cậu thấy lạnh run.

Trần Nhi ngoan, đi ra ngoài đi.

Cữu cữu không muốn Trần Nhi thấy cữu cữu như vậy, nhưng có tránh cũng không được. Sao mọi chuyện cứ đổ lên đầu y thế?

Ra đi...

Hiên Viên Hạo Húc thấy vẻ mặt cổ quái của Tuyết Tổ Tây, không kiên nhẫn nổi nữa.

Hừ... phụ thân không được khi dễ cữu cữu đâu đấy!

Hiên Viên Độc Trần vùng vằng xong rồi rời khỏi đó. Có một số việc cậu không hiểu, phụ thân rất muốn gặp cữu cữu mà sao lại nên cơ sự này?

Chuyện của người lớn thật sự là phức tạp...

16. Chương 15

Hiên Viên Độc Trần đi khỏi, trong phòng hai người cứ như vậy nhìn nhau. Tuyết Tổ Tây dần dần khôi phục vẻ kiêu ngạo của Tuyết gia, lẳng lặng nhìn nam nhân đang đứng bên giường, nam nhân này đã đi vào cuộc sống của y và dường như cũng đã đi vào trái tim của y. Vì sao hắn lại là tỷ phu của ta? Vì sao lại là cữu nhân của ta?

Người sao vậy? Đứng khóc...

Thấy người trước mắt đang từ từ chuyển sang biểu tình như lúc vừa mới bị nhốt, lòng Hiên Viên Hạo Húc đau như dao cắt. Người kia gần như đã mở lòng với hắn rồi lại nhanh chóng khép lại, liệu còn có thể một lần nữa đón nhận hắn không? Cứ nghĩ đến cảnh Tuyết Tổ Tây từ nay về sau sẽ không mỉm cười chân thành với hắn nữa, mặt Hiên Viên Hạo Húc càng trở nên cau có. Gân xanh trên trán ần ần giật giật giống như da thịt bị trói buộc muốn quấy đạp thoát ra.

Không đáng...

Đôi môi đỏ mọng, mềm mại nhẹ nhàng đáp lại, đêm qua không khí giữa hai người còn dễ chịu biết bao, thoáng cái giờ đã trở về như ban đầu. Trên thế giới này không có việc gì đáng để Tuyết Tổ Tây phải phí công cả, chính y đã khiến tỷ tỷ đau lòng, nổi thống khổ trong y cũng từng chút một đầy lên. Y vốn không phải là người có hùng tâm tráng chí(38) gì mà phải gánh vác trên vai cả một quốc gia, những tưởng có thể bình tâm nhưng cuối cùng lại bị tổn thương.

Người...

Tuy rằng người kia giờ đang mang bộ dáng đáng thương vô cùng, hai chữ ấy vẫn ghim thật sâu trong tim hắn. Hắn không không chế được lực đạo mà thô lỗ nắm lấy cánh tay mảnh mai của Tuyết Tổ Tây khiến sắc mặt y vốn tái nhợt giờ lại đỏ ửng lên một mảng.

Tuyết Tổ Tây dùng hết sức cắn thật mạnh vào môi, đến khi huyết nhục lẫn lộn, máu chảy ròng ròng, y vẫn không kêu lên một tiếng. Đau. Đau thấu xương. Nhưng y không muốn kêu, không muốn ra vẻ yếu đuối, chỉ là vô ích mà thôi. Sẽ không ai buông tha cho y, kể cả y, cũng không buông tha chính mình.

Bỏ ra! Hồn dân! Mau bỏ ra!

(38) Hùng tâm tráng chí (): có tham vọng

Nhìn máu tươi đọng lại trên khoé miệng Tuyết Tổ Tây, Hiên Viên Hạo Húc liền dùng tay kia bóp lấy cằm y, đẩy răng y ra. Nếu còn cắn nữa, cả môi y sẽ bị cắn rách mất. Nam nhân thanh tú này cũng có ý chí mãnh liệt đến vậy, chính là Hiên Viên Hạo Húc không rảnh nghĩ đến chuyện khác, giờ chỉ cố tìm cách để Tuyết Tổ Tây hé miệng, răng rời khỏi môi. Cánh môi phần hồng kia không nên bị đối xử tàn nhẫn như vậy.

Ngô... ngô...

Miệng đang cắn chặt đột nhiên bị Hiên Viên Hạo Húc hàm trụ, hắn còn ác ý bịt chặt mũi Tuyết Tổ Tây, làm y không thể thở nổi mà khê hé răng. Lợi dụng thời cơ, Hiên Viên Hạo Húc liền liếm một đường, chặt chẽ hàm duyên phận môi đang đau như vỡ tan, hắn liếm từng giọt từng giọt máu giống như dơi đói khát, không lãng phí một chút nào.

Ngô... ngô...

Tuyết Tổ Tây cố gắng giãy giụa hòng để nam nhân kia nói lỏng, y không muốn bộ vị của nam nhân này lại cọ vào mình, chỉ tiếc rằng sức y so với Hiên Viên Hạo Húc chỉ như châu chấu đá xe. Y vốn dĩ không địch lại nổi sức mạnh của kẻ kia, bản thân giống như một hạt cát trong từ trường của hắn, không thể chống lại sức hấp dẫn của người này. Mặc kệ Tuyết Tổ Tây giãy giụa bao lâu vẫn bị kéo lại trong vòng tay của Hiên Viên Hạo Húc, phải chăng có đấu tranh đến đâu cũng không thể thoát khỏi hắn?

Người...

Muốn con môi không còn sức chống cự đối với thợ săn mà nói dễ như trở bàn tay nhưng thợ săn cũng vì vậy mà mất đi lạc thú của kẻ đi săn. Hiên Viên Hạo Húc là một nam nhân mạnh mẽ, là kẻ nắm trong tay cả thiên hạ, hiện đang vô cùng phần nộ trước sự buông xuôi của Tuyết Tổ Tây. Y lãnh cảm để mặc hắn tùy ý muốn làm gì thì làm. Trong mắt Hiên Viên Hạo Húc lúc này, Tuyết Tổ Tây đã hoàn toàn không còn chút khí lực, mặc cho bất cứ ai muốn đối xử với mình như thế nào cũng được, mặc cho kẻ đang chiếm đoạt y à ai, Tuyết Tổ Tây hoàn toàn thụ động tiếp nhận vì y đã không còn cảm xúc gì nữa rồi, chỉ còn sự oán hận mông lung. Không phải là hận một người cụ thể nào đó, đơn giản là hận, hận cả thế giới này. Tuyết Tổ Tây giờ đâu còn là một nam nhân đơn thuần một lòng muốn ẩn cư...

Vì cái gì?

Hiên Viên Hạo Húc không rõ nguyên do, hắn không hiểu vì sao mình là trở thành người như vậy, không hiểu vì sao phải thừa nhận điều này. Vì sao khi hắn còn nhỏ phải tận mắt chứng kiến cảnh phụ mẫu chết thảm, vì sao hắn lại đối xử với Tuyết Tổ Tây như vậy, gặp nhau lần đầu năm hắn mười hai tuổi, cảm giác đến nay vốn dĩ không hề đổi thay nhưng vì sao hắn lại phải nhận lấy kết cục này...

Sư phụ năm đó từng nói, chỉ cần hắn quên đi oán niệm thì sẽ có được cả tất cả nhưng hắn vẫn bất lực không thể quên đi. Sư phụ nếu biết hiện giờ hắn làm những chuyện như thế này nhất định sẽ ai thán. Hắn đã phụ kỳ vọng của sư phụ và các sư huynh đệ rồi.

Không được! Không được đối với ta như vậy!

Hiên Viên Hạo Húc bất giác ôm lấy cổ Tuyết Tổ Tây, tựa hồ một hài đồng bất lực ôm gấu người trong ngực, ngữ khí gần như cầu khẩn khiến trong mắt Tuyết Tổ Tây dường như cũng mơ hồ hiện lên điều gì đó. Hắn tựa vào Tuyết Tổ Tây, không còn chút vẻ gì của kẻ bá đạo nắm trong tay binh quyền hùng mạnh, nắm trong tay đại quyền của Tuyết Phong.

Tại sao... Tại sao lại...

Mọi thứ đã thành ra như thế này, nếu lúc trước hắn đi cùng với phụ thân và mẫu thân, nếu lúc trước hắn có thể hiểu được ý định của Tuyết Tổ Tây, nếu lúc trước hắn cự tuyệt Tuyết Tổ Hân, nếu lúc trước hắn chấp nhận cùng sư phụ đi chu du khắp nơi, quên đi cơn ác mộng xấu xa ấy...

Ta không muốn! Không muốn!

Hiên Viên Hạo Húc nổi điên, đẩy Tuyết Tổ Tây ra, chạy vội ra khỏi Giản Mai hiên. Hắn hiện đang rất rối loạn, không biết phải làm gì để cứu vãn cục diện hiện tại, chỉ có thể để mặc mọi thứ. Nhưng cứ bỏ mặc cũng không đành lòng, hắn không muốn sống một cuộc sống mù quáng. Quyền lực là gì chứ? Tiền tài có ý nghĩa gì chứ? Hắn chỉ giống như phù du, lúc này dù có tất cả, thống trị một đất nước, nhưng đó không phải trách nhiệm của hắn, cũng không phải ý nguyện của hắn, chỉ tiếc rằng hắn không thể trốn tránh nỗi những thứ này.

Giản Mai hiên chỉ còn lại Tuyết Tổ Tây đang nằm trên long sàng, mờ mịt nhìn theo hình bóng của Hiên Viên Hạo Húc. Bọn họ đều có nỗi niềm riêng, có lẽ nam nhân này cũng chịu không ít đau khổ, có lẽ hắn cũng không thích mình mà thật ra vì báo thù nên mới đối với mình như vậy.

Đêm đã khuya rồi. Công tử, ngài vẫn chưa uống một giọt nước nào...

Hồi Diệc Vân đứng ngoài Chiêu Lăng cung. Từ khi Hiên Viên Hạo Húc chạy vào đó vẫn chưa thấy ra, thấy chủ tử tự giam mình trong đó, đập phá tất cả đồ vật giống như muốn huỷ hoại hết thảy.

Ai, đầu gỗ, chủ tử của chúng ta làm sao vậy? Chẳng lẽ là vì chuyện kia?

Dù chủ tử nhà hắn không phải nữ nhân nhưng hiện tại tính tình thật sự có điểm tương đồng. Mong Thiên Văn bị Hiên Viên Hạo Húc bóc lột mà không còn chút tinh lực nào, thấy hành vi kỳ lạ của chủ tử như vậy liền nảy sinh ý muốn trả thù tỵ chút.

Câm miệng!

Hồi Diệc Vân không chịu nổi âm thanh huyền não nam nhân kia gây ra, sớm biết vậy tối hôm trước đã chẳng giúp hắn rồi, kết quả hiện tại hắn cứ đeo bám lấy mình y chang cây tầm gửi, thật đúng là nhất thất tức thành thiên cổ hận(39).

Nhưng mà chủ tử đầu gỗ đã nhốt mình trong đó lâu như vậy rồi, không biết có nghĩ quần không...

Về vấn đề tình cảm liền đem bản thân ra kiểm nghiệm. Phỏng chừng chủ tử nhà hắn chỉ là tiểu tử to đầu, chẳng có chút kinh nghiệm gì hết.

Người...

Rồi, rồi, biết rồi.

Mộng Thiên Văn liền lập tức im lặng, sau đó ngoan ngoãn đứng đằng sau Hồi Diệc Vân, không dám tiến lên, hẳn thật sự không hiểu mình nguy đến nơi rồi. Trong nhà dù có rất nhiều cực phẩm, nhưng cũng nên vì một thứ không có được mà hao tổn tinh thần.

Chủ tử như vậy hơi giống bị tự kỷ nha.

Không phải hẳn có ý gì, chẳng qua một đại nam nhân khi không lại quăng đập đồ vật, có khác nào nữ nhân khi giận dữ.

Thật mất hình tượng, sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của Hiên Viên gia chúng ta đó...

Mộng Thiên Văn vẫn tiếp tục lải nhải, mãi đến khi cửa mở ra, hẳn liền cứng họng, trợn mắt há mồm, bộ dạng như nhìn thấy Ma vương từ địa ngục đi ra.

Đáng đời!

Hồi Diệc Vân nhìn Hiên Viên Hạo Húc rút cuộc cũng ra khỏi phòng với vẻ ung dung. Hắn thấp giọng cười nhạo Mộng Thiên Văn, tự tác nghiệt, bất khả hoạt(40), những lời này cổ nhân nhất định là dành tặng cho Mộng Thiên Văn, với tình cảnh này hẳn cũng vô phương giúp bằng hữu rồi.

Hô hô hô... Chủ tử, ngài ra rồi a... Cáp, cái kia, ta còn có việc... xin lui trước...

(39)Nhất thất túc thành thiên cổ hận (): Một lần say chân ôm hận cả đời. (40)Tự tác nghiệt, bất khả hoạt (): tự bản thân gây chuyện, đừng hòng sống yên ổn.

Mộng Thiên Văn thấy mặt Hiên Viên Hạo Húc không chút biến sắc, liền nhanh nhanh vội vội đứng lên. Chủ tử của bọn họ là một người kiên cường, mỗi khi gặp trắc trở lại càng thêm lạc quan, chỉ là bộ dáng hiện tại thật sự làm người ta phải lo lắng.

Ngậm miệng.

Dạ, thiếu gia.

Ô ô... ách...

Mệnh lệnh ngắn ngủi chỉ có hai chữ, Hồi Diệc Vân nhanh trí bịt miệng Mộng Thiên Văn lại, mà Mộng Thiên Văn cực kỳ bất mãn với việc đó. Nếu không cho hắn về nhà, hẳn còn miễn cưỡng có thể chấp nhận nhưng một khi không cho hắn nói chuyện thì chẳng khác gì tước đi mạng nhỏ của hắn. Mộng Thiên Văn bị Hồi Diệc Vân bưng kín miệng, hai mắt trừng to nhìn chằm chằm Hiên Viên Hạo Húc, biểu lộ sự khó chịu nhưng Hiên Viên Hạo Húc vẫn coi như không thấy. Hắn đã đem cả Chiêu Lăng cung để trút giận, hiện tâm tình cũng đã thoải mái hơn.

Thiếu gia muốn đi đâu?

Thấy Hiên Viên Hạo Húc cải trang, Hồi Diệc Vân đoán chừng Hiên Viên Hạo Húc muốn xuất cung. Chính là, trong cung vẫn còn nhiều chuyện cần xử lý, không khí cũng không hoàn toàn bình yên, hành động cần phải cẩn trọng.

Các người ở lại trong cung.

Nói xong, Hiên Viên Hạo Húc đạp chân ly khai khỏi Chiêu Lăng cung, thân ảnh cao lớn dần dần khuất khỏi tầm mắt của Hồi Diệc Vân. Ai, mặc dù đang sinh khí mà nguyên nhân thập phần là vì người kia, thiếu gia trước khi đi vẫn nghĩ đến an nguy của người đó đầu tiên, vậy chẳng khác gì tự hành hạ lẫn nhau.

A... hô... hô... ngạt chết ta... Tên đầu gỗ thôi!

Hiên Viên Hạo Húc đi rồi, Mộng Thiên Văn mới được tự do hít thở, hắn hỏn hển chìa ngón tay vào Hồi Diệc Vân, tên đầu gỗ này hạ thủ chẳng chút lưu tình, thiếu chút nữa bịt chết hắn.

Uy, đầu gỗ thôi, người làm gì đó?

Mộng Thiên Văn đang định mắng cho Hồi Diệc Vân một trận, nhưng thấy tên kia không có phản ứng gì, hẳn không cam lòng rống lên đằng sau.

Lắm chuyện...

Hồi Diệc Vân không thèm chấp, kẻ kém cỏi vĩnh viễn không hiểu được tầm quan trọng của tình yêu, chỉ biết hưởng thụ, cho tới bây giờ cũng quan tâm đến chuyện gì khác. Cho dù người ta có dâng đến trước mặt một mảnh chân tình, nam nhân này hẳn sẽ chỉ cười nhạo người kia ngu ngốc mà thôi.

Phò mã gia, ngài muốn đi đâu?

Tiểu thái giám chỗ ngựa mã thấy Hiên Viên Hạo Húc y phục giản đơn đột nhiên xuất hiện ở trong này lập tức ra đón. Sau khi Phò mã tiến cung tiếp quản Tuyết Phong, rất ít khi sử dụng đến kỵ mã.

Không có chuyện gì, đem ngựa của ta đến đây.

Đã lâu rồi Hiên Viên Hạo Húc vẫn chưa có thời gian để mắt đến chiến mã của mình. Hắn đang thầm nghĩ mình sẽ cười trên chiến mã rong ruổi, cảm giác bay lượn có lẽ sẽ giúp hắn quên hết những chuyện không vui. Nếu không phải vì hoà bình giữa sáu nước, hẳn nhất định sẽ đem quân đi xâm chiến một nước nào đó, thống thống khoái khoái đuổi đánh bọn họ một trận.

Nô tài lập tức đi...

Tiểu thái giám nhận lệnh, lập tức vào chuồng ngựa. Chiến mã của Hiên Viên Hạo Húc để riêng một chỗ, là bảo mã Hiên Viên Hạo Húc thích nhất nên bọn họ vẫn luôn chăm sóc hết sức cẩn thận con ngựa này. Không mất quá nhiều thời gian, tiểu thái giám dắt ra chiến mã của Hiên Viên Hạo Húc, đem dây cương kính cẩn giao cho Hiên Viên Hạo Húc. Sau đấy Hiên Viên Hạo Húc phi thân lên ngựa, giơ roi lên rồi nhanh chóng biến mất.

Ai, xem ra thiên hạ đệ nhất Phò mã gia cũng có chuyện mất hứng a

~Hắn là tiểu thái giám, đương nhiên ý thức được thân phận nhỏ bé của mình, lại nhìn đến bộ dáng hậm hực của Phò mã gia, xem ra làm người không phải ngày nào cũng khoái hoạt.

Giá! Cáp...

Hiên Viên Hạo Húc cười trên chiến mã rong ruổi ở ngoại ô Hàng Tuyết thành, hiện đang là mùa đông, trên cánh đồng bát ngát không một bóng người. Hắn cùng chiến mã dọc đường đi căn bản không gặp chướng ngại.

Ha ha ha...

Hiên Viên Hạo Húc cao hứng kêu lên, hắn phải phát tiết hết mọi phần uất trong lòng, sau đó tìm đến một người để nói hết ra...

A... a...

Giữa cánh đồng bao la, Hiên Viên Hạo Húc gào lên. Vương mặc luôn hiện hữu trong lòng, làm lạc ngay từ khi bắt đầu, hắn không nhớ rõ bản thân đã trải qua cuộc sống như thế nào, và tương lai sẽ ra sao.

Hừ, đúng là mãng phu...

Ân? Ai đó? Là kẻ nào?

Vừa rồi chính mình thoả thuê hét lên nhưng trời sinh nhĩ lực kinh người cùng với độ nhạy bén cao, Hiên Viên Hạo Húc biết ngay có người đang cười giễu mình, hắn kéo dây cương, thủ thế. Kỳ lạ ở chỗ giữa cánh đồng rộng lớn như vậy tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Hiên Viên Hạo Húc trở nên căng thẳng. Tuyết trắng muốt còn đọng lại trên những nhánh cây. Hắn vẫn không phát hiện ra là ai, người này hẳn giữ một khoảng cách nhất định với hắn nhưng thanh âm lại truyền đến tai hắn rất rõ ràng, có lẽ là thiên lí truyền âm thuật. Giọng nói lại là nữ nhân càng khiến Hiên Viên Hạo Húc bất mãn.

Nghe đồn Phò mã gia của Tuyết Phong là đồ đệ của Hư Vô lão nhân, xem ra là tin đồn nhảm rồi.

Lúc này, giọng nói êm dịu pha chút bướng bỉnh, biết cả sự phụ của Hiên Viên Hạo Húc,

không rõ người này là kẻ địch hay bằng hữu?

Cô nương rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại hạ chắc chưa từng được diện kiến.

Hiên Viên Hạo Húc từ trước đến nay hề gặp qua là sẽ không quên được, hắc trên chiến trường giết địch, căn bản không có kẻ thù là nữ nhân. Hơn nữa, thanh âm trong trẻo chứng tỏ người nói vẫn còn trẻ, chắc là một tiểu cô nương. Không lẽ sư môn bọn họ lại vừa mới có tiểu sư muội?

Người đương nhiên không không có vinh hạnh đó.

Chủ nhân của thanh âm phi thường cao ngạo, nàng căn bản không hề khách sáo với Hiên

Viên Hạo Húc, nói thẳng thừng.

Vậy cô nương rốt cuộc là cừu nhân hay bằng hữu của ta?

Dù không hề muốn chút nào nhưng cũng nên hỏi rõ ràng, một nữ tử có thể dùng ngữ khí này nói chuyện ắt không phải là người bình thường, không biết khi nào mình đã chọc đến nhân vật lợi hại như vậy? Ngay cả hắc thân kinh bách chiến(41) cũng mơ hồ không rõ.

(41) Thân kinh bách chiến (): từng trải

A, tiểu muội không cần phải dọa Hiên Viên tướng quân nữa, người xem mặt mũi hắc trắng bạch rồi kìa!

Ngay sau đó, thanh âm của nam nhân đột nhiên vang lên, phi thường mạnh mẽ rành rọt, thoát nhìn nội lực không nhỏ, hơn nữa lâu như vậy mà Hiên Viên Hạo Húc cũng không chút phát hiện ra nam nhân này, có vẻ như công lực của người này cũng tương đương với mình.

Ha ha, huynh đài nghiêm trọng hoá sự việc rồi, tại hạ chẳng qua hơi lạnh một chút thôi. Vốn dĩ hắc ở Chiêu Lăng cung bước ra thân ướt đầm mồ hôi, vừa rồi lại vận động bên ngoài

một hồi lâu, ăn mặc phong phanh nên toàn bộ mồ hôi đã kết thành băng cả. Dẫu đối với hai người này có vẻ kiêng kị nhưng Hiên Viên Hạo Húc đã trải qua vô số sóng to gió lớn, tất nhiên nhưng chuyện như này chẳng có chút uy hiếp với hắc.

Ha ha ha... Tại hạ cũng chỉ đùa chút thôi. Hiên Viên tướng quân chớ trách tội. Tiểu muội mau theo ta ra bái kiến Hiên Viên tướng quân đi.

Nam nhân và Hiên Viên Hạo Húc khách khí, bất quá để Hiên Viên Hạo Húc khởi kích động, nên để cho hắc nhìn thấy mặt hai người.

Họ vốn là thần thánh phương nào, Hiên Viên Hạo Húc thật muốn diện kiến. Hai người đó rốt cuộc là người như thế nào?

17. Chương 16

Hiên Viên tướng quân hữu lễ...

Tiếng nói của nam nhân vừa dứt, tức thì thân ảnh xuất hiện trước mặt Hiên Viên Hạo Húc khiến chiến mã của Hiên Viên Hạo Húc một phen giật mình.

A... không biết huynh đài...

Hiên Viên Hạo Húc có chút dè chừng, nam nhân này hình như cách hắc cả trăm dặm, nhưng có thể nhảy mất xuất hiện trước mặt, kinh công hắc là độc môn.

Ca ca, sao lại bỏ rơi ta lại a...

Hiên Viên Hạo Húc vẫn chưa kịp định thần, một giọng nữ nhân vang lên, ngay phía sau nam tử, giọng điệu có vẻ bực bội nhưng bộ dáng của nàng rõ ràng là đang làm nũng với ca ca.

Ai bảo muội công lực không bằng ta.

Nam nhân dịu dàng đáp lại, liền bị muội muội lườm nguýt. Hiên Viên Hạo Húc vừa mới thư thái được một chút, thế mà lại đột nhiên xuất hiện hai vị khách không mời. Vị nam tử kia đáng người thanh mảnh nhưng không toát lên vẻ yếu ớt mà mang khí chất tiên phong đạo cốt. Ánh mắt ẩn giấu sự sắc sảo, vẻ mặt làm người ta thấy thoải mái, tựa như gió xuân nồng ấm, thâm trầm mà không chói mắt, chắc là một vị công tử

từng trải, ngẫu nhiên giờ tay nhấc chân cũng toát ra khí chất phi phàm. Mà nữ hài tử đi cùng tuổi khoảng mười tám, nếu đứng yên trông chẳng khác nào một tiểu thư khuê các nhưng dựa vào những lời nàng vừa nói, xem ra vẫn là một tiểu nữ hài nhi ngây thơ. Có điều đôi mắt nàng ánh lên tia giảo hoạt, người bình thường vẫn sẽ dễ dàng không để ý đến.

Tóm lại, đôi huynh muội này tuyệt đối không phải tự dưng đến đây tản bộ.

Không biết, nhị vị tìm tại hạ là có việc gì?

Nếu họ đã không ngần ngại xuất hiện, Hiên Viên Hạo Húc dĩ nhiên cũng sẽ không chấp nhặt, liền đi thẳng vào vấn đề. Nếu là phúc thì không phải là họa, mà đã là họa thì không thể né tránh.

Nga? Người giỏi ứng biến nhỉ?

Tiểu cô nương y trang vàng nhạt, lông mi khẽ lay càng tôn lên vẻ lạnh lợi. Nàng chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Hiên Viên Hạo Húc, trong ánh mắt hiện lên một tia tán thưởng.

Tại hạ là Tuyết Lý Thiên, xá muội(42) là Tuyết Lý Băng...

Nam nhân mặc áo choàng thủy lam, phủ bên ngoài là lông chồn tuyết bạch sắc, tự giới thiệu. Hắn không định khiến Hiên Viên Hạo Húc bức mình nhưng Hiên Viên Hạo Húc đã nhíu mày lại, hai hàng lông mày như xếp thành dãy núi nhỏ.

Các người không lẽ chính là...

Hắn đã đoán được phần nào nhưng vẫn chỉ mong là mình đoán nhầm.

Đúng vậy, thông minh lắm!

Tiểu cô nương cất giọng thanh thúy chẳng hề làm giảm bớt sự lo lắng của Hiên Viên Hạo Húc mà trái lại, khác nào sát muối vào vết thương của hắn. Trước đó vài ngày Hiên Viên Hạo Húc đã nghe nói về bọn họ, không ngờ lúc này họ đã thật sự xuất hiện trước mặt hắn, bọn họ đến tột cùng sao lại xuất hiện ở đây? Không lẽ là do lão nhân Giản Văn Thư kia?

Cũng không phải như người nghĩ.

Nam tử trẻ tuổi giống như nhìn thấu suy nghĩ của người khác khiến Hiên Viên Hạo Húc ngay tức khắc cảnh giác.

Thật ra người người nên đề phòng không phải là chúng ta.

Nam tử thanh âm thư nhàn làm người ta dễ dàng mất phòng bị, thân mật nhìn Hiên Viên

Hạo Húc giống như bằng hữu nói chuyện với nhau. Lúc này chỉ bọn họ mới có thể giúp hắn.

Vậy, các vị...

Lão gia hỏa đã bảo, người có dính ước với Tuyết Tổ Tây thuộc một bộ tộc thần bí của Tuyết Phong, quyền lực lớn đến mức bất luận kẻ nào cũng không thể chế ngự. Vì bọn họ đã từng có ân với tổ tiên của Tuyết Phong nên mỗi đời quân chủ đều một lòng một dạ đáp ứng mọi yêu cầu của họ. Mà người của bộ tộc này đã có dính ước với Tuyết Tổ Tây từ nhỏ.

Hừ, tại các người rất ngốc.

Tuyết Lý Băng nghiêng đầu, làm ra vẻ Hiên Viên Hạo Húc đã hao tâm tổn ý mới mời được họ đến, vẻ mặt như bị ép buộc. Nàng không quen vị hôn phu dấn độn kia, hơn nữa cũng không quan tâm đến chuyện người kia có xứng hay không, vì nàng đã có hỉ sự. Nhưng

(42)Xá muội (): muội muội của ta

Tuyết Lý tộc của họ có quan hệ với Tuyết gia nên nàng đành cùng đại ca ngàn dặm xa xôi đến Hàng Tuyết thành. Phỏng chừng đương sự còn không biết chuyện gì, một chút linh cảm nguy hiểm cũng không có.

Thỉnh nhị vị nói tỉ mỉ.

Biết người của Tuyết Lý tộc không thể dễ dàng rời núi, lần này không phải vì hôn ước mà đến thì cũng là có đại sự, không rõ ai có khả năng thỉnh được bọn họ tới?

Chẳng hay các người...

Chúng ta vì hôn ước mà đến.

Tuyết Lý Băng định nói gì đó thì bị Tuyết Lý Thiên ngắt lời. Hắn nhìn Hiên Viên Hạo Húc vừa nghe thấy hai chữ hôn ước, biểu tình thoáng lạnh lùng, xem ra muội muội không có phúc làm hoàng hậu rồi. Bất quá bọn họ cũng đã dự đoán được việc này, tên kia ở nơi đó câu dẫn muội muội của hắn, muội muội sao có thể bảo toàn danh tiết mà thoát ra. Hết thấy đều là nghiệt duyên.

Xá muội năm nay cũng đã mười tám tuổi, nên đến bàn chuyện hôn sự với Quốc chủ của các người.

Tuyết Lý Thiên nghiêm trang nói càng làm Hiên Viên Hạo Húc thêm hồ nghi, nội tâm bất ổn, phân vân không biết có nên tin tưởng nam nhân này không. Nhìn cung cách xem ra không chỉ đơn giản vì hôn sự mà đến, nhưng ngữ khí lại không chút sơ hở.

Tuyết Lý Thiên không thèm để ý đến tâm tình của Hiên Viên Hạo Húc, giọng lệnh bài ra, trên mặt không nhìn rõ viết gì nhưng quốc huy Tuyết Phong trên đó là không thể nhầm được. Xem ra đây chính là Khai quốc lệnh bài trong truyền thuyết. Nghe nói khai quốc tiên tổ vì cảm tạ công hiến của Tuyết Lý tộc đã ban cho họ lệnh bài, hoàng tộc Tuyết Phong qua nhiều thế hệ vẫn phải tuân thủ. Lệnh bài này so với kim bài miễn tử còn trọng yếu hơn vạn phần. Vậy nên hoàng đế Tuyết Phong lúc nào cũng canh cánh Tuyết Lý tộc sẽ xuất hiện một tộc trưởng có dã tâm, nếu hắn yêu cầu Tuyết gia giao giang sơn ra, Tuyết gia cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh.

Nga, tộc trưởng, thỉnh...

Họ đã tìm tới cửa, Hiên Viên Hạo Húc không có quyền cự tuyệt, tuy hắn nắm đại quyền ở Tuyết Phong nhưng cũng không phải là hoàng đế nên đành phải theo lệ đối đãi với Tuyết Lý tộc. Nắm quân quyền Tuyết Phong trong tay cũng không phải vì quyền lực mà đoạt quyền. Nghe chuyện của Tuyết Lý tộc, hắn đương nhiên cũng kiêng kị, nếu họ đã xuất hiện chỉ bằng an trí họ hồi cung đã rồi mới tính sau.

Người của Tuyết Lý tộc đến thăm, tin tức này chỉ trong một đêm truyền khắp Hàng Tuyết thành. Trăm năm đếm trên đầu ngón tay mới có vài lần người của Tuyết Lý tộc xuất hiện ở Tuyết Phong nên các đại thần đều muốn đến gặp gia tộc có thể thao túng cả Tuyết Phong bọn họ. Mà Tuyết Lý tộc muốn gặp cũng không dễ, bọn họ giống như đến hoàng cung an dưỡng, ở nơi này hai ngày huynh muội bọn họ cũng chưa đề cập đến chuyện muốn gặp Tuyết Tổ Tây. Bọn họ tạm thời ngụ ở Đạp Tuyết cung, giống như thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Lí công công, không biết có thể thu xếp để gặp nhị vị khách quý được không?

Giản Vân Thư là cự thần của Tuyết Phong, đương nhiên muốn gặp hai vị khách quý này, nhưng đã đến hai lần đều bị cự tuyệt, nên không khỏi hoài nghi hai người kia có thể là lừa gạt. Đạp Tuyết cung này được dựng nên cả trăm năm vốn dành cho Tuyết Lý tộc, mục đích là để dạy tử tôn Tuyết gia phải kính lễ với Tuyết Lý tộc nên mới gọi là Đạp Tuyết với ý nghĩa Tuyết Phong vì có Tuyết Lý tộc hỗ trợ mới tồn tại, chỉ có Tuyết Lý tộc mới có thể chà đạp người của Tuyết gia.

Thừa tướng đại nhân, không phải lão nô quá phận mà là nhị vị khách nhân từ chối tất cả những ai đến thăm. Phò mã gia cũng nói tất cả đều phải theo phân phó của họ.

Lí công công tuổi đã cao cũng bất lực, một đôi thần tiên khí khái phi phàm từ ngoài cung vào, lại được Phò mã gia khoản đãi như vậy, ông không dám có bất cứ sơ suất gì.

Hừ, Hiên Viên Hạo Húc rốt cuộc có ý gì, tùy tiện gặp hai người không biết thật giả đã đem về.

Ai biết có khi Hiên Viên Hạo Húc vì muốn đạt được mục đích mà đem hai người đó giả danh, nhưng tới lúc này vẫn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ông khó có thể tin được.

Ai, ông già kia! Dám nói ta là cá thối!

Ngay lúc Giản Vân Thư đang giậm chân đấm ngực, một giọng nữ trong vắt chen vào cuộc đối thoại của Lí công công và Giản Vân Thư. Thanh âm bực bội chứng tỏ nàng đang vô cùng tức giận.

Băng Nhi à, bình thường ép muối đọc sách nhiều cũng vô ích rồi, thật sự dọa người đó!

Sao chứ! Ông ta đang mắng chúng ta, sao huynh bảo muối dọa người?!

Giản Vân Thư nghe thấy từ trong Đạp Tuyết cung vang lên một giọng nam tử ôn nhuận có chút sủng nịch nói với nữ tử đang nổi giận, sau đó nữ tử còn không phục mà phản bác lại. Xem ra chính là hai vị này.

Tại hạ là Thừa tướng Tuyết Phong – Giản Vân Thư đến tiếp kiến Tuyết Lý tộc Thánh nữ...

Giản Vân Thư kính cẩn tự giới thiệu, đến con cháu Tuyết gia đều phải nhún nhường trước

Tuyết Lý tộc nhân, ông cũng phải hành sự thật thận trọng.

Lâu nay nghe nói lão Thừa tướng Giản Vân Thư vì Tuyết Phong mà cúc cung tận tụy, hôm nay diện kiến đúng là danh bất hư truyền.

Ngữ điệu của nam tử từ tốn mang theo sự khách khí, tuy không thấy mặt nhưng từ giọng nói có thể suy đoán người này nhất định là nhân trung long phượng.

Thỉnh Thừa tướng vào.

Nữ tử lúc này khôi phục giọng nghiêm túc, toát lên vẻ thanh lịch tựa hồ áng mây cao nhã động lòng người còn vương vấn đâu đây.

Thừa tướng thứ mười sáu của Tuyết Phong, Giản Vân Thư tham kiến Tuyết Lý tộc Thánh nữ.

Giản Vân Thư tiến vào Đạp Tuyết cung, hướng về phía hai người đang ngồi, tôn kính dùng đại lễ cung đình với Hoàng hậu Tuyết Phong, rồi từ từ ngẩng đầu quan sát bọn họ. Thấy hai người phần điêu ngọc mài, ông càng thêm tin tưởng Hiên Viên Hạo Húc không giả trò, nữ tử này nhìn khoảng mười bảy, mười tám tuổi ánh mắt linh hoạt, cơ trí nhưng vẫn mang vẻ hồn nhiên nhưng cũng có khí chất cao ngạo, vương giả.

Mà nam tử bên cạnh luôn mỉm cười, nụ cười không chút siểm nịnh, cũng ngàn vạn lần không phải thân thiện mà như mãnh hổ bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người một phát. Ẩn chứa trong ý cười của ánh mắt là sự giảo hoạt, Giản Vân Thư dù trên quan trường lăn lộn vài chục năm, trong lòng không khỏi cảm thán trước tâm cơ của nam nhân này. Nếu là địch nhân chỉ e ông không thể thắng nổi.

Thừa tướng đại nhân dừng khách sáo, thỉnh ngồi.

Bắt được ánh mắt của huynh trưởng, Tuyết Lý Băng bỏ đi vẻ đùa giỡn trong mắt, nghiêm chỉnh nói chuyện. Lễ nghi cung đình thật bức bối, không phải vì thể diện Tuyết Lý tộc, thì nàng đã bỏ bê chuyện học tập cái thứ phiền phức này rồi.

Không dám, chẳng hay Thánh nữ lần này đến Tuyết Phong là vì chuyện kết hôn với Thánh thượng...

Ai, Giản Vân Thư tự hỏi Thánh nữ liệu có khó đối phó không, nếu thiếu nữ như hoa như ngọc này mà biết phu quân tương lai là một thiếu niên nhu nhược, chẳng những đánh mất ngôi vị, còn bị nam nhân khác chiếm hữu thì có lẽ sẽ giận đến giậm chân bình bịch mất. Không biết chừng sẽ đại khai sát giới đem Tuyết Phong của bọn họ san phẳng. Xem ra lớn chuyện rồi, vị nữ tử này vốn không phải đoá hoa trong ôn thất, phỏng chừng còn là một bông hồng có gai, tuy xinh đẹp nhưng cực kỳ nguy hiểm.

Việc này...

Ha ha ha, đương nhiên, đương nhiên.

Tiểu cô nương nghe vậy, ập úng hẳn đi. Nam tử bên cạnh lập tức chuyển đề tài, khiến hai người trong phòng chấn động.

Không biết chúng ta khi nào có thể gặp Hoàng đế của quý quốc?

Vừa dứt lời, Giản Vân Thư lộ vẻ khó xử, nét mặt già nua đỏ lên, ông thấy hơi hối hận vì không xét đến thân phận mà mạo muội đến, đối với câu hỏi của nam nhân này, ông thật sự không hề ngờ được.

Ách, chuyện này... thật ra thì... Hoàng thượng...

Rốt cuộc phải nói sao? Chỉ cần là con cháu Tuyết gia đều phải đến bái kiến người của Tuyết Lý tộc. Lần này Tuyết gia một người cũng chưa xuất hiện, lấy cớ gì đây? Hai người kia cũng không phải là kẻ gặt người.

Àn? Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã có ái nhân rồi?

Tuyết Lý Thiên bật cười nhìn bộ dạng khốn quẫn của lão Thừa tướng. Hắn thấy thật có lỗi vì đã trêu đùa lão nhân đáng thương này. Hắn tới đây là để xem tử tôn Tuyết gia rốt cuộc có thật tâm với bọn họ không. Nếu không ắt sẽ dẫn đến kết cục bọn họ tự tàn sát lẫn nhau. Chẳng lẽ đạo đức tử tôn Tuyết gia bại hoại đến nông nổi này? Tuyết Lý tộc cũng không muốn quản chuyện thiên hạ nhưng tổ tiên bọn họ vốn đã có giao ước, khi nguy nan thì phải phò trợ Tuyết gia, tìm một minh quân cai quản Tuyết gia.

Giản Vân Thư ở Đạp Tuyết cung gặp cảnh tiến thoái lưỡng nan thì ở bên Giản Mai hiên Hiên Viên Hạo Húc cũng không biết chạy đi đâu. Mấy ngày trước hắn và Tuyết Tổ Tây bắt hoan nhi tán(43), sau gặp Tuyết Lý Thiên và Tuyết Lý Băng, để thuận lợi giải quyết chuyện Tuyết Lý tộc, hắn đã nhiều ngày ở lại Thái sử viện nghiên cứu, hy vọng có thể hiểu được ngọn nguồn quan hệ của Tuyết Phong cùng Tuyết Lý tộc. Dù vậy, Hiên Viên Hạo Húc không thể chuyên tâm xem được, lòng lo lắng không yên. Hắn lo Tuyết Tổ Tây nếu cầu cứu Tuyết Lý tộc, bọn họ nhất định sẽ giúp, bản thân tuy không sợ người của Tuyết Lý tộc nhưng thực lực của đối phương vẫn chưa rõ. Bọn họ ở trong tối, hắn lại ở ngoài sáng. Nên chuyện duy nhất hắn có thể làm là bảo vệ Tuyết Tổ Tây, chặn mọi cơ hội rời khỏi hắn, bởi vì Tuyết gia còn nợ máu với hắn, phải để Tuyết Tổ Tây bồi hoàn. Chỉ có điều thực tâm thiện lương càng ngày càng không nghe lời hắn, từ sâu thẳm bên trong không ngừng mãnh liệt vùng lên.

(43)Bất hoan nhi tán (): chia tay trong bầu không khí không vui

Phò mã, Hoàng thượng cả ngày nay chưa uống một giọt nước nào, ngày hôm qua chỉ uống có một chút...

Tiểu Lâu hừng hực xông vào thư phòng Hiên Viên Hạo Húc hay sử dụng ở Giản Mai hiên. Hắn không muốn nhìn mặt người này nhưng hiện tại chỉ có người này mới có thể giải quyết chuyện của Hoàng thượng. Hoàng thượng căn bản không nghe lời hắn và Vị Tuyết.

Cái gì?!

Hiên Viên Hạo Húc dạo này đều vì Tuyết Lý tộc mà phiền muộn nên vừa biết tin không khỏi kinh ngạc.

Chết tiệt.

Hiên Viên Hạo Húc nắm chặt tay, Tuyết Tổ Tây rốt cuộc muốn đem bản thân ra tra tấn đến tình trạng nào mới cam tâm, chẳng lẽ muốn tình bằng cách tuyệt thực? Hắn chết rồi, Hiên Viên Hạo Húc sẽ không truy cứu chuyện hận thù nữa ư?

Nếu chuyện của bọn họ thật sự có thể dễ dàng giải quyết như vậy, hắn căn bản không cần phải quá hoảng hốt. Vì cái gì lại không có ai suy nghĩ cho hắn?

18. Chương 17

Sắc mặt Hiên Viên Hạo Húc xám lại, ngực phập phồng dữ dội, hắn đang cực kỳ tức giận. Tiểu Lâu nghi ngại mình đã làm sai nhưng nếu bỏ mặc Hoàng thượng bỏ ăn bỏ uống như thế, ngài sẽ không chống đỡ được lâu. Phò mã dù ngang ngược nhưng cũng sẽ không làm tổn hại đến tính mạng Hoàng thượng.

Đi chuẩn bị một chén cháo hạt sen bát bảo đến đây!

Hiên Viên Hạo Húc trầm giọng ra lệnh, sau đó kiểm chế quay lại ngồi sau án thư, cố gắng nén giận. Hắn rất muốn chạy vọt đến chỗ Tuyết Tổ Tây bắt y phải nói rõ ràng, trút tất cả đồ ăn vào miệng y.

Khi gần đến tẩm thất của Tuyết Tổ Tây, Hiên Viên Hạo Húc phát hiện người trước mặt không gặp vài ngày mà đã gầy đi ít nhiều. Tuyết Tổ Tây nằm trên giường thân thể suy yếu, tàn tạ, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm lên phía trên. Không, thật sự trong ánh mắt Tuyết Tổ Tây căn bản chẳng chứa bất cứ một tia sáng nào... Ánh nhìn trống rỗng, vô định...

Hiên Viên Hạo Húc chìa chén cháo ra. Trong Giản Mai hiên chỉ còn lại hai người, những kẻ khác đều đã bị hấn đuổi ra ngoài.

Sao lại không muốn ăn?

Nhìn nam nhân trên giường vẻ cam chịu, tim Hiên Viên Hạo Húc cũng thất lại.

Đừng có tuyệt thực để buộc người khác phải thỏa hiệp với người.

Chí ít cũng đừng mong ta sẽ đồng tình với người, ta hận không thể bóp chết người!

Đi đi!

Ba ngày chưa có hạt cơm nào vào bụng, Tuyết Tổ Tây hờn hển đáp lại, giọng nói không chứa vẻ bức tức như trước đây. Thanh âm không rõ ràng nhưng ngữ điệu tuyệt đối kiên quyết. Tuyết Tổ Tây hiểu cảm giác hiện tại của mình, không có gì thống khổ hơn điều này.

Người không biết coi trọng bản thân mình không có quyền ra lệnh cho người khác. Một nam nhân không có ý chí căn bản không xứng là nam nhân.

Ha ha ha, đúng thế! Ta có còn là Hoàng đế nữa đâu, mà là... nam sủng có quan hệ bất chính với tỷ phụ của chính mình!

Y quả thật không còn chút sự tôn nghiêm của hoàng thất Tuyết gia đã tồn tại qua cả trăm năm, như thế này còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông nữa.

Câm miệng!

Ha ha ha ha ha ha...

Tuyết Tổ Tây tuyệt vọng cười lớn, giống như được tái sinh, trải qua dục hoả trọng sinh⁽⁴⁴⁾, còn sợ cái gì nữa?

Ô ô... ô ô...

Hiên Viên Hạo Húc không cho Tuyết Tổ Tây có cơ hội khinh bạc chính bản thân. Hắn bắt đầu thấy lo lắng, Tuyết Tổ Tây đã không còn là hài nhi ngây thơ rụt rè gọi mình là tỷ phụ nữa. Là do hắn đã đem người này biến thành như bây giờ, là do hắn đã là vậy bản đôi mắt tinh khiết kia... Hắn chỉ có thể đem miệng chứa đầy cháo kê lên phiền môi anh đào của Tuyết Tổ Tây, để y không thể phát ra tiếng cười ghê rợn kia nữa.

Ư... ưm...

Tuyết Tổ Tây cực lực giằng co, cháo cũng theo đó mà tràn ra nhưng thật ra y không thể khống chế được. Một người cố tìm kiếm đôi môi đỏ mọng, một người cố gắng né tránh kẻ đang nhiệt tình tiến tới. Tuyết Tổ Tây chưa từng có cảm giác nhần nhện muốn trốn chạy khỏi nam nhân này như bây giờ. Y không hiểu vì sao Hiên Viên Hạo Húc nói những lời tàn nhẫn như vậy xong còn tùy tiện xâm chiếm y. Chẳng lẽ người ta nói nam nhân là động vật chính là vì lý do này sao?

Ha ha ha...

Nhận ra Tuyết Tổ Tây cuối cùng cũng nuốt một ngụm cháo vào, Hiên Viên Hạo Húc liền cười ha hả, không ngờ mình cũng có thể làm được chuyện này. Sắc mặt Tuyết Tổ Tây vì kịch liệt vận động mà hơi ửng hồng khiến Hiên Viên Hạo Húc rất vừa lòng.

Người... thật đáng ghét...

(44)Dục hoả trọng sinh (): hay còn gọi là Dục hoả trùng sinh, chỉ việc trải qua lửa thiêu đốt mà sống lại (xuất phát từ điển cổ Phụng Hoàng niết bàn), ẩn dụ chỉ việc tôi luyện tinh thần bất khuất, ý chí kiên cường. Niết bàn phiên âm tiếng Phạn là Nivarna, là giáo lí của Phật giáo, với ý nghĩa chỉ việc yên nghỉ, an lạc, vô vi, giải thoát, rũ sạch mọi phiền não.

Tuyết Tổ Tây tức tối nhìn nam nhân dương dương tự đắc kia tự dưng cười ầm lên. Phải chăng trong lòng hắn, mình không đáng một xu?

Ăn cháo... hay muốn ta giúp người ăn?

Hiên Viên Hạo Húc nhìn đôi môi vì giận dữ mà trở nên đỏ thắm càng khao khát có thể giúp người kia ăn.

Đưa ta!

Tuyết Tổ Tây không thèm để ý đến vẻ mặt như lên mây của Hiên Viên Hạo Húc.

A...

Nhiều ngày không ăn khiến tay không theo ý, thế là y đành để Hiên Viên Hạo Húc dứt cho.

Đúng là ta vẫn nên đến đây...

Hiếm thấy Hiên Viên Hạo Húc nóng tính hôm nay lại nghiêm túc nói chuyện với mình, Tuyết Tổ Tây có phần lo lắng, cảm giác này không giống như sự bá đạo trước đây mà ngữ điệu có vẻ trang trọng. Thời gian tựa như đông cứng lại trong một khắc. Tuyết Tổ Tây im lặng ăn từng miếng cháo Hiên Viên Hạo Húc dứt cho. Ký lai chi, tắc an chi(45), hai người bọn họ sau này đã không còn đường lui cũng không còn đường khác để đi, chỉ là y có thể kiên cường đến cùng không? Một lúc nào đó cảm thấy sẽ trở thành ước vọng xa vời, nhưng người ta vẫn ước ao có được để rồi khi không thỏa nguyện ắt sẽ tích tụ oán giận. Oán giận không được giải cuối cùng sẽ khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Ta muốn ở một mình.

Ăn xong rồi thì hẳn không cần phải ở đây trông coi y nữa. Hắn muốn y phải như thế nào mới có thể trở về như xưa, như thế nào mới có thể gỡ bỏ mọi khúc mắc một cách nhanh nhất. Nếu có bị tổn thương, y sẽ lựa chọn cách trốn đến một nơi nào đó tự mình xoa dịu.

Người có thể rời khỏi đây không?

Quay lại nhìn nam nhân vẫn cúi đầu không biết đang nghĩ gì, mới rồi còn hùng hùng hổ hổ. Hắn có vấn đề gì sao? Hay là vì y? Hắn không nói, y cũng không thể biết.

Nếu hôn thê của người đứng trước mặt, người sẽ thú nàng chứ?

(45)Ký lai chi, tắc an chi (,): hàm ý an ủi, cầu an. Bắt nguồn từ câu nói Phu như thị, cố viễn nhân bất phục, nhi bất năng lai dã, tắc tu văn đức dĩ lai chi. Ký lai chi, tắc

an chi. của điển tích Quý thị tương phạt Chuyên Du (Luận ngữ).

Thanh âm man mác buồn, khe khẽ nhưng vẫn rất rành rọt vang lên. Những lời nói này đã tạo nên sự thay đổi khôn lường...

Người... ha ha ha... ta như vậy còn có thể sao?

Y hiện tại đâu thể làm trợ thủ của ai nữa. Y có thể làm tổn thương người xen vào giữa quan hệ của hai người bọn họ sao? Hay hẳn nghĩ y là một nam nhân vô liêm sỉ?

Không được hạ thấp mình như vậy!

Hiên Viên Hạo Húc bất giác nổi giận, người kia hiểu nhầm ý của hắn, hắn cũng không lưu tâm nhưng hắn sợ Tuyết Tổ Tây coi thường chính bản thân. Đến chính bản thân còn coi thường thì đâu còn là Tuyết Tổ Tây cao khiết thoát tục nữa.

Ta nói sai sao?

Người biết rõ tình cảnh của ta còn gì? Tuyết Tổ Tây chưa kịp nói hết, Hiên Viên Hạo Húc đã phẫn nộ bước ra, đóng sầm cửa lại.

Kỳ thật chính là... ha ha ha...

Cúi đầu nhẹ giọng nói nhỏ như không nghe thấy. Tuyết Tổ Tây lại như mất đi tất cả khí lực, nằm ngửa mặt nhìn lên.

Sự trang nghiêm vốn có của Chiến Thần điện hôm nay lại có thêm phần thân tình, nguyên lai là vì vài ngày trước tin Tuyết Lý tộc Thánh nữ đã xuất hiện ở trên đại điện, chúng thần tử đương nhiên muốn thấy những người được xưng tụng như thần linh trăm năm mới lộ diện.

Ân, phu quân của ta đâu? Sao không thượng triều?

Tuyết Lý Băng cố tình nháy nháy lông mi, cố ra vẻ hồn nhiên ngây thơ bước ra. Trên đại điện, tất cả mọi người khấn trương nhìn lên Hiên Viên Hạo Húc.

Hoàng thượng long thể bất an nên ta tạm thời thay Người nhiếp chính.

Một đôi mắt dã lang nhìn chăm chăm vào đôi hồ yêu huynh muội. Hai kẻ này cố tình giở trò, định kéo các thần tử khác về phía mình sao? Hiên Viên Hạo Húc còn lâu mới để bị thao túng.

Ta đã đến đây, Hoàng thượng không muốn gặp ta sao?

Cũng vì mỹ nam tử bị đại hôn lang này giam cầm, hấn nên hợp tác một chút thì hơn. Dù sao đó cũng là hôn phu của mình, nếu người ta mà biết hôn phu của Tuyết Lý tộc Thánh nữ nhu nhược như vậy thì thật mất mặt.

Ách, Thánh nữ chớ trách, Bệ hạ kỳ thật rất muốn gặp Thánh nữ nhưng...

Giản Vân Thư cố nén giận liếc xéo Hiên Viên Hạo Húc, phụ thân hấn mà không phải bạn tri kỷ của mình, ông đã sớm cho tiểu tử lòng dạ thú này một trận. Ông không dám khẳng định Tuyết Tố Tây có biết đến sự tồn tại của vị hôn thê không, vì Tiên đế và Hoàng tử tình cảm không quá gắn bó, hôn sự là do Tuyết Lý tộc sắp xếp nên bọn họ khi ấy đâu quá để tâm. Ai ngờ Tuyết Lý tộc lại để Thánh nữ thân chinh đến đây.

Ha ha ha, Thừa tướng đại nhân, xá muội có tâm tư giống thiếu nữ bình thường muốn trông thấy hôn phu của mình thôi.

Tuyết Lý Thiên gây sự. Trên trán Hiên Viên Hạo Húc, gân xanh nổi lên từ nãy đến giờ, vì sơn hà xã tắc Tuyết Phong, hấn không muốn mình bị xuất huyết não a.

Ai nha, ca ca...

Tuyết Lý Băng làm bộ dáng tiểu cô nương then thùng khiến bất cứ nam nhân nào đang đứng tại Chiến Thần điện đều không khỏi mỉm cười, tất nhiên là trừ Hiên Viên Hạo Húc cùng đại ca nàng rồi.

Lần trước đến bái kiến huynh muội bọn họ, Giản Vân Thư đã linh cảm hai người này vốn không đơn giản, hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả là cao tay, mới gặp đã chiếm được hảo cảm của quần thần, xem ra Hiên Viên Hạo Húc đã gặp khắc tinh rồi.

Hô hô hô... muội muội chớ e lệ, đến lúc gặp Hoàng thượng có khi giống Phò mã với

Trưởng công chúa, tương kính như tân(46) a.

Oang oang...

Tuyết Lý Thiên vừa dứt lời, tất cả thần tử trên đại điện đồng loạt chấn động. Ai chả biết Trưởng công chúa với Phò mã phu thê bất hoà, gì mà tương kính như tân chứ, là tương kính như băng mới đúng. Phỏng chừng lần này người của Tuyết Lý tộc muốn san bằng Tuyết Phong của họ. Bọn họ mà biết Phò mã thường xuyên ngủ ở chỗ Hoàng thượng, Tuyết Lý tộc và Tuyết gia có khi sẽ xảy ra xung đột. Mồ hôi lạnh thì nhau túa ra.

Tuyết Lý công tử lại ché cười rồi.

(46)Tương kính như tân (): chỉ sự tôn trọng nhau (thường nói đến tình cảm của vợ chồng).

Thấy Tuyết Lý Thiên khiêu khích, có ý muốn đối nghịch, Hiên Viên Hạo Húc thật muốn xem là Tuyết Lý tộc trong truyền thuyết lợi hại hay thiết kỵ của Hiên Viên gia lợi hại.

Nếu vậy, không biết khi nào Phò mã có thể sắp xếp chúng ta gặp muội phu?

Hỏi kẻ mình ghét chuyện không nên hỏi thật là việc không gì thú vị bằng, Hiên Viên Hạo

Húc chắc đang đau đầu đây.

Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, lúc nào cũng được.

Hiên Viên Hạo Húc không chút băn khoăn, lập tức đáp ứng Tuyết Lý Thiên. Việc duy nhất hắn chỉ có thể làm lúc này là bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm(47).

Ách!

Câu trả lời của Hiên Viên Hạo Húc khiến cả đại điện giật mình, người rõ mười mười nội tình thì thầm hỏi phải chăng Tướng quân điên rồi, người không biết thì tự hổ thẹn vì nguyên lai đã hiểu lầm sự tận tâm của Hiên Viên Hạo Húc với Hoàng thượng. Quả nhiên Phò mã với Hoàng thượng trong sạch a, chúng đại thần liền thở phào nhẹ nhõm.

Ai da, chủ tử... Ngài nói thật sao?

Nghị sự chấm dứt, Mộng Thiên Văn còn chưa tin lỗ tai mình, chẳng nhẽ nhân lão châu hoàng(48) nên nghe nhầm sao?

Àn.

Hắn cũng không muốn người kia gặp người của Tuyết Lý tộc nhưng bị dồn đến chân tường rồi, đành kiến chiêu sách chiêu vậy.

Nhưng mà...

Như vậy e không hay cho lắm, nghe nói lão Đại còn chưa thu phục được tiểu Hoàng đế kia.

Im đi!

Hồi Diệc Vân không chịu nổi cái miệng lắm lời của Mộng Thiên văn, thiếu gia chắc chắn không muốn Hoàng thượng gặp bọn họ, hiện tại nhất định bức bối, lại muốn bị phạt sao?

(47) Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm (): bình đến thì tương ngăn, nước lên thì đắp đê, ý chỉ tùy tình hình cụ thể mà linh hoạt áp dụng đối sách.

(48) Nhân lão châu hoàng (): ý chỉ người già rồi sẽ không được coi trọng, tựa như viên ngọc trai qua nhiều năm biến thành màu vàng, không còn giá trị.

Nga~ hừ

~Không phải vì ngày đó được tên này cứu, Mộng Thiên Văn đã để ngoài tai lời của tên đầu gỗ phiền phức này rồi, dẫu sao tự nhiên có người mắng cũng có cảm giác thân thương a.

Hiên Viên Hạo Húc bên này đang phiền não, Thụy Tuyết cung bên kia lại tràn ngập hân hoan. Hạnh Nhi xuất cung nhiều ngày cuối cùng đã trở về mang theo tin tốt nên tâm tình hiện giờ của Tuyết Tổ Hân rất thư thái. Nếu có thể giành lại phu quân, thần không biết quý không hay diệt trừ cái gai trong mắt kia, chẳng phải rất đáng ăn mừng sao?

Công chúa, đối phương là một tổ chức sát thủ bí mật, bọn họ sẽ thực hiện yêu cầu của cổ chủ(49) tuyệt đối chuyên nghiệp.

Hạnh Nhi biết mình có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tử giao phó một cách hoàn mỹ nên vô cùng cao hứng. Ngày đó, để tìm được tổ chức sát thủ đáng tin cậy, nàng đã hao hết tâm huyết. Đúng lúc ấy thì gặp họ, chẳng những không đòi công cao, còn nói họ đã ôm hận với Tuyết gia từ lâu nên ngay lập tức nguyện ý giúp nàng.

Nga, thật chứ? Hạnh Nhi, bản cung lần này nên cảm tạ người mới phải. Bọn họ không nói khi nào thì tiến hành à? Người có nói với bọn họ phải...

Tuyết Tổ Hân háo hức hỏi Hạnh Nhi, nàng cấp thiết muốn diệt trừ kẻ ngay từ khi chào đời đã đem mây mù che khuất cuộc đời nàng. Sinh ra trong hoàng tộc, không phải nam tử, tất sẽ rơi vào cảnh bị thăm.

Bọn họ bảo sắp tới sẽ tiến cung, tuyệt đối không để lộ hành tung...

Lúc bọn họ biết nàng là người trong cung liền dọa cho nàng một trận, ngấm lại những người đó thật tinh mắt, hắn là đã gặp qua người quen. Lần này chủ tử có hi vọng rồi, cho dù không giành lại được Phò mã

cũng sẽ làm cho kẻ chủ tử ghét cay ghét đắng biến mất. Nàng vốn đâu phải người nhẫn tâm mà chỉ có thể nói là ai cũng vì chủ cả.

Ha ha ha...

Tuyệt Tố Hân cười vang vọng cả Thụy Tuyết cung, nàng như đoá hoa giả tạo hiện đã không còn chút hương sắc, chỉ còn lại vẻ úa tàn được bao phủ bởi cừu hận cùng điên cuồng.

(49)Cổ chủ (): người thuê

19. Chương 18

Tham kiến Phò mã, nhị vị khách nhân từ Tuyết Lý tộc muốn bái kiến Hoàng thượng, liệu... Thống lĩnh cấm vệ quân kính cẩn bước vào Nghị chính điện bẩm báo. Người của Tuyết Lý

tộc quả không chờ lâu, lâm triều vừa nói muốn đi gặp, giờ đã hành động rồi. Ngồi sau án thư, hai hàng mây ngài cau lại, Hiên Viên Hạo Húc đang duyệt tấu chương, tay siết chặt bút lông, biểu tình cương nghị trên mặt càng rõ nét. Nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt đã giảm xuống.

Thiếu gia, nên tìm lý do khước từ thì hơn.

Hồi Diệc Vân hiểu sự khó xử của Hiên Viên Hạo Húc, thời cơ chưa đến, thân thể Tuyết Tố Tây vẫn chưa khôi phục, hôm qua mới mở miệng ăn cơm nên chắc chưa lại sức. Nếu bị Tuyết Lý tộc chê trách e rằng sẽ không hay.

Nhưng mà... tốt nhất là...

Mộng Thiên Văn đứng một bên cũng định xen vào, thấy bộ dáng của chủ tử không vui, từ chối là cái chắc, bọn họ hết cách rồi.

Cho qua đi.

Cất ngang lời Mộng Thiên Văn, Hiên Viên Hạo Húc đành chấp nhận, chuyện đã đến nước này, cứ để bọn họ thấy cái hình ảnh chẳng ra làm sao kia, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề, hắn không tin Thánh nữ đó sẽ chấp nhận gả cho Tuyết Tố Tây.

A!!?

Thống lĩnh lĩnh mệnh lui đi, Mộng Thiên Văn hét toáng lên. Chủ tử điên rồi sao? Đồng ý chuyện này, nếu Thánh nữ phát hiện ra, chủ tử nhà mình làm phu quân nhà người ta nhúng chàm thể nào cũng chết không toàn thây cho mà xem.

Ra ngoài!

Lòng rối như tơ vò. Thời khắc hắn đáp ứng yêu cầu, tâm hắn đã không còn ở đây nữa. Hắn muốn níu kéo, nhưng hắn không thể, dù Tuyết Tố Tây cầu viện người của Tuyết Lý tộc, hắn vẫn không thể làm gì khác. Hắn phải giải quyết nốt những chuyện còn lại. Bởi vì hắn phát hiện bản thân đã đi lầm đường, nên có hay không có người kia cũng thế cả thôi.

Ai, thật là áp bức nha.

Mộng Thiên Văn cùng Hồi Diệc Vân bị đá ra ngoài cửa. Mộng Thiên Văn ai thán nói với tên đầu gối. Lần đầu tiên chứng kiến chủ tử do dự, ngấm lại từ khi nào chủ tử mù quáng như vậy, ngay cả trước đây biết nữ nhân kia hãm hại, chủ tử cũng không hề lưỡng lự mà quyết định thú nàng.

Đây là nơi nào thế hả? Trông sơ sài quá! Còn lâu mới sánh bằng Phiêu Tuyết các của ta! Tuyết Lý Bằng và Tuyết Lý Thiên không ngờ Hiên Viên Hạo Húc sẽ đáp ứng yêu cầu của họ,

liền vội vàng vàng đi vào Di viên thì thấy một trạch viện nằm khuất ở một góc heo hút trong cung. Tuyết Lý Bằng thật sự tò mò, vị hôn phu chưa từng gặp mặt rốt cuộc là Hoàng đế kiểu gì.

Sao so với nhà mình được!

Tuyết Lý tộc bọn họ qua hàng trăm năm cách sống vẫn không thay đổi, dấu không phồn hoa bằng Hàng Tuyết thành nhưng rất ung dung tự tại.

Ân, muội muốn Phiêu Tuyết các cơ...

Tuyết Lý Băng là Tuyết Lý tộc Thánh nữ, dĩ nhiên có viện lạc riêng. Nàng thường nhàn nhã vô cùng. Mọi chuyện đều có các trưởng lão xử lý, nói theo một cách nào đó, nàng căn bản cũng là hữu danh vô thực.

Ha ha ha, muội tưởng muốn là được sao?

Tuyết Lý Thiên trêu chọc. Thật không ngờ Tuyết Lý tộc Thánh nữ lại thích một người hiền lành như vậy, thật sự không hiểu nổi nàng xem trọng điểm nào của tên kia.

Hừ!

Khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng lên trong phút chốc, kỳ thật lần này đến là để từ hôn, bất quá còn có chuyện trọng yếu hơn phải thực hiện. Cho dù nàng có cự tuyệt cũng không có kẻ nào dám ngăn cản. Hôn ước do phụ thân nàng định nhưng năm ấy chẳng qua Người muốn cảnh cáo lão Hoàng đế ngu xuẩn kia thôi, ai dè lão gia hoá lại càng kiên cố cứ nghĩ Tuyết Lý tộc bọn họ phải dựa vào lão.

A, các người là...

Hoàng thượng hôm qua đã chịu ăn cơm nên sáng sớm hôm nay Vị Tuyết đã đến trù phòng nấu cháo táo đỏ*, hy vọng Hoàng thượng có thể ăn thêm chút, không ngờ lại gặp ngoại nhân ở đình viện. Di viên nơi bọn họ ở được Phò mã bố trí quân canh giữ rất nghiêm ngặt,

sao người khác có thể tiến vào. Hai người này khí chất thanh tịnh phảng phất dáng vẻ của tiên nhân hạ phàm. Vị Tuyết nhất thời ngây người.

Uy, Vị Tuyết, chậm chạp quá ha! Cháo đâu? Ách!

Định chờ Vị Tuyết mang cháo đến, Tiểu Lâu ngồi ở Giản Mai hiên mãi mà không thấy bóng dáng Vị Tuyết đâu, đành chạy đi tìm, khi thấy hai vị kia cũng cứng lại.

Ân? Tiểu muội, không lẽ vi huynh trông kỳ quái lắm sao?

Tuyết Lý Thiên đùa cợt nhìn muội muội, hần nhẹ hất tóc, cười khê rồi trừng mắt ra vẻ ngu ngơ nhìn Tuyết Lý Băng.

Còn phải nói. Đại ca, người lớn lên quả thật... hại nước hại dân...

Nhìn đại ca tự dưng lả lơi khoe khoang thật ngứa mắt. Một đại nam nhân lớn lên đẹp đến động lòng người thật khó coi, đã thế còn không có liêm sỉ, đúng là hết thuốc chữa.

Hô hô hô, vi huynh thừa biết nguyên lai Băng Nhi ghen tỵ à nha.

Tuyết Lý Thiên cũng hiểu bộ dáng mình có chút âm nhu nhưng tuyệt đối không phải dạng hại nước hại dân. Hần đường đường là một nam nhân, chẳng qua có vài người tưởng nhầm hắn là nữ nhân. Về chuyện đó là ai, hắn không tiện nói ra.

Ô hô... đây là nơi vua của một nước ở sao?

Tuyết Lý Băng cùng Tuyết Lý Thiên bước vào Giản Mai hiên, nơi này tuy được dát bằng gỗ lim trên quý nhưng cũng không quá hoa mỹ, đối với đánh giá của bọn họ mà nói thì chỉ là một đồng cũ nát.

Ách! Các người!

Nghe giọng nữ nhân cười khê, Tuyết Tố Tây đang nằm lưng đối diện với cửa liền hoảng hốt xoay người lại, bất thành linh lại có người lạ xông vào đây, y chấn kinh nhìn hai người trước mắt.

Ha, phu quân, nhật an(50) nha.

Nam nhân này thực không phải chói mắt bình thường a, Tuyết Lý Băng mới liếc qua cũng không khỏi giật mình. Hơi thở yếu ớt thật sự đâu giống với một nam tử hán.

(50)Nhật an (): câu chào

Hô hô hô, tiểu muội không thích cây cỏ trồng trong nhà, chắc tên kia cũng biết rồi nhỉ? Chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm.

Tuyết Lý Thiên cũng chú ý đến dung mạo và khí chất của Tuyết Tổ Tây. Nếu không phải đã có ái nhân là thanh mai trúc mã, hẳn là mình cũng sẽ bị y cuốn hút. Trách không được Hiên Viên Hạo Húc kiêu hùng như vậy cũng chịu khuất phục dưới nam nhân này.

Làm gì có!

Khuôn mặt hớn hở của Tuyết Lý Bằng bắt gặp ửng hồng, nàng chỉ nghĩ Tuyết Tổ Tây rất đẹp thôi, không có ý gì khác. Đại ca lại dám nghĩ mình như một nữ nhân tùy tiện động lòng.

Các người rốt cuộc là ai?

Hai người kỳ quái tiến vào phòng của y lại không thềm trả lời y cứ như coi y không hề tồn tại. Nơi này là Giản Mai hiên, Hiên Viên Hạo Húc bố trí quân lính canh giữ chặt chẽ, sao họ lại có thể bước vào như vào chỗ không người?

Ai nha, phu quân thật là ngốc, không phải ta đã gọi người là phu quân sao?

Tuyết Lý Bằng nín cười nhìn nam nhân có vẻ hơn mình vài tuổi, da y trong suốt không tỳ vết tựa bạch ngọc, thật khiến người ta ghen tỵ.

Đúng đó, tuy mới gặp muội tể(51) lần đầu nhưng hãy cứ coi nhau như người nhà đi, không cần câu nệ.

Tuyết Lý Thiên cũng không bỏ qua cơ hội khi dễ Tuyết Tổ Tây, đùa giỡn nam nhân nhu nhược này cũng thú vị, có thể thỏa mãn tính cuồng ngạo của hắn.

Các người?! Không lẽ... không có khả năng...

Ánh mắt sợ sệt, khó tin. Giọng nói lú lịm, y quả thật kinh sợ.

Đúng như phu quân nghĩ đó.

Dù hơi điềm đậm nhưng dù sao cũng là người của hoàng tộc, nhất định không phải là một kẻ lỗ mãng.

Các người muốn gì?

(51)Muội tể (): em rể

Từ nhỏ Tuyết Tổ Tây đã được dạy phải đáp ứng mọi nguyện vọng của Tuyết Lý tộc nên đi thẳng luôn vào vấn đề. Khí chất hai người này không hề tầm thường. Nữ nhân gọi mình là

phu quân nhất định là Tuyết Lý tộc Thánh nữ.

Tuyết Tổ Tây gắng gượng động thân, ngày hôm qua bị Hiên Viên Hạo Húc ép ăn cháo, sau đó còn bị ép uống canh, nên giờ không đến mức vô lực.

A, Hoàng thượng cần thận...

Chủ tử?!

Vị Tuyết và Tiểu Lâu vừa bước vào phòng, liền thấy hai người kia vây quanh giường của chủ tử, còn chủ tử đang cố cử động, bọn họ lẽ nào muốn Hoàng thượng làm gì đó? Vừa rồi đột nhiên thấy hai người kia khiến bọn họ nhất thời phản ứng không kịp, bất quá vấn đề cao cảnh giác, thời thời khắc khắc hộ giá.

Không được vô lễ, đi ra ngoài đi.

Tuyết Tổ Tây phân phó. Dù sao đây cũng là chuyện của Tuyết Lý tộc và Tuyết gia, nếu bị yêu cầu làm chuyện không hợp lẽ, y cũng không tiện để người ngoài nghe được.

Nhưng...

Vị Tuyết lo lắng cho long thể.

Được rồi, được rồi, ra ngoài thôi.

Tiểu Lâu phản ứng nhanh nhạy hơn, hẳn đã theo Tuyết Tổ Tây từ lâu nên cũng đoán được tâm tư của chủ tử, liền lôi kéo Vị Tuyết.

Thật có lỗi, nô tài không hiểu chuyện.

Tuyết Tổ Tây vốn là người tao nhã lại khiêm nhường, đối với Tuyết Lý tộc lại càng thêm thận trọng.

Trầm long thể không được tốt, thỉnh tự nhiên.

Không cần khách khí.

Tuyết Lý Thiên đương nhiên không khách sáo, lôi kéo muội muội ngồi lên hai cái ghế duy nhất trong phòng, chờ tiểu Hoàng đế hướng mình cầu viện.

Không rõ huynh đài...

Y từng nghe nói mình có hôn thê nhưng chưa từng gặp mặt, đây là lần đầu tiên diện kiến.

Tại hạ Tuyết Lý Thiên, đây là xá muội, Tuyết Lý Băng.

Nga, Tuyết Lý cô nương lần này tiến cung chẳng hay có chuyện gì phân phó?

Nếu Tuyết Lý tộc Thánh nữ muốn y thực hiện hôn ước, y nhất định không đáp ứng, bản thân hiện tại khôn đốn tứ bề không thể hại thêm một cô nương nhà người ta phải cùng mình chịu đựng.

Chẳng hay chuyện hai gia tộc chúng ta, người biết được mấy phần?

Tuyết Lý Thiên nghe Tuyết Tổ Tây xưng Trầm nhưng bọn họ không phải là thần tử Tuyết

Phong nên không muốn gọi y là Hoàng thượng.

Ta chỉ nghe nói con cháu Tuyết gia chúng ta phải giúp người của Tuyết Lý tộc.

Vốn nghĩ Tuyết gia nợ Tuyết Lý tộc nên người của Tuyết Lý tộc thập phần kiêu ngạo, Tuyết Tổ Tây xưng Trầm chủ yếu là vì không muốn mất thể diện của Tuyết Phong nhưng thái độ Tuyết Lý Thiên cũng không chút e dè với mình nên y cũng chẳng cần phải giả bộ nữa.

Ha ha, đương nhiên rồi.

Thuở Tuyết Phong khai quốc, tổ tiên bọn họ đã lập công lao hiển hách.

Nhưng nói đúng ra là hai gia tộc chúng ta giúp đỡ nhau mới phải.

Mấy trăm năm trước bọn họ thuộc cùng một bộ lạc nhưng sau đó, vì bất đồng nên mới tách ra, nói bọn họ cùng tổ tiên cũng không quá.

Àn?

Tuyết Tổ Tây hoang mang nhìn Tuyết Lý Băng, nếu bọn họ muốn yêu cầu này nợ y cũng không để ý nhưng sao người kia lại nói lời kỳ quặc như vậy?

Chúng ta sẽ giúp người...

Tuyết Lý Thiên nhếch miệng, hai tròng mắt giảo hoạt đầy âm mưu, Tuyết Tổ Tây thoáng

rùng mình. Y có cảm giác mình sắp sa vào một vực thẳm khác.

Hô hô hô, tại hạ không nói sai đâu, muội té hiểu rõ mà.

Tuyết Lý Thiên nói xong liền cùng Tuyết Lý Băng xoay người rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười bí hiểm làm Tuyết Tổ Tây vài năm sau vẫn nhớ rõ. Dõi theo bóng hai người kia, người của

Tuyết Lý tộc đúng là truyền kỳ của Tuyết Phong, bọn họ tựa như vô hình, không ai biết bọn họ làm gì, cũng không biết bọn họ ở đâu, có lẽ người của Tuyết Lý tộc ở ngay bên cạnh, cũng có lẽ bọn họ ẩn cư ở một u cốc không ai có thể tiến vào...

Y không phải không thông suốt ý của Tuyết Lý Thiên, nhưng nhất thời không biết đáp lại như thế nào. Những người này hiểu rõ hoàn cảnh hiện giờ của y, nhưng cái cảm giác bọn họ đã hiểu rõ hết thấy khiến y sờn gai ốc, rốt cuộc bọn họ còn biết cái gì?

Thế lực của bọn họ thật sự đáng sợ như trong truyền thuyết sao?

Đại ca, huynh thật sự muốn giúp người kia sao?

Tuyết Lý Băng nghi hoặc nhìn huynh trưởng nhà mình, đại ca làm việc luôn chú ý đến hồi báo, nhưng Tuyết Tổ Tây có thể cho bọn họ cái gì? Không lẽ ngay cả đại ca cũng say mê y sao?

Tiểu muội hiểu nhầm rồi nha.

Bị Tuyết Lý Băng trêu chọc, Tuyết Lý Thiên cũng không rõ lý do mình đồng ý giúp cái tên gia hỏa yếu đuối còn chả đứng dậy nổi như vậy, phải chăng là hấn thương tiếc cho đáng về mỹ mạo ấy, Tuyết Lý Thiên hấn có tiếng là thương hoa tiếc ngọc mà.

Hiên Viên Hạo Húc có vẻ...

Tuyết Lý Thiên cười đầy ẩn ý làm toàn thân Tuyết Lý Băng lạnh run. Nụ cười của đại ca khiến người ta e sợ, thường thường lúc đại ca cười là có người sắp gặp chuyện. Tuyết Lý Thiên nói xong còn không quên hướng nội viện Di viên liếc mắt một cái rồi gật nhẹ đầu, cao hứng dẫn muội muội ly khai, nếu hấn đã nắm một nửa rồi, cũng nên đi xem một nửa khác mới vui.

Hừ...

Sau khi bọn Tuyết Lý Thiên biến mất, tưởng như không ai ở hậu viện bỗng nhiên truyền đến thanh âm kìm nén của một nam nhân, hình như hấn đã nhận được một hồi lâu nhưng vẫn nhịn không nổi.

Thiếu chủ không nên sinh khí.

Hồi Diệc Vân nhìn cái trán kịch liệt giật giật của Hiên Viên Hạo Húc. Thiếu chủ miệng đã đồng ý nhưng vẫn không yên lòng nên mới theo sát đến đây nghe trộm. Kết quả nghe được Tuyết Lý Thiên minh mục trương đảm(52) nói sẽ giúp Tuyết Tổ Tây, huống hồ còn biết rõ

(52)Minh mục trương đảm (): lộ liễu, trắng trợn, chẳng kiêng nể

hấn cùng Thiếu chủ đang ở đây. Thử nghĩ xem, một nam nhân sao có thể dễ dàng tha thứ cho người của mình lại muốn thoát khỏi mình, giận là phải.

Lúc nào cũng phải chú ý hành tung của bọn họ!

Người kia vì sao lại do dự, vì sao lại không cự tuyệt bọn họ luôn?

Hiên Viên Hạo Húc tức giận xoay người ly khai Di viên, để lại Hồi Diệc Vân an trí hộ vệ trong Di viên.

20. Chương 19

Hô? Ca ca không phải về Đạp Tuyết cung hả?

Lẽo đẽo ra sau Di viên, Tuyết Lý Thiên hấn hờ rảo bước, Tuyết Lý Băng không để ý mà cứ đi theo. Chính là một lúc sau nàng phát hiện con đường bọn họ đang đi không phải là đường cũ. Người trong thiên hạ mà biết đường đường là Tuyết Lý Thánh nữ lại đi lạc, chắc bò lẩn ra cười mất.

Ai nha, muội muội à, vì huynh không chọc muội đâu!

Hướng đường nhỏ phía trước mà tiến, Tuyết Lý Thiên biết muội muội hay quên đường, nhất định sẽ đi theo hấn.

Thế còn đi gặp ai sao? A... chẳng lẽ là cổ chủ?

Tuyết Lý Băng đang lơ mơ, chợt nghĩ đến nguyên nhân trọng yếu bọn họ đến Tuyết Phong liền bừng tỉnh.

Ha ha ha, muội muội đúng là bằng tuyết thông minh.

Đã nhận tiền của người ta, đương nhiên sẽ giúp người ta trừ họa, bọn họ vốn không tùy tiện giúp người, mà lần này yêu cầu không được bình thường nên bọn họ muốn tìm hiểu rõ ràng đã.

Đại ca, nếu muội làm chuyện có lỗi với huynh, liệu huynh có...

Tuyết Lý Bằng đáng thương nhìn đại ca phía trước, phụ mẫu của họ cũng chỉ có nàng và đại ca, nếu đại ca không thích nàng, nàng sẽ vô cùng đau khổ.

Ai u...

Ngốc!

Tuyết Lý Thiên búng vào đôi mày đang chau lại của tiểu muội rồi xoa đầu nàng.

Nha đầu ngốc, đại ca sẽ không thương tổn người nhà.

Kiếp trước phải tích bao nhiêu đức mới có thể trở thành người cùng một nhà, hắc tuyết đối sẽ không làm chuyện hổ thẹn với người thân của hắc.

Tuyết Lý Thiên hiếm khi chăm chú nhìn muội muội như này, đôi mắt luôn ánh nét cười gian trá giờ đây trở nên trong vắt khiến Tuyết Lý Bằng cảm thấy an tâm, nàng cũng được an ủi phần nào.

Tuyết Phong thật bất công a, coi cái cung điện này nè, thật sự... chắc chắn...

Tuyết Lý Thiên cùng muội muội đi vào toà cung điện trước mặt, kiến trúc nguy nga đến kỳ lạ. Tổ tiên Tuyết Lý tộc bọn họ cũng không rộng rãi như vậy. Quả nhiên chẳng biết thương xót sức dân chỉ muốn thoải mái a, cung điện này quá sức lãng phí. Cung điện của hoàng hậu Tuyết phong qua các triều đại đều làm từ ngọc lưu ly hồng nhạt tượng trưng cho sự thanh cao tôn quý, song hiện tại lại rực lên ánh đỏ sậm của tơ lụa Tây Vực. Xem ra trình độ thưởng thức thật độc đáo, thật dung tục, đúng là phong cách xa xỉ của phu nhân đại quan.

Ta mà ở nơi này chắc chắn sẽ ngột ngạt muốn chết.

Cung điện này có xa hoa, đồ sộ nhưng kỳ thật chỉ là một nhà giam hoàng kim. Nữ nhân ở nơi này sung túc nhất, nhưng đồng thời cũng là nữ nhân đáng thương nhất, chỉ có thể ngồi một chỗ chờ người đến sủng hạnh...

Đương nhiên, cái gì cũng phải có cái giá của nó.

Không phải tất cả mọi người đều hợp với cuộc sống này, ít nhất người của Tuyết Lý tộc bọn họ không hợp, nếu không ngôi vị Hoàng đế của Tuyết Phong chẳng đến phiên Tuyết gia bọn họ đảm trách.

To gan! Các ngươi có biết đây là đâu không?!

Hộ vệ Thụy Tuyết cung nhìn thấy hai người y phục tố sắc thông dong đi dạo tại Thụy Tuyết cung liền cao giọng quát lớn. Nô tài nơi nào dám tùy tiện đi lại, công công quản sự bọn họ chưa nhắc nhở quý củ trong cung sao?

Cáp, đương nhiên biết, bằng không bốn tiểu thư cũng chẳng muốn đến.

Chẳng qua vì muốn sớm giải quyết cái hôn ước đáng ghét kia, chuyện lần này lại quan trọng chứ nàng đâu thêm rời khỏi gia tộc mà chạy đến cái ngục giam này!

Vị tiểu huynh đệ này, nói cho chủ tử của các ngươi, có Tuyết Lý Thiên đến thăm.

Tuyết Lý Thiên không màng đến sự thất lễ của thủ vệ, vẫn mỉm cười, nét cười trong mắt ẩn chứa sự kiên định làm thủ vệ liên lập tức nghe lời hắc xoay người chạy vào trong. Không lâu sau, Tuyết Lý Thiên và Tuyết Lý Bằng liền thấy một đám nữ nhân cung trang tơ lụa đi

về phía bọn họ. Trong đó có một nữ nhân nổi bật với thân phủ áo lông tuyết điều ung dung quý phái, tóc nàng vẫn cao cho thấy nàng đã có trượng phu, dáng đi uyển chuyển có vẻ hơi vội vàng.

Tiểu muội xem, chủ nhân tới rồi...

Trưởng công chúa của Cao Đức Hoàng hậu, vương triều Tuyết Phong, Tuyết Tố Hân tham kiến Thiếu chủ và Tuyết Lý tộc Thánh nữ.

Nghe thị vệ nói có một công tử tự xưng Tuyết Lý Thiên nói muốn bái kiến, nàng vội buông hoa trà(53) đang uống dở, nhanh chóng đi nghênh đón.

Tuyết Lý tộc lần này tới chơi, sự tình trọng đại nhưng nàng bị Hiên Viên Hạo Húc giam lỏng ở đây nên chưa có dịp đi gặp khách quý, hiện tại bọn họ chủ động tới cửa đương nhiên nàng rất cao hứng. Có lẽ bọn họ cũng xem nàng mới là Trưởng công chúa chính thống nên mới đến gặp nàng. Hừ! Mẫu thân của Tuyết Tố Tây đúng là đũa mốc đòi chài mâm son.

Trưởng công chúa dừng khách sáo, thật ra ta cùng xá muội còn phải nhờ cậy vào người... Nữ nhân này thật sự là một đoá hoa kiều diễm bậc nhất trong thiên hạ, đáng tiếc bông hoa

ấy đã bắt đầu tàn úa, cho dù khoe sắc lần nữa cũng chỉ trong thoáng chốc.

Ân?

Tuyết Tố Hân hành lễ cung kính với hai người kia nhưng lời lẽ khách sáo của nam nhân này lại mang hàm ý, làm nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Công chúa còn nhớ chứ?

Tuyết Lý Băng đột nhiên lấy từ trong túi hương trên người một khối Dương Chi Bạch ngọc lấp lánh, khẽ lay trước mắt Tuyết Tố Hân. Sắc mặt hai người nữ hầu bên cạnh Tuyết Tố Hân bất thành linh trở nên xám ngắt, Tuyết Lý Băng còn nháy mắt một cách thân thiện với họ.

Chúng ta vào trong phòng nói chuyện được không?

Tuyết Lý Thiên tỏ vẻ thiện ý đối với chủ tớ ba người rồi nhìn Tuyết Tố Hân chần động mà ngẩng đầu cao hứng tiêu sái bước vào Thụy Tuyết cung.

Trong nội thất của Thụy Tuyết cung.

(53)Hoa trà (): trà ướp với hoa, ví dụ như trà lài.

Mới vừa rồi Trưởng công chúa Tuyết Tố Hân còn bị vô số cung nữ vây quanh, hiện tại bên người nàng chỉ còn hai cung nữ ban này biến sắc, xem ra hai người này nhất định là tâm phúc của nàng.

Bản cung, trước đây vô tình làm mất ngọc bội này. Giờ nó ở trên tay Tuyết Lý tộc Thánh nữ, thật sự là vạn hạnh vạn phần... ha ha ha...

Tuyết Tố Hân cười hơi mất tự nhiên làm đôi mắt huynh muội Tuyết Lý càng thêm u thâm.

Công chúa hà cớ phải căng thẳng, chúng ta đã nhận ngọc bội tất sẽ giải quyết ổn thoả mọi chuyện.

Bọn họ là người đã được huấn luyện, bất cứ nhiệm vụ nào cũng có thể thực hiện được, giao dịch nhỏ thế này đương nhiên thành toàn, bất quá chuyện người thân hại nhau thế này mới gặp lần đầu.

Ách! Các người!

Tuyết Tố Hân chần kinh, ngạc nhiên nhìn nam nhân tao nhã trước mắt, hoài nghi lời hắn nói tựa như không tin vào tai mình nữa. Nàng trừng mắt nhìn hai người kia, thật khó tưởng tượng bọn họ chính là...

Hạnh Nhi! Người...

Quay đầu nhìn về phía Hạnh Nhi, qua ánh mắt có thể xác minh, nàng lập tức đề cao cảnh giác, chung quanh cơ thể lập một vòng phòng bị vô hình.

Công chúa, người muốn ta cùng muội muội làm chuyện vớ vẩn như vậy sao?

Tiếp đãi các nàng là thủ hạ của Tuyết Lý tộc, nếu nhận được vật kia, Tuyết Lý Thiên đã sớm đến xem kịch vui, việc gì phải đợi đến hôm nay!

Chuyện này...

Chưa kịp hoàn hồn. Tuyết Lý tộc trong truyền thuyết lại làm nghề này, Tuyết Tổ Hân vẫn đang lơ mơ không hiểu nổi. Thực ra người của Tuyết Lý tộc coi giang sơn Tuyết gia là gì chứ?

Dù sao Công chúa mới là chính thống a.

Tuyết Lý Thiên cố tình chọc vào nỗi đau của Tuyết Tổ Hân, trong nháy mắt khuôn mặt nàng trở nên cau có, thật là một nữ nhân không biết che giấu, được cái người như vậy đối phó không nhọc công. Ít nhất cũng dễ hơn so với tên Hiên Viên Hạo Húc luôn giả bộ không thèm để ý kia, chuyển đi đến Tuyết Phong của bọn họ lần này càng thêm thú vị.

Đúng vậy đó đại ca, Tổ Hân tỷ tỷ thật xinh đẹp nga.

Nhận được ám thị của huynh trưởng, Tuyết Tổ Hân lập tức như một tiểu hồ điệp nhào vào trong lòng Tuyết Tổ Hân, đôi mắt long lanh, tràn đầy hâm mộ.

Công chúa... Công chúa...

Thấy chủ tử thất thần, Đào Hoa bên cạnh Tuyết Tổ Hân liền nhẹ nhàng kéo váy chủ tử, tuy bọn họ cầm tín vật đến nhưng hành vi này có vẻ không phù hợp với luật lệ giang hồ. Chẳng phải cố chủ cùng những người đó không cần trực tiếp gặp mặt thoả thuận sao? Vì lý do gì bọn họ lại tìm đến tận đây?

Thánh nữ quá khen rồi.

Sau khi trấn định lại, Tuyết Tổ Hân lập tức khôi phục thần thái cao quý nhưng lời ca ngợi của Tuyết Lý Băng vẫn khiến nàng kích động, có nữ nhân nào lại không muốn một mỹ nữ khen mình chứ? Kỳ thật, cảm giác còn hơn cả khi nam tử khen.

Nào có, nào có, Tổ Hân tỷ tỷ xinh đẹp thật mà, so với cái tên nhân yêu ốm yếu ẻo lả kia rõ ràng là cao quý hơn gấp bội.

Tuyết Lý Băng trong lòng thầm làm mất quý, Tuyết Tổ Tây đẹp hơn nhiều, nhưng mà cứ thấy ai mỹ mạo hơn mình là nàng lại chướng mắt, muốn vùi hoa dập liễu.

Ách, Thánh nữ là hôn thê của Hoàng thượng mà.

Chuyện này năm đó cũng chấn động một thời, vô số đời quân chủ Tuyết Phong đều muốn có được vinh dự này, vậy mà cuối cùng tên con hoang kia lại chiếm được, hẳn càng được người khác chiều chuộng, bản thân cũng vì thế mà bị lạnh nhạt suốt nhiều năm. Khẽ cắn môi, nàng từ nhỏ sinh trưởng trong cung, đã sớm quen với đủ thủ đoạn giao tranh, chẳng qua chỉ là ai ở sau lưng ai mưu toan, so với trên giang hồ đều là trò mèo, phần lớn là nữ nhân đấu đá với nhau hoặc là cuộc chiến giành ngôi vị mà thôi.

Ai nha, Tổ Hân tỷ tỷ đừng nhắc đến nữa, ai muốn làm hôn thê của tên kia chứ. Hắn với

Hiên Viên Hạo Húc... ách... nga... Tổ Hân tỷ tỷ, thực xin lỗi nga...

Chợt nhớ tới điều gì đó liên ngừng lại, nàng thấy trên mặt Tuyết Tổ Hân giống như méo xệch đi. Ai, thật là nữ nhân đáng thương, vì nam nhân mình yêu thương mà biến thành dạng này, nàng cũng cảm thông phần nào.

Vừa nghe đến tên Hiên Viên Hạo Húc, Tuyết Tổ Hân càng kích động, nhìn chòng chọc vào

Tuyết Lý Băng như nhìn cừu nhân của mình, mãi sau đó mới bót đi vẻ thù hận.

Tổ Hân tỷ tỷ, lần này ta đến là để từ hôn cái tên ẻo lả kia.

Tuyết Lý Băng nói với vẻ đầy uất ức khiến khuôn mặt Tuyết Tổ Hân vốn hung dữ liền trở nên dịu đi, tuy vẫn có chút hoài nghi nhưng nàng đã sống trong cung từ bé, muốn tìm người khác giúp không dễ chút nào. Ngay cả cứu vãn của mình cũng vì sự ngu ngốc của nàng lúc đó mà khốn cùng, Tôn Quốc cứu hiện tại tứ cố vô thân. Kể cả kết quả phía trước có thể là chốn lao tù, nàng thà ra tay trước còn hơn.

Muội muội, chớ thương tâm, thật ra ta mới là người đáng thương. Bị đệ đệ của mình câu dẫn trượng phu, thật đáng buồn.

Tuyết Tố Hân khẽ nâng bàn tay trắng nõn lên lau đi lệ tịch tịch trên khoé mắt, bộ dáng yếu điệu đáng thương quả thật khiến không ít nam nhân muốn bảo hộ.

Cho nên, Công chúa nên tin chúng ta.

Thừa thời cơ lợi dụng tình cảnh, Tuyết Lý Thiên biết nữ nhân này không tín nhiệm bọn họ nhưng nàng chẳng còn lựa chọn nào khác. Thật sự đáng thương, cuối cùng bên người chỉ còn lại hai tỷ nữ tội nghiệp kia.

Vì vậy, nếu Tuyết Lý tộc đã ra tay, Tố Hân sẽ có ưu ái.

Truyền kỳ về Tuyết Lý tộc bọn họ ở Tuyết Phong được người đời ca tụng, nên ít ai dám đắc tội với họ, dù có quân đội Hiên Viên gia của phu quân, nhưng nếu Tuyết Lý tộc đã ra mặt, hẳn là cơ hội tốt để giải quyết tất cả.

Từ ngày Hiên Viên Hạo Húc vứt bỏ nàng mà cùng một chỗ với tiện nhân kia, nàng bỗng hiểu đời này mình không thể đưa phu quân về bên mình nữa, cho tới bây giờ nàng không thể chiếm được tâm của nam nhân kia. Đôi khi nàng tự trách mình sao quá trầm mê.

Tình yêu, sự mù quáng, đâu có chỗ cho lý trí?

21. Chương 20

Đại ca, huynh nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Từ lúc bọn họ đến Thụy Tuyết cung trở về tẩm cung của mình cũng đã qua vài canh giờ nhưng đại ca vẫn chưa đề cập đến chuyện xử lý tộc vụ từ bên ngoài truyền vào như thế nào. Nàng đã hứa sẽ không nhắc đến chuyện của Tuyết gia nên hơi chần chừ, không rõ chủ ý của đại ca là gì.

Hắc hắc, tiểu muội à, tên kia giờ hẳn đang đứng ngồi không yên.

Nhìn tín hàm được đưa vào từ thông đạo đặc biệt, Tuyết Lý Thiên nhíu đôi mày cong cong

đen nhánh, tên kia chắc chắn cho rằng hẳn bán muội cầu vinh. Trong tín hàm chỉ viết vài chữ đại để là dặn dò tộc vụ, căn bản là không phản ứng lộ liễu thôi.

Đại ca!

Biết đại ca trêu chọc, Tuyết Lý Băng bực tức nhìn chòng chọc hẳn, trên mặt phảng phất sắc hồng. Đúng là tiểu cô nương sắp đến lúc phải gả đi, xem ra ngày muội muội hẳn xuất giá sẽ không còn bao lâu nữa.

Tĩnh quan kì biến(54).

Hắn không quan tâm đến chuyện riêng của Tuyết Phong nhưng một lão bằng hữu đã cấp bách khẩn cầu phụ thân giúp, cung nữ của Tuyết Tố Hân cũng đã tìm đến Thương hành của bọn họ nên hẳn và muội muội mới đích thân đến xử lý chuyện vật vãn này. Đương nhiên ngồi xem kịch hay so với thực hiện nhiệm vụ vẫn quan trọng hơn. Hơn nữa, hẳn muốn biết ý tứ của nam nhân kia, đừng có không giúp được gì còn làm vướng chân, đến lúc kẻ kia đến tìm, bọn họ không gánh vác nổi...

Đêm khuya, Di viên toát lên vẻ tịch tịch, khi bị nhốt ở đây, y đã biết những năm tháng phồn hoa trước kia sẽ không trở về nữa, mà thật ra y cũng không thích náo nhiệt. Ban đêm tối đen như mực, vì Tuyết Tố Tây không cho đốt đèn. Chập tối, Tiểu Lâu có ghé qua nhưng bị y đuổi đi. Y nằm ngửa trên tháp thượng, nhìn chăm chú vào bóng tối phủ kín gian phòng. Từ ngày được người kia ép ăn cháo, Tuyết Tố Tây không có đủ can đảm đối diện với chính mình. Hai người đó xuất hiện càng khiến tâm y rối loạn, y không biết phải đáp lại như thế

(54)Tĩnh quan kỳ biến (): im lặng quan sát biến động

nào. Lý trí luôn nhắc nhở y phải chấm dứt những tháng ngày thống khổ này, nhưng, thói quen thật sự là một chuyện đáng sợ. Rốt cuộc đáp ứng hay không đây? Liệu người của Tuyết Lý tộc có khả năng cứu y, mà

người kia liệu có thể buông tha y không? Dựa trên tính cách hần mà nói thì chắc là không lí nào. Nhưng hần có năng lực lưu lại y sao?

Sao thế? Mất hứng à?

A—

Thanh âm kinh hải vang lên, người trên giường mở to hai mắt, sợ sệt nhìn xung quanh, vẫn không xác định được giọng nói kia từ đâu phát ra. Thân thể y kịch liệt run rẩy.

Sao? Sợ hãi?

Nam nhân cười vang, người này không biết hần đã ở chỗ này từ bao giờ. Khi trời chập choạng tối, hần đã đứng ở đây, mãi đến khi nghe nam nhân trên giường thở dài, hần rút cuộc không kìm nén nổi tình cảm của mình.

Hần muốn huỷ diệt, huỷ diệt tất cả mọi thứ, hần phải phát tiết, nếu không hần sẽ nổi điên lên mất.

A!

Cả người run lên, lại bị nam nhân kia ôm vào ***g ngực trắng kiện, y dường như có cảm giác cơ thể bị nam nhân này ôm chặt cứng, mỗi tế bào đều đang phản ứng lại.

Không được trốn.

Tuyệt Tố Tây cực lực đẩy ra khiến Hiên Viên Hạo Húc tưởng người kia không muốn mình ôm nên càng dùng sức ghì chặt cơ thể gầy gò của Tuyệt Tố Tây vào trong lòng. Sau khi Tuyệt Lý Thiên và Tuyệt Lý Băng xuất hiện, hần chưa có được một giấc ngủ ngon, lần nào cũng mơ thấy cảnh vượt mặt Tuyệt Tố Tây mà giật mình tỉnh lại. Hần muốn đem hai người kia đuổi ra khỏi Hàng Tuyệt thành nhưng lại vô phương. Hần không chỉ muốn thể xác của Tuyệt Tố Tây, mà còn muốn nhiều hơn...

Hần hiện đã rất minh bạch, không, hần đã sớm minh bạch. Năm đó hạ sơn, sư phụ trước khi chia tay đã dặn hần ngàn vạn lần phải trấn định, phải suy nghĩ thật kỹ càng. Vì thế hần nên xác định rõ rồi. Nhưng hần không muốn đổi mặt, thậm chí một trăm hai mươi tám mạng người của Hiên Viên gia đã khắc sâu vào tâm khảm của hần. Hần sợ hãi, sợ hãi chính mình sẽ lãng quên, lãng quên cái chết thảm của cha mẹ, lãng quên năm đó dưới tàng cây, giữa cơn mưa cánh hoa Tố Mai bay lả tả, hần đã gặp giai nhân.

Buông ta ra... Ô ô...

Trong bóng tối nam nhân kia vẫn có thể chuẩn xác chạm được vào môi của y, lưỡi hần mạnh mẽ đảo triền, nhiệt hoả nóng rực khiến y mơ màng. Nếu là ái nhân, hần sẽ là chuyện hạnh phúc. Nhưng y làm gì có được thứ này. Mọi người đều quá kỳ vọng y, Phụ hoàng vì muốn có người kế vị nên buộc mẫu thân hạ sinh y, thần tử muốn có một cuộc sống yên ổn nên thần phục y, mà nam nhân này vì lẽ gì... À, đúng rồi, là vì thù hận. Vì một trăm hai mươi tám mạng người nhà hần nên mới đối xử với y như vậy, hần làm chuyện chỉ có ái nhân mới làm với y, nhưng lại không dành tình cảm cho y.

Người không được đáp ứng, người nợ ta...

Hiên Viên Hạo Húc điên cuồng hôn lên làn da trắng muốt, hần muốn làn da kia phủ kín dấu vết của hần, muốn làm cho nam nhân này cảm thấy hổ thẹn mà không thể rời đi, kể cả khi không có được tâm của y, để y mãi mãi ở bên cạnh mình.

A... Buông ra! Người...

Tiếng thét chói tai vang lên xé vỡ bầu không khí tĩnh lặng của Giản Mai hiên. Tuyệt Tố Tây hoảng sợ nhìn ảnh mặt của nam nhân kia trong bóng tối, hàn quang ánh lên tựa như dã thú. Y mím chặt môi, không muốn lại phát ra âm thanh yếu đuối. Nam nhân này đã mất kiểm soát, thú tính trong mắt hần khiến Tuyệt Tố Tây run rẩy. Hần vẫn đối với y như cừu nhân, hần làm vậy để trừng phạt y. Hần chưa bao giờ tỉnh táo hoặc chỉ ít cũng tự nguyện muốn chạm vào y.

Ô ô... Ách...

Tuyết Tổ Tây cố gắng chịu từng dao động khiêu khích của người kia, y gắt gao cắn chặt môi dưới, không để mình rên rỉ sẽ lại thêm kích thích dã tính của hắn. Y muốn tìm một chỗ để trốn đi, sau đó sẽ từ từ xoa dịu vết thương của mình, nhưng y có cơ hội đó không?

Máu từ hàm dưới Tuyết Tổ Tây chảy ròng ròng xuống dưới, y biết môi mình chắc đã bị cắn nát nhưng vẫn không muốn nam nhân này nghe được tiếng kêu của mình. Y đường đường là một nam nhân, dĩ nhiên không chịu thần phục kẻ kia.

Ngô...

Tuyết Tổ Tây khổ sở kêu lên thành tiếng, nam nhân đột nhiên tăng lực đạo khiến y sợ hãi khẽ phát ra âm thanh, môi bị hắn phủ lên, tựa như đang thưởng thức ngọc dịch quỳnh tương, không ngừng chiếm đoạt máu tứa ra từ đầu lưỡi và môi y. Hiên Viên Hạo Húc vì có máu kích thích càng trở nên kích động.

Không muốn sao? A... không được!

Thấy người dưới thân không hề phản ứng, Hiên Viên Hạo Húc càng thêm nôn nóng. Sao tự nhiên y đáp lại nhiệt tình của mình, y thật sự đang suy tính điều gì?

Hai người của Tuyết Lý tộc thật sự sẽ mang y rời xa mình? Hắn – Hiên Viên Hạo Húc cho dù có mất mạng cũng không cho phép! Nhưng nếu mình chết, hắn người kia sẽ rất cao hứng. Liệu y có vì mình mà chảy vài giọt nước mắt không?

Nếu có thể khiến y vì mình mà khóc, dù cho ngay lập tức bảo hắn... vậy cũng đáng...

Hắn không hiểu vì sao mình lại có ý niệm điên cuồng đó trong đầu, hắn thậm chí phải đoạt được con mồi của mình, muốn con mồi thuần phục hắn, chỉ có như vậy hắn mới không sợ bị mất đi, mới càng có nhiều thời gian từ từ thuần dưỡng con mồi đó. Nhưng hắn có thể làm được không? Lời nói của Tuyết Lý Thiên và Tuyết Lý Băng cứ quanh quẩn trong đầu hắn, sự do dự trong ánh mắt của Tuyết Tổ Tây cũng ám ảnh hắn. Hắn lo sợ, từ năm mười hai tuổi đến nay đây là lần đầu tiên từ sâu thẳm tâm can, hắn cảm thấy lo sợ. Trái tim như treo lơ lửng giữa không trung, đập thành thạch mãnh liệt...

Trong Giản Mai hiên, đêm nay, hai con người không hiểu nhau điên cuồng dây dưa, đêm nặng nề mà nhiệt độ càng thêm nóng nực...

A... ưm...

Hơi lạnh sớm mai len lỏi vào từng tác da trên người, chỉ chút cử động nhẹ cũng làm cho người đang say ngủ trong phút chốc bừng tỉnh từ đáy vực khổ đau. Nhìn từng mảnh quần áo bị xé tan, nhìn chiếc giường bị gãy, tim của Tuyết Tổ Tây chợt loạn nhịp đập thành thạch. Đôi mắt hãy còn mông lung quét một lượt quanh phòng nhưng lại chẳng nhìn rõ cái gì. Nếu không phải trên người vẫn còn đau nhức cộng thêm đồng hồ độn trên mặt đất, y nhất định sẽ nghĩ đêm qua chỉ là mộng, nhưng những mảng xanh xanh tím tím trên da như nhắc nhở y rằng hết thảy đều không phải là mộng. Người kia đêm qua đã tới, tàn bạo giày vò y đến khi ngất lịm đi, sau đó lại tàn nhẫn bỏ y lại đây, đơn độc đối mặt với một căn phòng thanh lạnh.

Chẳng lẽ hắn không muốn nhìn thấy ta? Hắn làm chuyện đó là để nhắc nhở ta nhớ đến món nợ mà Tuyết gia nợ hắn, nợ Hiên Viên gia của hắn sao? Trước đây còn có thể vì muốn có được trái tim của ta mà lừa gạt ta, vờ ôn nhu săn sóc, chu đáo quan tâm ta. Hiện giờ ngay cả diễn kịch cũng không muốn ư?

Vì sao?

Giọng nói nỉ non chất chứa đau đớn chậm chậm hoà vào không khí ngày đông, chỉ còn mình y nghe được. Người y muốn chất vấn giờ đã không còn ở đây...

Tuyết Tổ Tây khó xử nhìn thị tòng bên cạnh, y thật bất đắc dĩ. Cơ thể y rõ ràng đau đớn khôn xiết, nên chỉ có thể nhờ người khác hầu hạ, đầu thế không mặc quần áo chứ.

Ai... thật là, sao hắn có thể làm như vậy...

Khuôn mặt xinh xắn của Vị Tuyết đầy nước mắt, nàng và Tiểu Lâu nghe thấy âm thanh yếu ớt của chủ tử gọi, vừa vào liền thấy bộ dáng chật vật của chủ tử... Chủ tử từ đầu đến cuối đều cúi xuống không dám nhìn bọn họ. Người không biết hai người bọn họ đang rất phần nộ, kẻ kia thật bá đạo. Số mệnh của chủ tử vốn

gắn liền với khổ đau, sinh ra trong gia cảnh đế vương, ngày ngày đều tiếp xúc với những âm mưu, chủ tử đến tận bây giờ vẫn chưa có được niềm vui chân chính.

Vị Tuyết, người đừng mắng hần. Nếu không Hoàng thượng sẽ càng thương tâm hơn. Tiểu

Lâu thấp giọng nhắc nhở Vị Tuyết.

Tuyết Tố Tây ở trên giường vẫn chưa nói câu nào, mặc dù, thay quần áo xong liền nằm yên không nhìn ai cả, cũng không quan tâm đến cuộc nói chuyện của hai người bọn họ. Y vẫn còn trầm tư, thật khiến người ta lo lắng.

Không hiểu Hoàng thượng gặp phải chuyện gì, mong ngài ngàn vạn lần đừng làm thương tổn đến bản thân. Bộ dáng hiện tại của Hoàng thượng dường như đang đắn đo điều gì đó, giống cái lần Hoàng thượng muốn đem ngôi vị hoàng đế cho Phò mã, kết quả lại rơi vào tay ác lang.

Nghe thấy thanh âm của thị tòng, Tuyết Tố Tây không để ý, đáng về bây giờ của y nhất định dọa chết bọn họ. Y đang nghĩ đến một quyết định có thể giải quyết mọi chuyện, chính là không chắc liệu có thật sự sẽ giải thoát được cho tất cả mọi người không?

Trong khi Giản Mai hiện lại trở về vẻ trầm mặc vốn có thì ở Chiến Thần điện, Hiên Viên Hạo Húc lại trầm mặc nhìn chằm chằm chúng đại thần phía dưới, mà thật ra tâm tư hần không đặt ở đây. Lòng vẫn dấy lên cảm giác kinh hãi đêm qua, hần hiểu nỗi thống khổ của Tuyết Tố Tây nhưng tim hần cũng đau đớn như bị xuyên qua, vì thế hần đã tra tấn Tuyết Tố Tây cả một đêm. Sáng sớm nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ mọng mọng, nhòa lệ của người kia, tim hần cũng nhói đau. Hần không dám đưa tay ôm lấy Tuyết Tố Tây dù rất muốn. Lặng lẽ mặc y phục xong, hần ngơ ngẩn rời khỏi Giản Mai hiện. Không biết Tuyết Tố Tây đang làm gì? Hôm qua mình không tìm chế nới, có lẽ sẽ khiến y thụ thương.

Thiếu chủ, thiếu chủ...

Hồi Diệc Vân đứng ở dưới thấy Thừa tướng đại nhân râu dựng lên, mắt trừng to. Thiếu chủ sao lại thất thần lâu vậy? Hốc mắt thâm quầng, có vẻ như đã thức trắng một đêm, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải ý hay. Thiếu chủ rốt cuộc muốn gì chứ? Có lẽ hiện tại thiếu chủ cũng không rõ. Mà hần, cũng không biết phải giải quyết chuyện của mình như thế nào. Người ta đều nói trên thế gian vương vào tình ái là khổ sở nhất, quả thật tình ái đúng là độc dược mạnh nhất, không ai có thể thoát được độc tính của nó, cuối cùng sẽ bị nó hành hạ...

Phò mã, chắc là lo cho nước cho dân quá đây...

Giản Vân Thư nhìn nam tử đang thất thần trên đài cao, bộ dáng như hài tử bị mất đi món đồ chơi yêu thích, nhất thời không thể khống chế được cảm xúc của mình. Tuy không còn là thiếu niên nữa nhưng bộ dạng thất tình kia thật đúng là làm người ta nhìn không được mà muốn trêu chọc một phen. Thế cục hiện nay có thể vui dập nhuệ khí của tiểu tử này.

Hôm nay lâm triều Thừa tướng đại nhân sẽ toàn quyền chủ trì.

Ách...

Lần này lại là Giản Vân Thư kêu lên kinh hách, đây còn ra thể thống gì, Phò mã đại nhân cứ như bị trúng tà, đột nhiên đứng lên nói.

Làm phiền Thừa tướng rồi.

Hồi Diệc Vân thoát nhiên cũng bất ngờ, sau đó vội theo Hiên Viên Hạo Húc rời khỏi Chiến Thần điện, để lại một đám thần tử nhìn nhau không hiểu chuyện gì. Hôm nay lâm triều xem ra không có kết quả.

Đêm qua quá kích động càng khiến hần hoang mang, hần vốn không có hứng thú với Tuyết Phong, lại càng không thích quyền thế gia thân, nhưng hiện hần đang làm gì đây? Hần trở thành người có quyền lực cao nhất ở Tuyết Phong, hình như hần muốn thứ gì đó, mà rốt cuộc là thứ gì? Hần không biết... không, là hần không rõ...

Thiếu chủ, hôm qua khách nhân đã gặp chủ tử kia ở trong cung...

Tuyệt Lý tộc đến chơi lần này thật khả nghi, nhưng hiện tại hai người này mình mục trường đảm bảo kiến người kia, bọn họ đến Tuyệt Phong rốt cuộc vì mục đích gì? Đường như không chỉ đơn giản là từ hôn. Hắn rốt cuộc phải giải quyết tất cả chuyện này ra sao? Trước kia cùng Trần Nhi báo thù là chuyện quan trọng nhất của hắn, nhưng bây giờ hắn không còn quan tâm đến nữa, chỉ là... cái tên kia sống lại trong lòng hắn quấy phá, mà thứ đứng sau lưng người kia càng khiến hắn phiền não.

Thiếu chủ... thiếu chủ...

Hiên Viên Hạo Húc ở phía trước chấp tay sau lưng sải bước, Hồi Diệc Vân đã lâu không thấy biểu tình thất thố như vậy của Thiếu chủ, Thiếu chủ giống như đang lạc trong thế giới của chính mình. Ngài vẫn luôn tự tin ngạo nghễ đứng trên đỉnh cao của thiên hạ, giống như sinh ra để làm bá chủ nhưng khí chất nội liễm khiến vẻ bất cần ấy trở nên kiêu hùng hơn bao giờ hết. Trước đây bọn họ dẹp loạn, mang lại yên bình cho biên cương Tuyệt Phong, Thiếu chủ khi đó cười trên chiến mã thật hào khí. Nhưng hiện tại lại biến thành một người khổ sở vì tình, là lựa chọn của Thiếu chủ, cũng có lẽ là số mệnh của ngài.

Ách... Thiếu chủ...

Hiên Viên Hạo Húc bất giác xoay người làm Hồi Diệc Vân thiếu chút nữa va vào. Thấy sắc mặt đanh lại của Hiên Viên Hạo Húc, hắn biết Thiếu chủ đang do dự vì con đường này cũng có qua Di viên. Hiên Viên Hạo Húc ngẩng đầu nhìn không trung, thời tiết tháng Chạp, thở ra có thể thấy khói trắng. Trời tuy trong xanh nhưng cũng mang vẻ vô tình, hắn đứng ở nơi đó nhìn chăm chú một hồi...

22. Chương 21

Màn đêm quả thực dễ nhất người, vì có rất nhiều thứ không rõ ràng như ban ngày, trong bóng tối mọi vật đều có thể được che giấu. Không khí thanh lạnh, hương Tố Mai nhàn nhạt tỏa ra hoà cùng hương trà Tố Mai tràn ngập cả gian phòng khiến người ta có cảm giác thư thái hơn, cơ hồ mọi vướng bận trong tâm đều được xoa dịu.

Màu trắng của răng nanh ánh lên, người ấy có vẻ như đang cười, hơi thở yếu ớt khiến trái tim kẻ luyện võ kia cũng lay động theo.

Trong đầu y đã có sẵn kế hoạch, khi đó sẽ làm gì để giải quyết vẹn toàn tình cảnh hiện tại, nhưng y không biết liệu khi đó có thể quay đầu lại không. Là giày vò mà không phải là giày vò, là khuất phục mà không phải là khuất phục, lòng y rốt cuộc là như thế nào chứ? Cảm giác này có chút đau khổ mà cũng có chút chua xót, lại làm người ta không nỡ dứt ra.

Đang nghĩ gì vậy?

Một giọng nói dịu dàng vang lên, không làm người trên giường giật mình, vì giọng nói ấy dường như đã trở nên rất đỗi quen thuộc. Lần này y đã chuẩn bị rất tốt, vậy mà tế bào toàn thân đều bởi vì bốn chữ này xôn xao, khi đã buông tay mới phát hiện ra đón nhận là cảm giác dễ chịu nhất.

Không có...

Thản nhiên trả lời như trước đây, đối diện với hắn.

Ta...

Vốn không nên tới nhưng hôm qua đã khiến y tổn thương, đêm xuống, Hiên Viên Hạo Húc không tự chủ được mà rảo bước đến đây. Lẽ ra chỉ cảm nhận được chút hơi thở của người kia cũng đủ khiến hắn mẫn nguyện nhưng hắn rất tham lam, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

Tối nay trời thật lạnh...

Có lẽ thân thể liên tục bị khuấy động nên ngày càng trở nên hư nhược mất rồi, tuy không khoẻ nhưng tâm tình y rất tốt.

Ân? Lô hỏa không ấm sao?

Nghe thấy người kia kêu lạnh, nam nhân đứng ở góc sáng lập tức lao đến bên giường, đem bàn tay nhỏ nhắn của người kia ủ trong lòng tay nóng rực của mình.

Sao lại lạnh như băng thế này?

Trong bóng đêm, nam nhân mặt nhăn mày nhú. Rõ ràng có ẩm lò nhưng không hiểu vì sao tay y lạnh như vậy, giống như thứ chảy trong mạch không phải là máu mà là nước đá, vừa chạm vào tức thì lạnh đến thấu xương.

A... trời sinh ra đã vậy...

Tuyết Tổ Tây từ trước đến giờ đã lạnh như băng, đôi khi còn cảm thấy quanh thân mình máu đều đọng lại. Cảm xúc bây giờ dù không giống như mọi khi nhưng đã không còn quan trọng nữa rồi.

Người... hận ta ư?

Ấn oán từ đời trước đã dẫn đến hiện trạng, không, là vì vẻ ngoài mỹ mạo của y đã kích thích dã tâm của hắn.

Là người mới đúng.

Giữa bọn họ ngoài thù hận ra không còn thứ nào khác sao? Hắn không phải muốn báo thù của Hiên Viên gia sao? Vì lẽ gì mà tự nhiên hỏi y như vậy?

Ta... không biết...

Ừm... ta cũng vậy...

Nghe nam nhân kia trả lời, Tuyết Tổ Tây thấy thoải mái được phần nào. Trước đây, nam nhân này luôn mang vẻ căm ghét y khiến y thật sự sợ hãi. Vậy nên khi nghe được đáp án của người này, y mỉm cười nhẹ nhõm, đáp án đó đáng, đáng lắm...

Nếu là vậy, y sẽ không níu kéo tình cảm của mình dành cho hắn nữa, điều đó sẽ khiến hắn muộn phiền. Tốt hơn hết nên cất giấu trong lòng, như vậy, những người khác sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Ôm ta được không? Ta lạnh...

Đảo khách thành chủ, Tuyết Tổ Tây trở mình, đưa tay vuốt ve bàn tay to bản của nam nhân kia.

Ách... người...

Kinh hách trước hành động của người kia, nam nhân thoáng sửng sốt. Nếu có ánh đèn, ắt hẳn vẻ mặt của hắn rất tức cười, nghĩ vậy, người kia che mặt phì cười.

Cười cái gì?

Cuối cùng nam nhân cũng có phản ứng, dịu dàng đem vật trân bảo của mình ôm vào trong ***g ngực rộng lớn của mình, tay nhẹ nhàng vuốt ve từng sợi tóc mềm mại, bóng mượt.

Đâu có...

Thật chứ?

Không ngừng tăng lực đạo đè lên cơ thể đối phương, nếu hắn không cho y đáp án chính xác, y sẽ tự mình tìm hiểu. Nằm trong lòng hắn có chút kích động, y có cảm giác khác lạ, thương tổn từ đêm qua vẫn còn nhưng bọn họ mặc kệ, như trước đây, thân thể tiếp xúc trong cảm xúc chân thực... Mà trong lòng hai kẻ ấy vẫn chất chứa những suy tư...

Lại một sáng sớm tinh dậy trong sự trống trải, Tuyết Tổ Tây đưa mắt nhìn dương quang hằng ngày vẫn xuyên qua song cửa, cảm thấy hiện tại tựa như một giấc mộng, hơi nóng đêm qua đã không còn mà thay vào đó là vẻ tĩnh lặng của ban mai, cho dù có lưu luyến níu giữ cũng không thể tìm lại cảm giác đã từng len lỏi vào từng tế bào trong cơ thể.

Đã không thể nắm được thì nên buông tay.

Tại Chiến Thần điện, Hiên Viên Hạo Húc cũng không mấy dễ chịu, hôm nay trên đại điện có ba kẻ. Mọi chuyện sẽ đi đến đâu đây? Hắn không biết, thật mệt mỏi, hắn không muốn đảm nhận trọng trách của người nắm giữ cái thứ quyền lực mà người người mơ ước nữa.

Phu quân, chàng gọi thiếp đến đây chẳng hay là có chuyện gì?

Ở trước mặt các đại thần, Trưởng công chúa vẫn phép tắc quỳ xuống, cốt cách ung dung, hoa lệ quả đúng là chuẩn mực của danh môn khuê tú. Nhìn sắc mặt ngưng trọng của phu quân, Tuyết Tố Hân tự hỏi phải chăng việc của mình đã bại lộ. Vô lý, người của Tuyết Lý tộc đã cam đoan sẽ không để lại chút sơ hở nào sao? Dùng khoé mắt khẽ liếc sang huynh muội Tuyết Lý Thiên, hai người kia vẫn trầm tĩnh như cũ, nàng thấy an tâm hơn.

Thừa tướng đại nhân, hôm nay tại hạ sẽ lấy thân phận một nam tử bình thường lâm triều. Giọng Hiên Viên Hạo Húc âm vang cả Chiến Thần điện, lời nói khiến tất cả thần tử phía dưới

loạn tâm. Mọi người nhìn xung quanh, không hiểu Phò mã của bọn họ nghĩ gì.

Phò mã quá lời rồi.

Giản Vân Thư đưa mắt ra hiệu cho Hiên Viên Hạo Húc, tiểu tử này muốn làm gì chứ? Cư nhiên lại mang bộ dáng khảng khái quên mình, không lẽ hắn định tự kiểm điểm sao?

Ta – Hiên Viên Hạo Húc, tại Chiến Thần điện, bây giờ, kính cẩn xin thỉnh tội với các đại thần của Tuyết Phong, vì ta không thể chung sống cùng Trưởng công chúa Tuyết Tố Hân nữa...

Không! Không được nói!

Tuyết Tố Hân cuống loạn gào thét cắt ngang lời nói rành rọt Hiên Viên Hạo Húc. Nàng mặc kệ hình tượng của mình, trên đại điện điên cuồng quăng áo khoác ra, phần nộ nhìn trượng phu. Hắn sao dám đối xử với nàng như vậy? Hắn sao dám trước mặt mọi người khiến nàng mất mặt? Hắn muốn mọi người khắp thiên hạ biết Tuyết Tố Hân nàng là kẻ đáng khinh bị trượng phu vứt bỏ sao?

Nàng đã từng vô cùng kiên trì đối với nam nhân này, giờ tất cả đã biến thành hận ý. Nàng

– Tuyết Tố Hân là ai chứ, năm đó vì một Võ Trạng nguyên nho nhỏ mà dày công lập mưu hiến dâng cho hắn, kết quả là bảy năm thờ ờ, kết quả là hôm nay lại bị hắn tàn nhẫn bỏ rơi.

Phò mã hãy suy nghĩ kỹ đã.

Đúng vậy, chuyện này từ trước đến giờ ta chưa từng nghe nói.

Mong Phò mã cân nhắc.

Thần tử trên đại điện một phen rối loạn, từ khi khai quốc đến nay chưa từng gặp chuyện phò mã hừ công chúa. Nam tử trong thiên hạ ai chẳng muốn thú công chúa, thế mà có người nữ tử bỏ mối nhân duyên quý giá này.

Giản Vân Thư đứng dưới, cúi đầu không nói gì vì ông đã đoán được quyết tâm của đứa nhỏ này từ trước, lựa chọn này hẳn sẽ dẫn đến những biến động, nên ông quyết định tĩnh quan kỳ biến.

Ý ta đã quyết.

Cuộc sống vô vị hiện tại nên sớm chấm dứt, sự phụ nói đúng, hẳn quả thật không thích hợp với thế giới này, cho dù sinh ra trong thế gia nhưng hắn không muốn chút nào.

Hiên Viên Hạo Húc! Người dám đối xử với ta như vậy?!

Mọi người không ngăn được quyết định của hắn. Tuyết Tố Hân ngẩng đầu nhìn nam nhân trên đài cao, vì sao lại nhẫn tâm như vậy? Nàng vì hắn mà không chán chường xuống tay với cữu cữu của mình, tại sao hắn nỡ làm vậy?

Hắn giờ ở vị trí cao như vậy là nhờ ai? Không phải vì nàng thương cảm hắn, ái mộ hắn nên hắn mới có ngày hôm nay sao? Hắn vì lẽ gì mà đối xử với nàng thế này? Năm đó chẳng phải hắn đã hạnh phúc chỉ đích

danh nàng sao? Cái cảm giác ảm áp đêm ấy luôn là lương được tuyệt hảo cho nàng bao năm nay. Vậy mà, hiện giờ tất thấy đều tan biến. Nàng hận, hận vô cùng.

Thứ lỗi cho ta.

Làm uổng phí tuổi thanh xuân của một nữ nhân, hẳn thật sai lầm, lúc trước đều vì thù hận của mình. Năm đó hẳn đã lỡ mờ nhận ra mưu kế của nàng, giờ ngẫm lại, hẳn thật sự không phải. Một nữ nhân ái mộ mình như vậy, hẳn thật sự lực bất tòng tâm, vì trái tim hẳn từ năm mười hai tuổi đã có hình bóng ai đó rồi, đâu còn chỗ dành cho bất cứ người khác nữa.

Ta không cần người xin lỗi! Cảm miệng cho ta!

Nàng không nghe, không muốn nghe thêm nữa, nam nhân này là người đã vẽ nên cảnh xuân tươi đẹp của nàng. Nhưng giờ đây nàng bị ruồng bỏ, tại sao tất cả mọi người đều phụ nàng?

Ta...

Hiên Viên Phò mã, việc này hình như không ổn. Tại hạ cũng chưa bao giờ nghe qua có chuyện có người hừ công chúa.

Tuyệt Lý Thiên bắt gặp vẻ điên cuồng của Tuyệt Tố Hân, thật đáng sợ a. Nếu tiểu sủng vật của hắn lại biến thành dạng này, hẳn sẽ đau lòng chết mất, bất quá, hẳn dĩ nhiên không hừ nàng nên tiểu sủng vật của hắn sẽ không có như vậy đâu.

Đây là chuyện riêng nhà ta.

Biết trước Tuyệt Tố Hân sẽ phản ứng kịch liệt nhưng hắn không ngờ nàng nổi giận kinh thiên động địa như vậy.

Người hừ công chúa của Tuyệt Phong, chuyện liên quan đến Tuyệt Phong là liên quan đến bọn ta.

Tuyệt Lý Thiên không bỏ qua cơ hội thể hiện trước mặt cổ chủ, sát thủ Tuyệt Lý tộc rất hiểu nhân tình đó nhà.

Tại hạ bất lực.

Hắn không thể buông tay, nếu cứ như vậy mới là tàn nhẫn với nàng. Hắn không thích vương bận.

Nói vậy là không chịu thay đổi quyết định rồi.

Thấy Hiên Viên Hạo Húc nhíu mày, Tuyệt Lý Thiên nhếch mép cười, xem ra chuyện lần này có vẻ thú vị đây.

Tuyệt không hỏi hận.

Tiếp tục đeo đuổi chỉ làm bản thân càng bị tổn thương, cũng khiến những người bên cạnh bị tổn thương. Thời gian sẽ xoá mờ đi mọi vết thương, giống như Lãnh Thiên Thương không trêu chọc tiểu sư đệ của hắn thì mới là bất thường.

Nếu là như vậy, tại hạ...

Công chúa, hết thấy đều là lỗi của tại hạ.

Hắn chưa từng mềm mỏng nói chuyện với nàng như thế này, chỉ là nói ra điều nàng chẳng hề muốn nghe. Nàng không dễ dàng tha thứ cho người khác khi dễ mình, tuyệt đối không.

Ta hận người, hận không thể nuốt chửng người!

Không màng đến tóc tai rối bời, cũng không nhặt áo khoác rơi trên nền đất, nàng nói xong liền xoay người rời khỏi Chiến Thần điện, cũng là rời khỏi người duy nhất mà nàng sùng bái trên đời này.

Thiếu chủ, thuộc hạ có nên...

Nụ cười âm trầm của Công chúa trước khi ly khai khiến Hồi Diệc Vân cùng Mộng Thiên Văn không lạnh mà run. Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái rồi cùng xin chỉ thị của Hiên Viên Hạo Húc.

Ân.

Khẽ gật đầu, hắn cũng e ngại Tuyết Tổ Hân có thể làm chuyện bất lợi với Tuyết Tổ Tây. Dù sao đến hiện giờ sát thủ nòng thuê vẫn chưa xuất hiện, không lẽ bản lĩnh chúng kém cỏi? Hay nàng có mưu đồ gì khác?

Hồi Diệc Vân lặng lẽ rời đi. Trên đại điện, chúng thần tử vẫn nghi ngờ quyết định của Phò mã, cần bản đã quên mất chuyện quốc gia đại sự.

Ha ha ha, Hiên Viên Phò mã cần phải cẩn thận đó.

Người có ý gì?

Hiên Viên Hạo Húc cảnh giác nhìn Tuyết Lý Thiên. Nụ cười trên mặt y cứ như hiểu rõ thiên cơ, mà Tuyết Lý Băng đứng bên cạnh cũng mang ánh mắt trách cứ.

Người nóng nảy quá, thật ngốc nghếch.

Nam nhân này rốt cuộc có gì tốt, chẳng qua cũng là vũ phu thôi, một chút đầu óc cũng không có. Nếu là hắn, nàng sẽ không đá chọi với đá đầu. Một nữ nhân lâm vào bước đường cùng có thể làm bất cứ chuyện gì, tối độc phụ nhân tâm(55), hắn chưa từng nghe qua câu này sao?

Tự giải quyết cho tốt đi.

Dù sao kịch hay mới bắt đầu, hắn tất nhiên muốn đi quan tâm đến cổ chủ một chút, tất cả đều vì cổ chủ chính là tôn chỉ hàng đầu của bọn họ.

Thiên Văn, phái người bảo vệ chặt chẽ Đông cung, sau đó giám sát bọn họ.

Hiên Viên Hạo Húc không muốn Tuyết Tổ Hân gặp Trần Nhi, tình trạng hiện nay của nữ nhân kia không thích hợp để gặp hài tử, mà biểu tình của Tuyết Lý huynh muội cũng làm cho hắn nghi hoặc. Hai người kia dường như thực sự không chỉ là vì từ hôn mà đến.

Dạ, chủ tử.

Mộng Thiên Văn lĩnh mệnh đi xuống. Hắn khẽ lắc đầu, chuyện nhà thanh quan rối rắm quá a, lão bà của chủ tử quả là phiền phức. Mộng Thiên Văn hắn thà chết còn hơn đi thú một nữ nhân dữ như vậy.

Hiên Viên Hạo Húc đưa mắt nhìn Giản Vân Thư hãy còn đứng một bên chưa lên tiếng. Hắn xuống bậc, đi đến bên cạnh.

Thế thúc, Tuyết Phong về sau phải dựa vào ngài rồi.

Ách... người...

Giản Vân Thư thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hiên Viên Hạo Húc, tiểu tử này sao lại như trăng trời thế này, hắn muốn làm gì?

(55)Tối độc phụ nhân tâm (): thâm hiểm nhất là lòng dạ đàn bà

Thế thúc đừng lo, tiểu chất không có coi thường mạng sống của mình đâu.

Hiên Viên Hạo Húc nhìn lão nhân, hắn biết thân là thần tử, lợi ích của Tuyết Phong đương nhiên quan trọng nhất nên lúc trước ông mới đối chọi gay gắt với hắn, kỳ thật ông cũng quan tâm đến chất tử nên mới như vậy, thế là đủ rồi.

Hắn Hiên Viên Hạo Húc trên thế gian này trừ bỏ tình nghĩa huynh đệ, chỉ còn lại sự phụ cùng lão nhân này còn khiến hắn luyến tiếc, chỉ là dù coi trọng nhưng vẫn không thể khiến hắn mở lòng.

Cựu thần tử nhỏ đã nguyện bảo hộ Tuyết Phong.

Giản Vân Thư dùng ánh mắt khiêu khích với Hiên Viên Hạo Húc, ông còn muốn nhìn thấy

Tuyết Phong đổi tân chủ...

23. Chương 22

Thụy Tuyết cung xưa nay tĩnh mịch, hiện tại bị bao phủ bởi một bầu không khí âm u. Từ cung điện của Tuyết Tổ Hân truyền đến tiếng hét thất thanh của nữ nhân cùng tiếng rơi vỡ của đồ vật.

Công chúa cẩn thận, đó là thứ Công chúa thích nhất, là đồ tiến cống của Thiên Triệu mà. Vật này trước đây do Hiên Viên Hạo Húc xuất chinh đem về từ Thiên Triệu, Tuyết Tổ Hân

vẫn coi là trân bảo, giờ lại giờ lên như định ném vỡ dọa các cung nữ hoảng hốt một phen.

Câm miệng!

Xoảng!

Tiếng đồ sứ vỡ vang lên, Tuyết Tổ Hân nhìn những mảnh vỡ tan tành trên mặt đất, không kìm nén nổi mà ngửa mặt lên trời cười lớn. Giọng cười của nàng khiến Hạnh Nhi và Đào Hoa giật thót mình.

Ai da, chuyện gì thế này. Chắc, đồ tốt như vậy... Tiếc quá ha.

Tuyết Lý Thiên phải dùng chút mánh khéo mới thoát khỏi những kẻ Hiên Viên Hạo Húc phái đi theo dõi mình, vừa vào Thụy Tuyết cung liền phát hiện đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, vừa nói vừa nhảy tới, sợ giẫm phải mảnh vỡ.

Người... mau, giết bọn chúng! Giết chúng!

Vừa thấy Tuyết Lý Thiên, Tuyết Tổ Hân lập tức vọt tới trước mặt hắn, chân không thềm tránh những mảnh nhỏ đâm vào, kéo góc áo của Tuyết Lý Thiên mà hét lên.

Công chúa bình tĩnh nào, bình tĩnh.

Mềm mỏng an ủi Tuyết Tổ Hân, âm thanh như có ma lực khiến Tuyết Tổ Hân vốn đang giận dữ bất an liền chững lại.

Giết chúng, cầu người giết chúng...

Oán hận trong nội tâm không thể hoá giải. Cả đời này nàng chỉ yêu thương phu quân, tất cả hy vọng đều đặt lên chàng, ngay cả hài tử cũng là vì chàng là phu quân của nó nên mới thương nó. Nhưng rốt cuộc nàng còn lại gì?

Cư nhiên lại là một hưu thư!

Tại hạ mạo hiểm đến đây không phải là vì việc này sao?

Hiên Viên Hạo Húc bây giờ đang bố trí thủ vệ ở Di viên và Đông cung, còn phái người nghiêm mật canh gác Thụy Tuyết cung nên hắn phải dùng thuật kỳ môn độn giáp mới có thể vào được đây.

Ta muốn giết tiện nhân kia, ta muốn tự tay giết chết tiện nhân kia!

Từ khi hắn chào đời, nàng không có nổi một ngày hạnh phúc, mẫu hậu của nàng vì không sinh được hài tử mà oán hận nàng, Phụ vương của nàng vì có người kế vị rồi nên không yêu thương nàng nữa, hài tử của nàng thì không thân cận với nàng, ngay cả phu quân cuối cùng cũng...

Nàng hận, hận vô cùng, nàng muốn chính tay mình nghiền nát kẻ kia!

Ách... việc này...

Nữ nhân kia rốt cuộc đang nghĩ gì, nàng nghĩ nàng là ai, có thể tự do xuất nhập Thụy Tuyết cung sao? Nàng có khác nào tù nhân đâu, còn muốn tự tay đi giết người, trừ phi Tuyết Tổ Tây chạy đến trước mặt nàng chịu chết, bằng không so với bắc thang lên trời còn khó hơn!

Sao chứ?! Chẳng lẽ các người không làm được?

Nhìn thẳng vào Tuyết Lý Thiên. Bọn họ không phải truyền thuyết của Tuyết Phong sao, vậy mà ngay cả chuyện này cũng không làm được? Người của Tuyết Lý tộc không phải toàn thần tiên tái thế sao?

Làm thì làm được... nhưng mà...

Vậy mang ta đi giết hần, mau!

Không không chế nổi bản thân, tâm hồn nàng dường như đã nhuốm đen, cho dù phá tan cả

Thụy Tuyết cũng không thể hoá giải oán khí của nàng.

Nàng muốn giết, muốn huỷ diệt cái gì đó, thứ Tuyết Tổ Hân không có được, người khác cũng đừng hòng có được.

Chúng ta đang chờ thời cơ.

Hần không muốn mạo hiểm đắc tội với sáu nước, bá chủ lục quốc – Huyền Trọng Thiên và Hoàng thượng Vũ Trạch đều là sư đệ của Hiên Viên Hạo Húc, Lục Cam với Vũ Trạch lại có quan hệ rất phức tạp, hần đâu dại gì mạo phạm bọn họ. Tuy Tuyết Lý tộc cũng có thế lực, lại ẩn cư thâm cốc nhưng cũng không đến mức dám đối địch với cả thiên hạ nên hần tất yếu phải tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền(56).

Khi nào? Ta muốn lập tức đi giết hần!

Việc gì nàng phải ở đây chịu đựng đau khổ mà nam nhân kia có thể mặc nhiên hưởng thụ thái bình, nàng tuyệt không cam tâm!

Công chúa, cứ nghe lời Tuyết Lý công tử vẫn hơn.

Các nàng đều hiểu lúc này mà nói là không thích hợp, vừa mới gây chuyện với Phò mã về, Phò mã chắc chắn đang phái người bảo hộ Hoàng thượng. Công chúa và Tuyết Lý công tử giờ mà đi chỉ tổ lộ chuyện thôi.

Nô tài chết tiệt biết cái gì?!

Tuyết Tổ Hân tát mạnh vào mặt Hạnh Nhi, nàng không muốn nghe lời bàn lùi. Nàng phải giải quyết tất cả rồi đăng cơ, con trai nàng sẽ làm hoàng đế, nàng muốn cả thiên hạ phải thần phục dưới chân nàng.

Đúng rồi, còn Trần Nhi! Thái tử đâu? Mau truyền, ta muốn gặp.

Chợt nhớ ra mình còn có một đứa con, Tuyết Tổ Hân sung sướng gọi cung nhân bên ngoài, có vương bài này, có đứa con trong tay, nàng có thể thương lượng với Hiên Viên Hạo Húc.

Khởi bẩm Công chúa, Phò mã hạ lệnh hiện tại Thái tử không tiện đến vấn an Công chúa. Thị vệ ngoài cửa nhanh chóng nhận được lệnh của Hiên Viên Hạo Húc, Đông cung hiện nay

có rất nhiều lính canh giữ để ngăn Công chúa xông vào đó.

Cút! Ta muốn gặp Trần Nhi, kẻ nào dám cản?!

(56)Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (,) – cẩn trọng sẽ

bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Trong đây có thể hiểu là đối với mọi chuyện thì phải suy xét tỉ mỉ mới có thể duy trì bền vững đến mai sau.

Mở toang cửa ra, thấy thị vệ vây quanh, nàng muốn gặp hài tử mà còn đợi người khác cho

phép, thật nực cười! Nàng nhất định phải đi!

Công chúa, xin thứ tội.

Thống lĩnh thị vệ vừa thấy Trưởng công chúa vượt ra ngoài giới hạn liền lập tức hữu lễ mà thỉnh nàng trở về cung rồi khoá cửa lại, mặc kệ bên trong Tuyết Tổ Hân gào thét cũng không mở.

Hồn đản! Bản cung sẽ giết ngươi, tru di cửu tộc các ngươi!

Tuyết Tổ Hân đập thành thạch lên cửa, đôi tay được nâng niu chăm sóc đã rướm máu nhưng nàng vẫn không suy suyển.

Công chúa, xin hãy giữ mình.

Các cung nữ cố gắng giữ chặt Tuyết Tổ Hân, không cho nàng tự làm tổn hại tay mình, bộ dáng Công chúa hiện tại quả thực đáng thương khiến các nàng vừa hoảng sợ lại vừa lo lắng.

Cứ để nàng trút giận đi.

Thấy nữ nhân cao quý không hề cố kỵ mà nổi cơn lôi đình trước mặt hạ nhân, Tuyết Lý Thiên biết nàng đang rất cần trút giận, để bản thân tỉnh táo lại cũng tốt, nếu có thể thuận lợi giải quyết chuyện này thì càng hay.

Tuy hẳn thích náo nhiệt nhưng hiện ngấm lại thì mình không nên đến đây a.

Ta phải giết các người!

Tiếng la hét ầm ĩ, Tuyết Tố Hân xét cho cùng cũng chỉ là tự hại mình, ánh mắt nàng quắc lên đánh chặt vào người Tuyết Lý Thiên, nàng bỏ nhào về phía hắn, quỳ xuống.

Van người, nhất định phải giúp ta đạt được ý nguyện, người muốn gì ta cũng chấp nhận. Tay giữ hai chân Tuyết Lý Thiên, khóc lóc om sòm, nàng nay đã bị phu quân ruồng bỏ,

không còn ý chí sinh tồn.

Được rồi, người cứ nghỉ ngơi đi đã.

Dứt lời, Tuyết Lý Thiên điểm nhẹ vào thủy huyệt của nàng, Tuyết Tố Hân trong nháy mắt ngất xỉu dưới chân hắn. Hắn lệnh các cung nữ đem nàng đặt lên giường, căn dặn với họ vài câu, rồi nhanh chóng rời khỏi Thụy Tuyết cung.

Đại ca, có chuyện gì vậy?

Quả là thời thế biến chuyển, Tuyết Lý Thiên đeo bộ mặt nghiêm trọng về Đạp Tuyết cung, không nói lời nào khiến Tuyết Lý Băng hồ nghi, đại ca không phải có hứng thú với sự tình ở Tuyết Phong ư? Sao giờ lại khác lạ thế này?

Tiểu muội, nữ nhân đều điên cuồng như vậy sao?

Không còn tình yêu, nữ nhân sẽ trở nên bất thường.

Mọi thứ đã đến nước này. Nữ nhân mới là người đáng thương nhất, tối độc phụ nhân tâm cũng là do nam nhân sai nên mới khiến họ như vậy.

Nhưng người sai trước rõ ràng là nàng...

Nếu không phải Tuyết Tố Hân lừa gạt Hiên Viên Hạo Húc thì sẽ không có ngày hôm nay.

Nam nhân kia đã bức ép nàng.

Làm nữ nhân đã sai lại càng sai, rồi thẳng tay vứt bỏ, sao có thể tàn nhẫn như vậy!

Chuyện này...

Xem ra suy nghĩ của hai bên vĩnh viễn không thể tương đồng, hắn không hiểu. Mà tiểu muội thoát nhìn cứ như hiểu rất rõ vậy.

Cùng lúc ấy, khi không khí ở Thụy Tuyết cung rối loạn, ở Đạp Tuyết cung nặng nề, thì ở

Chiêu Lăng điện nội có phần yên bình hơn...

Thiếu chủ, Công chúa ban nãy ở trong cung đập phá các thứ, nhưng hiện tại lại đột nhiên trở nên im lặng...

Không hiểu sao Công chúa đang nổi giận lại chỉ trong một buổi chiều mà trở nên yên tĩnh, nhưng mà im ắng vẫn hay hơn phá tung lên.

Ân, bên Đạp Tuyết cung thế nào?

Hai kẻ kia ở đại điện đã nói đỡ cho Tuyết Tố Hân, chẳng lẽ giữa bọn họ có uẩn khúc? Lần trước hai người đó đến Thụy Tuyết cung có vẻ khác thường, ban nãy còn đứng về phía nàng, không hiểu họ đang tính toán điều gì.

Hai người Tuyết Lý tộc không gây chuyện gì cả.

Từ lúc trở về Đạp Tuyết cung, hai người đó chắc hiểu thế nào là người khôn giữ mình.

Thuộc hạ cũng đã phái người trông giữ nghiêm ngặt Đông cung và Di viên, chẳng qua... Mộng Thiên Văn ập a ập ứng.

Có chuyện gì?

Trong hai nơi đó đều có người quan trọng của hần, Hiên Viên Hạo Húc lo bọn họ sẽ gặp nguy, đến lúc đó có hối cũng đã muộn.

Di viên hình như... có tin đồn...

Tuy chưa xác định nhưng vị chủ tử kia hôm nay đứng ngồi không yên, có vẻ bồn chồn muốn ra ngoài, lẽ nào muốn tìm chủ tử của bọn họ tính sổ?

Sao thế?

Di viên ngăn cách với bên ngoài, mọi thứ phải được chấp thuận mới có thể truyền vào, sao đột nhiên lại có tin đồn? Ít kẻ có khả năng vượt qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ mà qua lại nơi đó.

Được rồi.

Nếu đã quyết định tiến lên phía trước, đường lui sẽ không còn, ngay cả cừu hận của Hiên

Viên gia cũng đành tạm gác sang một bên. Bây giờ có thứ gì có thể ngăn cản hần?

Toàn bộ hoàng cung đều được tăng cường phòng bị, nhất là ở Đông cung và Di Viên, xuất hiện một số lượng lớn thị vệ. Tuyết Tổ Tây ở đây cũng đã phát hiện bất thường, xem ra đã có biến cố. Kỳ thật, mấy ngày nay ở cạnh Hiên Viên Hạo Húc, y cũng đã lơ mơ nhận ra. Nhiệt tình của Hiên Viên Hạo Húc khiến y thường không chịu nổi, trong sự nhiệt tình ấy có ẩn chứa điều gì đấy, y luôn có ảo giác... cứ như bản thân là thế giới của hần, có thể khiến hần thấy thoải mái, bất giác vì thế mà có chút hạnh phúc, thứ cảm giác này vừa đau đớn vừa quyến luyến này đã lâu y chưa có, cao xử bất thắng hàn(57) chính là vì vậy. Đối với loại cảm xúc này, y khó có thể cự tuyệt.

Vậy mà tất cả những suy đoán từ khi biết được đáp án kia lại trở nên khác xa, hạnh phúc của y có từ nỗi đau của tỷ tỷ, không, phải nói là hai tỷ đệ bọn họ đều liên quan đến nam nhân kia. Thiếu chủ của Tuyết Lý tộc không biết dùng phương pháp gì nhưng đã đưa tin vào Giản Mai hiên. Khi y đang ở bên án thư, bỗng phát hiện một phong thư, tỷ tỷ kiều ngạo của y giờ thân phận cao quý đã không còn. Ngay cả y cũng đã có lựa chọn riêng, lại xảy ra

(57)Cao xử bất thắng hàn (): ở trên cao thì khó chịu nỗi sự lạnh lẽo, cô đơn.

chuyện như vậy nên tâm trong nháy mắt liền dao động. Y muốn nắm lấy cơ hội này, có lẽ y sẽ hạnh phúc nhưng như vậy quá nhẫn tâm vì tỷ tỷ của y đã nhận được sự trừng phạt tàn ác nhất đối với nữ nhân – bị trượng phu bỏ rơi.

Vì sao?

Tối nay y chủ động mở lời, tuy trong phòng không khí vẫn nặng nề nhưng y muốn biết đáp án vì cảm giác kia khiến hơi thở y run rẩy.

Hận thù.

Nữ nhân kia đã huỷ mộng đẹp của hần, nữ nhân kia đã khiến hần oán hận đồng thời khơi dậy cừu hận chôn sâu trong lòng hần, là do nàng gây ra, do nàng khiến nội tâm hần tràn ngập oán hận.

A, người...

Đáp án ấy khiến y kinh sợ, hần bỏ rơi tỷ tỷ chẳng lẽ cũng là vì báo thù Tuyết gia sao? Y muốn hỏi trong đó có còn gì nữa không nhưng áp lực xung quanh khiến y không có đủ can đảm mở miệng. Nếu đã hiểu đến một mức độ nào đó, sẽ không tiếp tục truy vấn nữa, bằng không chỉ tự chuốc lấy đau khổ cho bản thân.

Vậy thì sao?

Hiên Viên Hạo Húc muốn biết vị trí của mình đối với người kia, y rốt cuộc có hay không quan tâm đến tỷ tỷ? Hiện tại hắn nóng lòng muốn biết đáp án. Đêm dần buông, bốn bề tĩnh lặng, tất cả thanh âm đều nghen lại trong cổ họng Tuyết Tổ Tây. Y há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không phát ra tiếng nào... Tuyết Lý Thiên kia đã từng nói, nếu đáp ứng liền đem lá thư này thiêu hủy.

Trong thư nói vậy, sau khi lá thư thành nắm tro tàn, y có thể rời khỏi đây. Rời khỏi nơi này là giấc mộng vẫn y vẫn luôn khao khát từ bé, y vốn không thuộc về nơi đây. Y khát khao một cuộc sống tự do bình thường nhưng nguyện vọng này từng vì ai đó mà lung lay nhưng sự lung lay này hiện tại tựa như không thể trì hoãn thêm nữa.

Xem ra, đi khỏi đây mới là lựa chọn tốt nhất.

Tuyết Tổ Tây cho đến cuối cùng vẫn không cho hắn biết đáp án. Trong bóng đêm, hắn không thấy rõ vẻ mặt của y nhưng chuyện Hiên Viên Hạo Húc đã quyết, không ai có thể ngăn cản. Hơn nữa bước tiếp theo của hắn sẽ không khiến y khó chịu đâu, đúng không?

Hắn vẫn khiến Tuyết Tổ Tây băn khoăn, có một số việc vẫn cần phải cân nhắc kỹ mới có thể định đoạt được. Liệu sư phụ hắn có đồng tình với quyết định của hắn không?

Cứ như vậy, Hiên Viên Hạo Húc không ép Tuyết Tổ Tây trả lời, mà Tuyết Tổ Tây cũng không có dũng khí hỏi lại. Bọn họ hai người cứ trầm mặc đứng trong phòng, cách nhau một khoảng nhưng có thể cảm nhận rất rõ hơi thở của nhau.

Bình minh dần lên, Hiên Viên Hạo Húc đành phải rời khỏi nơi này đi lo liệu quốc sự.

Không có việc gì thì đừng xuất môn.

Trên giường Tuyết Tổ Tây nhắm chặt hai mắt nhưng mí mắt nháy nháy đã tố cáo chủ nhân vờ ngủ.

Ân...

Dù muốn tiếp tục giả vờ nhưng khi nghe lời căn dặn của nam nhân kia, y vẫn không tự chủ được mà đáp lại, có lẽ sau đó cả đời này y khó có thể nghe lại nữa...

24. Chương 23

Trên Chiến Thần điện hôm nay xuất hiện khách quý khó gặp – Đông cung Thái tử Hiên Viên Độc Trần – tuy rằng chỉ mới sáu tuổi nhưng cung cách trên đại điện quả không hổ là người mang huyết thống hoàng tộc, khiến chúng thần tử không khỏi trầm bối phục.

Phụ thân, kết quả học hành của hài nhi đạo này rất tốt, Đại quốc, Đại học đều đã thuộc nằm lòng.

Hiên Viên Độc Trần bẩm báo chuyện học tập với phụ thân. Cậu còn nhỏ nhưng vẫn thấy vô cùng đau lòng, từ bé đã mơ hồ cảm nhận được quan hệ phức tạp của phụ thân và mẫu thân nên giờ đây mới có thể giữ được dáng vẻ bình ổn như vậy.

Ân, Trần Nhi quả không phụ kỳ vọng của phụ thân, không có ta bên cạnh vẫn chăm chỉ, đúng là hảo hài tử của ta.

Hiên Viên Hạo Húc yêu thương ngắm hài tử, đứa trẻ này là huyết mạch duy nhất của Hiên

Viên gia, từ nay về sau hắn sẽ không có thêm một nhi tử nào nữa.

Thừa tướng đại nhân, việc học của Trần Nhi sau này phải phiền đến ngài rồi.

Trên đại điện, Hiên Viên Hạo Húc đem hài tử của mình gửi gắm cho Giản Vân Thư. Trần Nhi tuy không thật sự là huyết mạch của Tuyết Phong nhưng dù sao cũng là huyết thống hoàng thất, nên Giản Vân Thư nhất định sẽ dạy bảo Trần Nhi như con ruột của mình, bọn họ đều hiểu huyết mạch của Tuyết Phong cho đến nay chỉ còn lại một người.

Thái tử là gốc rễ quốc gia. Lão thần sẽ cúc cung tận tụy, dạy bảo Thái tử cho tốt để có thể cai trị Tuyết Phong trong tương lai.

Giản Vân Thư tiếp nhận trách nhiệm dạy dỗ Thái tử, ông biết Tuyết Tổ Tây dù là chính thống nhưng không hứng thú với việc triều chính nên hiện tại chỉ có thể ký thác trên người đứa trẻ này.

Trần Nhi, bách thiện hiếu vi tiên(58), phải hiếu thuận với mẫu thân, biết chưa?

(58)Bách thiện hiếu vi tiên (): trăm việc lành, hiếu thảo là quan trọng nhất.

Trần Nhi từ nhỏ đã gần gũi với hân, Tuyết Tổ Hân luôn lợi dụng đứa con để thân cận hân nên trong khoảng thời gian dài có lẽ Trần Nhi cùng mẫu thân sẽ có chút xa cách.

Hài nhi sẽ ghi nhớ trong lòng.

Hiên Viên Độc Trần ngẩng đầu nhìn phụ thân đang ngự trên cao. Ánh mắt nghiêm túc của phụ thân cho thấy sự tình không đơn giản, dù không biết là gì nhưng chỉ cần là chuyện phụ thân đã nhấn nhủ, cậu nhất định sẽ nghe lời.

Dát... dát...

Đột nhiên một con bạch hạc bị thương ở cánh bay vào trong Chiến Thần điện uy nghiêm cất tiếng kêu khàn khàn như mang theo sự lo âu. Hiên Viên Hạo Húc vốn rất quen thuộc với nó nhưng đây là lần đầu tiên thấy nó cất lên tiếng kêu thê lương như vậy.

Đây là...

Sao lại có hạc tiên bay vào đây?

Các đại thần thấy hạc tiên bất ngờ xuất hiện, ngạc nhiên với phản ứng của Phò mã vì trong nháy mắt Phò mã liền phi thân đến bên nó, thật khó hiểu.

Uyên Nhi sao rồi? Ương Nhi đâu?

Hiên Viên Hạo Húc ôm bạch hạc bị thương, cánh loang lổ vết máu, trong mắt nó có vẻ khẩn cấp.

Uyên Nhi cùng Ương Nhi là bạch hạc Đại sư huynh Thuỷ Trạch Trường Đình nuôi dưỡng từ lâu, chúng từ trước đến giờ đều mang tư thái nhàn nhã của nhàn vân dã hạc(59). Bây giờ Uyên Nhi bị thương, hân Đại sư huynh đã gặp chuyện. Nhưng Đại sư huynh từ trước đến giờ đều không bao giờ tranh giành gì với ai, vì có gì lại gặp nguy hiểm?

Diệc Vân, mau đưa Uyên Nhi đi chữa thương, sau đó...

Khê đưa mắt ra hiệu cho Hồi Diệc Vân. Hiên Viên Hạo Húc phải lập tức điều tra tung tích của Đại sư huynh, bạch hạc luôn ở bên cạnh huynh ấy nhưng giờ lại rời chủ nhân, chắc hẳn Đại sư huynh đã xảy ra chuyện.

Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.

(59)Nhàn vân dã hạc (): nhàn tản như mây lững lờ trôi, hoang dã như hạc, nghĩa bóng chỉ cuộc sống an nhàn, thoát khỏi thế sự của những vị ẩn sĩ.

Hồi Diệc Vân ôm Uyên Nhi đi xuống, Mộng Thiên Văn tất nhiên cũng lèo đèo theo sau, chuẩn bị truy tìm tung tích Đại sư huynh của Thiếu chủ. Nam nhân kia luôn khoác lên mình vẻ lãnh đạm, sao có thể phát sinh chuyện gì? Hay là tự mình trốn đi?

Ở thời điểm then chốt lại xảy ra chuyện như vậy, liệu Thiếu chủ có thể ứng phó nổi không đây?

Tại Đạp Tuyết cung, Tuyết Lý Thiên khoé miệng nhếch lên nụ cười giảo hoạt khiến Tuyết Lý

Băng thấy chột rợn.

Đại ca, huynh cười cái gì thế?

Nhớ lần trước đi gặp Tuyết Tổ Hân rồi về vác bộ mặt thâm trầm, vậy mà lúc này coi có vẻ cao hứng quá a, nụ cười này rõ ràng là đang suy tính điều gì rồi!

Tiểu muội có đánh hơi được gì không?

Ân? Sao lại có mùi Thiên Lý? Không lẽ trong tộc xảy ra chuyện rồi sao?

Trong không khí tràn ngập Thiên Lý hương là dấu hiệu người của Tuyết Lý tộc báo cho nhau biết có nguy hiểm, người ngoại tộc không thể phát hiện nên luôn được sử dụng khi bọn họ gặp nguy.

Ha ha ha, không sao đâu, không sao đâu.

Tuyết Lý Thiên đặc ý nói, có một số việc không như ý mình muốn. Hiên Viên Hạo Húc nghĩ việc làm của hắn có thể được lòng người, chính là người kia cố tình không rung động, muốn thoát khỏi hắn. Cái này không thể oán hận Tuyết Lý tộc bọn họ xen vào chuyện riêng của người khác.

Đại ca, người sẽ không manh động đó chứ?

Biểu tình của đại ca có phần không bình thường, huynh rốt cuộc là đến phá hoại hay giúp đỡ người ta đây?

Tiểu muội, muội nói xem trong tình yêu, điều quan trọng nhất là gì? Không phải là tự do sao?

Hắn luôn ung dung tự tại nên nếu phải mất tự do hắn thà dùng người khác thí nghiệm trước còn hơn, bất quá hiện tại hình như tự do vẫn là quan trọng hơn.

Còn phải xem người huynh yêu là loại người thế nào.

Nếu người người yêu nguyện ý vì người mà buông tha hết thấy, nếu người kia cũng yêu thương người, bao dung với người thì ở bên cạnh người đó sao lại không phải là tự do?

Ha ha ha...

Tình yêu luôn khiến người ta mù quáng, phó mặc tất cả, xem ra lần này Hiên Viên Hạo Húc uy dũng ngất trời cũng không tránh được tình yêu phạm tặc rồi.

Sao thế? Tưởng hay lắm hả?

Tuyết Lý Thiên thấy Tuyết Tố Tây nghiêm nghị ngồi yên, sắc mặt tái nhợt làm người ta thương xót, nhưng hắn vẫn thích thú với thần thái cương nghị trên mặt y.

Ta có thể gặp tỷ tỷ sao?

Hiên Viên Hạo Húc nhất định đang kiểm soát tỷ tỷ, y cũng biết hắn có nỗi khổ riêng, tỷ tỷ bây giờ chắc chắn muốn nghiền y ra làm trăm mảnh nhưng y vẫn có nghĩa vụ phải giải thích với tỷ ấy. Trên thế giới này, bọn họ là con cháu duy nhất còn lại của Tuyết gia.

Người thật sự muốn gặp nàng sao?

Dựa vào mức độ điên cuồng của nàng mà nói, quả không thích hợp, y đoạt trượng phu nhà người ta, đâu dễ gì nàng sẽ để y yên. Y tưởng nàng vẫn coi y là đệ đệ sao?

Ân, chuyện tình cảm, trực tiếp đối diện vẫn tốt hơn.

Từ nay về sau không biết còn có thể tái kiến với tỷ tỷ không, bây giờ cần phải giải thích rõ ràng, rằng y không có đoạt bất cứ thứ gì của nàng. Chuyện y xuất hiện trên thế giới này cũng không phải là chuyện y có thể lựa chọn, chuyện y trở thành Hoàng thượng cũng không phải là mong muốn của y, ở bên... người kia... cũng không phải chuyện y có thể kháng cự. Cho nên, đối với tỷ tỷ duy nhất này, y chỉ có thể nói lời xin lỗi, y sắp vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời của nàng nên y phải cùng nàng trò chuyện, cho dù tỷ tỷ không thèm nhìn mặt y cũng không sao.

A, đến lúc đó người đừng có hối hận đó nha.

Hắn không thích đi gặp nữ nhân kia chút nào nhưng vì đã đồng ý với tiểu tử này nên sẽ nhất nhất bảo vệ y chu đáo.

Đương nhiên sẽ không.

Gặp tỷ tỷ, nói xong những lời mình muốn nói, y sẽ đi, không quấy rầy tỷ tỷ, cũng không xuất hiện trước mặt nàng nữa. Lòng y đã quyết, vì muốn giảm bớt phần nào sự áy náy với Tuyết Tố Hân, y hoàn toàn bỏ ngoài tai lời dặn của Hiên Viên Hạo Húc.

Thiếu chủ, lệnh sự huynh vẫn bắt vô âm tín...

Hồi Diệc Vân cung kính đứng trước mặt Hiên Viên Hạo Húc. Tướng quân đang tỉ mỉ cho bạch hạc của Đại sư huynh ăn. Bạch hạc đã có chuyển biến tốt đẹp bảy tám phần nhưng muốn bay lượn thì phải chờ thêm một thời gian nữa.

Dát...

Bạch hạc giống như có thể hiểu ngôn ngữ của con người, vỗ cánh phành phạch, không ngừng gật đầu với Hiên Viên Hạo Húc với vẻ cầu cứu.

Sao vậy?

Đại sư huynh hành tung huyền ảo, giống Hư Vô lão nhân – sư phụ của bọn họ. Công lực của huynh ấy cao nhất trong các huynh đệ, sao có thể vô cớ mất tích được!

Thuộc hạ hành sự bất lực.

Điều tra hồi lâu, thậm trí viện đến sự giúp đỡ của Lãnh Hương Lăng ở Lục Cam nhưng đều không có kết quả. Căn cứ vào suy đoán nhạy bén lâu năm của Mộng Thiên Văn, chuyện tình lần này không đơn giản, không biết có phải đối phó với người của sư huynh bọn họ không? Nếu đúng là như vậy, người kia thực lực đến đâu mà dám tùy tiện động đến người có chỗ dựa lớn như Thủy Trạch Trường Đình? Chẳng lẽ kẻ đó không phải là người Trung Nguyên? Hay hẳn không biết sư đệ của Thủy Trạch Trường Đình đều là nhân vật đứng đầu lục quốc?

Báo cho Tứ sư đệ và Ngũ sư đệ của ta biết.

Hắn vốn muốn tự giải quyết nhưng hiện tại mấy ngày liền không điều tra được gì, xem ra không liên hợp với hai đại quốc kia là không xong.

Rõ. Thuộc hạ lập tức đi.

Đúng rồi, dùng bồ câu báo cho Nhị sư huynh của ta, nói hắn cũng hành động đi.

Nhị sư huynh chắc giờ đang đào mỏ vàng nào đó, bắt quá hiện tại Đại sư huynh gặp nạn, Nhị sư huynh ắt sẽ bỏ tất cả lại đến hỗ trợ.

Rõ.

Rõ.

Hồi Diệc Vân cùng Mộng Thiên Văn lĩnh mệnh xoay người ly khai Chiêu Lăng điện, bọn họ cũng bắt an, mong là không có chuyện gì nghiêm trọng. Chính là hắn hiện nay đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc nên đành nhờ đến sự giúp đỡ của các huynh đệ khác. Bên ngoài trời đã về chiều, tân niên sắp đến, nắng chiều rớt từng dòng trên những nụ hoa mai, cảnh sắc nên thơ khôn tả. Nhớ trước đây, mỗi lần Tết đến về nhà, hắn thường ở dưới tàng Tổ Mai luyện kiếm. Nhưng sau khi cha mẹ hắn qua đời, đã lâu hắn không làm vậy...

Thiếu chủ! Không xong rồi!

Trong khi Hiên Viên Hạo Húc còn đang lạng người trầm ngâm, Hồi Diệc Vân đột nhiên xông vào Chiêu Lăng điện, lúng túng nhìn Hiên Viên Hạo Húc.

Chuyện gì?

Diệc Vân đã lâu không có vẻ mặt này, hắn đã đi theo mình rèn luyện được một thời gian, nhưng cũng có lúc không tự chủ được.

Người đó đến Thụy Tuyết cung...

Cái gì?!

Ách, Thiếu chủ...

Hồi Diệc Vân chưa kịp nói hết thì đã không thấy bóng dáng của Hiên Viên Hạo Húc đâu.

Vì lý do gì y đến Thụy Tuyết Cung, sao y có thể qua được đám thị vệ xung quanh, sao có thể?! Không phải đã ra lệnh không cho y tùy tiện ra ngoài sao? Rốt cuộc y muốn làm gì?

Hoa viên trong Thụy Tuyết cung hôm nay nghênh đón một vị khách quý. Lúc này trong hoa viên chỉ còn lại ba người.

Người sao lại chấp nhận đến?

Giọng nói nữ tử khoan thai mà hàm chứa nỗi lòng, nàng đang quan sát nam nhân kia. Nếu hắn không phải đệ đệ mình, nàng nhất định sẽ trầm trồ trước diện mạo tuấn mỹ hiếm có trong thiên hạ này, chỉ tiếc hắn lại là đệ đệ của nàng, còn cướp lấy trượng phu của nàng!

Ta không nghĩ sẽ gặp được người...

Dường như hiện giờ nàng vừa thê lương, bi ai lại vừa phải nén giận. Có nữ nhân nào chấp nhận chuyện bị người thân cướp đi trượng phu của mình?

Ta...

Tuyết Tổ Tây thở dốc, tỷ tỷ đã không còn nữa đáng vẻ hoa lệ tôn quý trong quá khứ, mà thay vào đó là sự thống khổ khôn tả. Tóc nàng rối tung, hoa phục toàn nếp nhăn, nàng mất đi ý chí sinh tồn, xem ra nàng đã chịu đả kích rất lớn.

Được rồi, được rồi, các người lẹ lẹ lên. Pháp thuật của ta chỉ có thể duy trì trong chốc lát. Tuyết Lý Thiên kinh ngạc trước sự thay đổi của nữ nhân này, trước đây mặt nàng luôn đằm

đằm sát khí, kết quả giờ đây lại mang vẻ cam chịu, thật ủy mị.

Nhớ tới bộ dáng hoảng loạn của Tuyết Tổ Hân ngày đó, hắn giờ vẫn còn rùng mình. Thế mà hôm trước nghe đến Tuyết Tổ Tây muốn gặp nàng, nàng liền ra vẻ bình tĩnh nhàn nhai, tuy trong mắt vẫn có hận ý nhưng căn bản giống như hờn ghen bình thường mà thôi. Nữ nhân quả là động vật ngu ngốc, bất quá chẳng biết tiểu muội liệu sau này có thể không? Ách, hắn đang nghĩ linh tinh gì chứ?! Vừa mới tưởng tượng muội mang dáng vẻ của Tuyết Tổ Hân, Tuyết Lý Thiên liền cả người không thoải mái.

Hắn đưa mắt ý bảo Tuyết Tổ Tây tự mình lo liệu rồi nhanh chóng rời khỏi đó, canh giữ bên ngoài. Hắn đã sơ suất không để ý đến bầu không khí kỳ dị đang nổi lên sau lưng...

Tổ Mai thật đẹp...

Trong hoa viên có loại Tổ Mai độc đáo nhất Tuyết Phong, Tuyết Tổ Hân xem Tổ Mai như loài hoa tượng trưng cho sự cao quý mà đem trồng tại đây, chỉ dành riêng cho mình thưởng ngoạn.

Đương nhiên, đều cùng một loại.

Tuyết Tổ Hân nhìn biểu tình si ngốc ngẩn Tổ Mai của Tuyết Tổ Tây. Nam nhân này có điểm gì hay ho? Từ nhỏ lúc nào cũng mang bộ dáng nhu nhược, yếu ớt, luôn ít nói, bình lặng, chuyện gì cũng dựa vào nàng mà bao giờ cũng giành được cảm tình của mọi người. Phải chăng hắn có phương pháp gì đó có thể mê loạn tâm tư người khác? Nàng oán hận hắn luôn ra vẻ thoát tục, làm như một trí giả cao cao tại thượng mà nàng chỉ là kẻ trần tục long đong lận đận. Hắn có tư cách gì mà sở hữu những thứ nàng muốn có? Hắn là loại tạp chủng luôn chờ người khác thương hại, hắn không xứng!

Ách, tỷ tỷ...

Nhận ra giọng của Tuyết Tổ Hân có oán hận, y không phải không nghe được ý tứ nhục mạ mình.

Không được gọi ta như vậy!

Nàng chưa từng coi hắn là đệ đệ.

Ta hận người, hận không thể lột da người, xé thịt người, róc xương người, uống máu người rồi đem tim người cho chó ăn!

Ánh mắt đờm buồn ban nãy của Tuyết Tổ Hân hiện tại đã hoàn toàn biến đổi. Nàng nhìn chòng chọc Tuyết Tổ Tây, chậm rãi tiến về phía y.

Tỷ tỷ, bình tĩnh một chút. Đệ biết tỷ thật lòng yêu... kẻ đó.

Y toan gọi tỷ phu nhưng mở miệng vài lần vẫn không thể nói được từ chưa xót kia.

Yêu? Ha ha ha... thì có ích gì?

Lời nói thoảng qua, tựa như tiếng thì thầm bên tai vẫn khiến Tuyết Tổ Tây thấy run rẩy. Nếu nói trước đây tỷ tỷ khiến y sợ hãi thì lúc này tỷ tỷ khiến y muốn lao vào địa ngục.

Thực xin lỗi...

Bản thân đã đoạt người yêu của nàng, bản thân đã làm nàng ôm hận trong lòng. Nếu y không tồn tại, những người khác sẽ không gặp bất hạnh...

Không phải y không nhìn thấy đạo bạch quang hàn lãnh từ thứ kia, không phải y không nhìn thấy trên đó có lam quang của độc dược bí truyền của Tuyết Phong, nhưng bản thân y không muốn đoạt thứ kia, kỳ thật, y biết tỷ tỷ nhất định sẽ không bỏ qua cho y. Chỉ có Tuyết Lý Thiên là chưa nhận ra thôi, xem ra Tuyết Lý tộc bọn họ dù thượng tri thiên văn, hạ tri địa lý vẫn không thấu hiểu được nhân tâm.

Chết đi!

Tất cả cừu hận chất chưa hoàn toàn bộc phát, mang theo quyết tâm muốn kéo kẻ kia cùng chìm với mình, Tuyết Tô Hân dồn hết lực đạo kinh người hướng về phía Tuyết Tổ Tây.

Ách...

Không được...

A!

Sao lại thế này?!

Dường như đã hoàn toàn không nhớ mình có võ công, trong đầu chỉ có ý nghĩ đừng để người kia bị thương thân thể vô thức chuyển động...

Người...

Cứ tưởng thứ hàn lãnh kia sẽ xuyên qua mình, ấy vậy mà y lại rơi vào một ***g ngực ấm áp. Hơi thở quen thuộc khiến y trong nháy mắt hoảng hốt, thanh âm khàn khàn truyền vào tai. Thấy khuôn mặt người ấy nhăn nhó, tim y chợt loạn nhịp.

Aaaa! Không! Không... phu quân! Chàng...

Biết mình đã đâm trúng mục tiêu nhưng không ngờ lại là nam nhân nàng yêu thương nhất trên đời, nàng bỗng chốc trở nên suy sụp. Vì lẽ gì chàng phải hy sinh tính mạng vì hấn? Chàng không biết trên đó có độc dược bí truyền của Tuyết Phong sao?

Tại sao?! Tại sao lại đối với ta như vậy?!

Nàng không hiểu, không hiểu sao chàng lại dày đoạ mình thế này, làm vậy vì một nam nhân trước mặt nàng, nàng sao có thể không phát điên!

Ta... ta...

Thấy cục diện ngoài tầm kiểm soát, Tuyết Lý Thiên như một đứa trẻ phạm lỗi, lúng túng không biết làm gì. Hai bên đều hỗn loạn.

Mau cứu hấn! Mau!

Từ trong sự ngây ngốc, Tuyết Tổ Tây tỉnh lại. Phong vẫn như luân chuyển chung quanh. Sắc mặt người kia xanh mét còn cố sức che chở cho hấn. Biểu tình chịu đựng khiến y cũng cuống cuống theo.

Này... đừng khóc...

Vết thương khiến hấn đau đớn tê tái, hấn không thể gắng gượng nổi nữa. Bị lưỡi dao Huyết Phong Hầu sắc bén đâm độc được bí truyền của Tuyết Phong đâm, Hiên Viên Hạo Húc biết mình có thể duy trì đến giờ phút này thực không dễ dàng.

Trước khi đi có thể thấy người kia vì mình mà khóc, hấn thấy hạnh phúc khôn xiết, có chết cũng không uổng.

Không... đừng chết...

Tuyết Tố Tây không ngăn được lệ tuôn rơi. Y muốn cười với nam nhân này nhưng không được, cơ thể không nghe lời y nữa. Y tự bảo mình rằng hấn vẫn còn sống. Y hối hận vì đã không nghe lời hấn, ở yên trong Giản Mai hiên, hối hận vì bản thân biết rõ mà vẫn đến gặp

nàng. Vì sao y luôn để người khác phải lo nghĩ cho y, vì sao y luôn làm người mình yêu thương bị tổn thương?

Ừm... Ta... không sao... đừng... đừng...

Cơ thể dần dần ngã xuống khiến hấn không thể lau nước mắt cho người kia. Ý thức tiêu tan trong nháy mắt. Nữ nhân ấy gào thét chói tai cái gì đó nhưng hấn không nghe rõ nữa...

25. Chương 24

Giải quyết kiểu gì thế này? Giải quyết bằng mạng người hả?

Một tiểu cô nương chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong căn phòng lớn, mà người bị nàng trách cứ lại giống như con mèo ngoan, biết mình phạm lỗi nên không hề phản bác.

Hấn chưa chết!

Âm thanh kiên định vang lên từ bên giường.

Câm miệng! Đều tại người cả!

Còn không phải vì y... Có phu quân như vậy, nàng nhịn không được nguyên rửa lão cha, ngày trước sao lại đem nàng đính ước với y.

Tiểu muội đừng trách cứ hấn.

Tuyết Lý Thiên uỷ khuất nhìn muội muội, nếu không phải hấn quá tự tin thì chuyện sẽ không đến nước này, nên hấn đành nhẫn nhịn mặc tiểu muội cáu kỉnh.

Nhớ lại ngày đó hấn lại thấy run, bị hành vi điên cuồng của Tuyết Tố Hân dọa cho một trận, hấn không khỏi cảm thán sao nữ nhân lại có thể độc ác như vậy! Thế mà trước giờ hấn luôn xem thường bọn họ yếu đuối. Rốt cuộc, nhờ tiểu muội ra lệnh, hấn mới luống cuống điểm đại huyết trên người Hiên Viên Hạo Húc, nếu không người đang nằm trên giường giờ có khi đang mờ mờ mắt rồi. Vẫn là tiểu muội bình tĩnh, chế ngự nữ nhân điên khùng kia, được tiểu bắt điểm kia ngầm ưng thuận, họ bèn đem nữ nhân kia rời cung, đời này kiếp này cũng sẽ không cho phép nàng trở lại. Thật không ngờ nữ nhân có thể có sức phản kháng đáng sợ như vậy, chẳng ngần ngại cho nam nhân một nhát dao. Tuyết Lý Thiên hấn từ giờ trở đi không dám đắc tội với nữ nhân nữa a.

Cửu cửu, cửu nghỉ ngơi tạm một chút đi.

Từ ngày phụ thân gặp chuyện, Hiên Viên Độc Trần liền tiếp quản Chiêu Lăng điện, vì an ổn của Tuyết Phong, cậu vẫn học tập như thường, tuổi còn nhỏ mà đã phải nhận gánh nặng của người lớn. Hay tin mẫu thân đâm phụ thân bị thương, khuôn mặt bé bỏng cũng chỉ hơi biến sắc, không khóc nháo như những hài đồng khác, cũng không nói gì kích động. Cậu chỉ

bình thản hỏi chuyện Giản Vân Thư, Hồi Diệc Vân cùng Mộng Thiên Văn, rồi đưa mẫu thân đi.

Phụ thân sao vẫn chưa tỉnh?

Nhìn Tuyết Tổ Tây lắc đầu, Hiên Viên Độc Trần biết sẽ không khuyên được nữa. Phụ thân hôn mê đã bảy ngày, cứu cứu vẫn ở bên cạnh Người, nắm chặt tay phụ thân, thì thoảng âm thầm khóc.

Hiện giờ cứu cứu chỉ còn có thể kiên trì, kỳ thật, cứu cứu chẳng mấy nằm nghỉ trên giường.

Chắc sắp rồi.

Tuyết Lý Thiên hơi buồn bực, tuy hẳn không điểm huyết Hiên Viên Hạo Húc đúng lúc nhưng kẻ kia là người luyện võ, sức chống cự hơn người, bằng không đã bị độc được bí truyền của Tuyết Phong hại chết rồi.

Bất quá cũng nên cảm tạ giải được bí chế của Tuyết Lý tộc bọn họ. Năm xưa vì e người của Tuyết Phong dùng loại độc này để lạm sát người vô tội nên tổ tiên Tuyết Lý tộc khi ấy đã lên phối giải được phòng ngừa, kết quả hiện tại đã phát huy công dụng.

Chỉ là một trăm năm qua, chưa có ai phải dùng giải được này cứu người, vì độc được Tuyết Phong luôn được Hoàng thượng bảo quản nên không xảy ra sai lầm nào, lần này trong tay Tuyết Tổ Hân có độc được, kỳ thật đúng là sơ suất của Tuyết Tổ Tây.

Sắp cái gì mà sắp?

Bọn họ đã nói không dưới năm lần sắp, nhưng đến giờ Thiếu chủ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Hồi Diệc Vân không khỏi thấy nôn nóng, sợ Thiếu chủ cứ như vậy mà chết.

Vì chưa có người từng dùng qua.

Tuyết Lý Thiên càng nói giọng càng nhỏ dần.

Người...

Mộng Thiên Văn giật mình nhìn, họ muốn lấy Thiếu chủ mình để thử thuốc chắc? Sao có kẻ vô sỉ như vậy!

Các người có thể im lặng một chút được không?

Tuyết Tổ Tây không muốn nhắc đến chuyện Hiên Viên Hạo Húc chưa tỉnh lại, y muốn hẳn tỉnh lại vì y còn rất nhiều điều muốn nói, muốn cho hẳn biết, y từ nay về sau sẽ không bao giờ... trốn tránh hẳn nữa. Bởi vì hai người thật tâm luôn mong ở cạnh nhau.

Ách... nếu có chuyện gì cứ kêu chúng ta một tiếng.

Tuyết Lý Băng không đành lòng tiếp tục chỉ trích nam nhân yếu đuối kia nữa, bộ dáng đáng thương hiện tại Hiên Viên Hạo Húc mà nhìn thấy... có khi sẽ cho đại ca nàng hai chưởng đi. Ngày ấy, Hiên Viên Hạo Húc hùng hổ xông vào hoa viên của Thụy Tuyết cung, cấp tốc phi thân lướt vào thì đại ca nhà nàng lại ngăn cản, bảo là đã đáp ứng Tuyết Tổ Tây để hai tỷ đệ bọn họ hảo hảo tâm sự, thế là Hiên Viên Hạo Húc nổi cơn cho huynh ấy mấy đấm.

Tại sao lại không tỉnh lại?! Người còn trách ta sao?

Tuyết Tổ Tây vô lực nhìn nam nhân kia, trước đây đều là mình nằm trên giường nhìn tư thế oai hùng tràn trề sức sống của hắn, nhưng lần này thì đổi lại. Y không rời mắt khỏi nam nhân mạnh mẽ ấy, trái tim nhỏ bé của y thật sự không chịu nổi. Vì sao những người y quan tâm đều có kết cục bi thảm, y chưa bao giờ có được hạnh phúc của chính mình, chính sự hèn nhát của y đã làm hại chính bản thân y, còn làm người bảo vệ cho y phải rời khỏi y. Mẫu thân bị Tiên hoàng sát hại, Nhữ mẫu bị ép rời khỏi cung, lão công công đáng thương bị tỷ tỷ đánh đến chết, lần này, y hẳn nhục chịu đựng một lần, không ngờ lại vượt mất hạnh phúc. Khi đã biết đó là hạnh phúc, y nhất định không buông tay nữa!

Ta... dường như đã yêu người...

Như hai người đang tâm sự với nhau, Tuyết Tổ Tây ngượng ngùng thổ lộ tâm ý, khẽ cúi đầu, tuy biết Hiên Viên Hạo Húc vẫn đang hôn mê nhưng y vẫn yếu đuối không dám nhìn hắn.

Ta... thật sự... không rõ nữa, không rõ đó có phải là yêu không...

Y chưa từng yêu ai bao giờ, nên y không biết cái gì gọi là yêu, mẫu thân qua đời quá sớm, những người khác đều tận tâm chiều cố y, y không có cảm nhận được loại tình cảm khiến người ta ngạt thở này nên y mới muốn trốn chạy.

Tha thứ cho ta được không? Cho... ta thêm một cơ hội nữa... Để ta tiếp tục yêu người, được không?

Tuyết Tổ Tây nôn nóng muốn nghe câu trả lời của người kia, y đã chịu giày vò nhiều ngày nay, y sợ Hiên Viên Hạo Húc sau khi tỉnh lại sẽ không còn dành tình cảm cho y nữa.

Được...

Ta sẽ không chạy trốn, sẽ không né tránh... Ách... A!

Được... Khụ...

Thanh âm yếu ớt vừa rồi hãy còn dọa cho Tuyết Tổ Tây đang thao thao bất tuyệt một trận, cho tới bây giờ y chưa từng thấy Hiên Viên Hạo Húc lại có mặt khả ái đến vậy, giọng nói khàn khàn, chỉ nói một chữ mà yết hầu đau rát.

Người...

Tuyết Tổ Tây cả mặt đều đỏ lựng.

...nghe hết rồi?

Không biết phải đối mặt với Hiên Viên Hạo Húc thế nào, mới vừa rồi còn nói rất nhiều tuy muốn hấn nghe nhưng Tuyết Tổ Tây vẫn thấy hơi mắc cỡ. Thấy Hiên Viên Hạo Húc khẽ gật đầu, y càng thêm xấu hổ.

Nước...

Nhiều ngày chưa ăn cơm, môi khô nứt, hấn cần làm dịu.

Được, người...

Tuyết Tổ Tây đem nước đến, nhưng bất giác không biết cho hấn uống kiểu gì. Khi Hiên

Viên Hạo Húc mê man, y có thể dùng miệng giúp hấn, chỉ là hiện tại...

Cuối cùng Hiên Viên Hạo Húc vẫn ở trên giường, tỉnh như sáo hướng thụ sự chăm sóc của Tuyết Tổ Tây. Nhận ra sau khi mình tỉnh lại, người nằm bên cạnh rốt cuộc cũng đã trút được tảng đá lớn trong lòng, hấn liền đem y ôm vào trong lòng, cảm thụ hương thơm dịu dàng của y.

Thiếu chủ...

Mọi người đều đã biết hấn tỉnh lại, nhưng Hiên Viên Hạo Húc không muốn nhiều người sẽ đánh thức Tuyết Tổ Tây nên gặp từng người một.

Lệnh sư huynh bị Phong Đinh Diệc của Phong Phục bắt đi.

Hồi Diệc Vân nhìn Mộng Thiên Văn ở bên, hấn không biết nói sao, thật sự không hiểu Thủy Trạch Trường Đinh kia như thế nào lại tự đến tận cửa. Hiện nay Vũ Trạch cùng Thiên Triệu không dám tùy tiện xuất quân vì dù sao người đó cũng tự động đi, không thể vô cớ xuất binh.

Àn...

Hiên Viên Hạo Húc gật đầu tỏ vẻ đã biết, nếu là Đại sư huynh tự nguyện ắt có nội tình, với công lực của huynh ấy chắc sẽ không có chuyện gì. Hồi Diệc Vân cùng Mộng Thiên Văn xuất môn, đến lượt Tuyết Lý Thiên và Tuyết Lý Băng vào. Dù sao lần này cũng là Tuyết Lý Thiên đùa quá trớn, thiếu chút nữa xảy ra án mạng nên ngoan ngoãn đến tạ tội rồi sẽ trở về Tuyết Lý tộc.

Tỉnh rồi hả? Há há há...

Tuyết Lý Thiên cười gượng thấy sắc mặt Hiên Viên Hạo Húc không tốt lắm, hấn bấu môi, nghĩ lại bất giác run lên, sờ sờ lên chỗ hôm đó bị đánh khiến sắc mặt Hiên Viên Hạo Húc dịu đi một chút.

Tỉnh rồi thì bọn ta cũng không ở đây làm phiền nữa.

Tuyết Lý Băng thấy lần này bọn họ đã ra ngoài được một khoảng thời gian, nếu sự tình đã được giải quyết, người cũng không có việc gì, giờ là lúc bọn họ nên trở về.

Mà hôn ước chắc tự động sẽ xoá bỏ, nàng liếc mắt nhìn người đang ngủ say y phục có chút không chỉnh tề, xem ra nam nhân này cứ như thế mới ổn, chẳng qua nàng vẫn không thích y.

Cảm tạ...

Hiên Viên Hạo Húc biết độc được bí truyền của Tuyết Phong không dễ giải, lần này không có người của Tuyết Lý tộc trời sinh chuyên khắc chế Tuyết Phong, hẳn nhất định sẽ vô phương, đầu nghe được lời thổ lộ của Tuyết Tố Tây. Kỳ thật, coi như hắn cũng có lời.

Hiên Viên Hạo Húc lộ ra biểu tình sùng nịch, chăm chú ngắm người đang say ngủ, không nhận ra khách nhân lúc này đã biến mất trên đại điện, một lần nữa trở thành thần tộc trong những câu chuyện được dân chúng Tuyết Phong lưu truyền.

Tuyết Phong vương triều, tân thế nguyên niên, năm Thái tử mười bốn tuổi chính thức ly khai Đông cung, đăng diễn trở thành tân quân Tuyết Phong, vì muốn tỏ thành ý cai trị Tuyết Phong trở thành một đất nước mới đã đổi niên hiệu là Tân Thế.

Dân chúng đồn rằng tiểu Thái tử thật ra nhiều năm nay đã chấp chính. Bởi vì một ngày đẹp trời, Hoàng thượng của Tuyết Phong đã biến mất, chính thức trở thành một phần của lịch sử. Trước đó bọn họ đều biết Chiến Thần Phò mã gia là người đảm trách chính sự nhưng sau này ngay cả Phò mã gia cũng quy ẩn. Người ta đoán chừng hai người đã rời khỏi đây, có người nói bọn họ vì nội bộ lục đục mà lưỡng bại câu thương, cũng có người nói cả hai đều đã quyết định tu đạo thành tiên...

Chỉ có người quen của bọn họ là biết hai người đó ở đâu...

Tuyết Phong vương triều, tại Chiêu Lăng điện nội, tẩm cung của Hoàng thượng.

Trần Nhi hiện giờ thật sự uy nghiêm đó nha.

Hài đồng giờ đã cao ngất, mới chớp mắt đã thành một thiếu niên, cảm giác này thật kỳ diệu.

Đúng đó, càng ngày càng có dáng dấp của Thiếu chủ.

Mộng Thiên Văn lập tức chân chó(60) phụ hoạ, với mong muốn Thiếu chủ cùng tiểu Thiếu chủ nhà bọn họ có thể mũi lòng đỡ bóc lột bọn họ, rồi hẳn sẽ cùng ai đó tận hưởng thế giới chỉ dành cho hai người a.

Cửu cửu, Trần Nhi dạo này có khí khái không?

Tuy đã mười bốn tuổi nhưng vẫn là một đứa trẻ, Hiên Viên Độc Trần vẫn làm nũng với cửu cửu, chỉ là giờ càng ngày càng hiếm đi thôi.

Hiên Viên Độc Trần thân hoàng bào ngũ sắc, đầu đội đai tử kim phát quan, mới mười bốn tuổi nhưng thừa hưởng dáng người cao to của đại võ tướng Hiên Viên gia, cùng mỹ mạo của Tuyết Tố Hân nên hiện tại có thể nói là một nam nhân anh tuấn. Cậu xoay xoay quanh Tuyết Tố Tây, để cửu cửu thoải thích ngắm mình.

Đương nhiên, Trần Nhi của cửu cửu ngoan nhất a.

Đứa trẻ kia vì hạnh phúc của bọn họ, nên một mình ở lại trong hoàng cung lớn như vậy làm hoàng đế, thật sự chịu uỷ khuất rồi.

Khụ khụ...

Thấy đứa con lồi kéo tay Tuyết Tố Tây, Hiên Viên Hạo Húc lập tức trừng mắt, đứa nhỏ này càng lớn càng không coi hắn ra gì, lúc nào cũng khiêu khích hắn. Xem chừng hẳn... không thể thường xuyên hỏi cung rồi.

Nguyên lai sự đệ vẫn là một cái bình dấm chua a...

(60)Chân chó (/cẩu thối): Cách nói của người Hồ Nam chỉ những kẻ xu nịnh, không biết tốt xấu, gió chiều nào theo chiều ấy.

Giọng nói thốn thức pha chút nũng nịu phát ra từ bên cạnh một nam nhân hiền lành, ngữ khí oán giận nhìn nam nhân đó, sau khi bị lườm cho một trận, lập tức xun xoe tiến vào ***g ngực người này lấy lòng.

Ha ha ha, đáng hổ thẹn! Nếu người trong thiên hạ mà biết đường đường hoàng đế của Thuỷ Kính thịnh vượng nhất trong lục quốc cư nhiên lại hạ mình thế này, quả là hại chết bao lê dân.

Thật chưa từng thấy qua có nam nhân nào như vậy.

Hừ, người thì khác gì!

Thuỷ Tinh Vân không cam lòng yếu thế, trừng mắt chọc Vũ Quân Kỳ, sau đó còn nháy mắt với Lãnh Thiên Thương đằng sau hắn khiến Vũ Quân Kỳ giật bắn người khấn trương nhìn đại Thừa tướng của mình, chỉ sợ hắn sinh khí mà quăng triều chính lại cho mình.

Im đi, năm mươi lạng!

Nam nhân ôi Thuỷ Tinh Vân lúc này rốt cuộc không chịu được huyền nào.

Hoàng kim hay là bạc trắng?!

Thuỷ Tinh Vân nghe nam nhân này quát, lập tức nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hiện rành rành hai chữ lợi.

Câm miệng!

Cô Vân Mạc Hường rốt cục không chịu nổi tính con buôn của Thuỷ Tinh Vân, hai người hờ một chút là tiền, hôn môi cũng tiền, liền ngay cả lúc... tên kia cũng ra giá. Cô Vân Mạc Hường cảm thấy mình bị nam nhân này bức điên rồi, thật tình thì địa vị hắn trong lòng kẻ kia là như thế nào?

Những người khác không thèm xem hai người đó diễn trò vì bọn họ đều thừa biết cuối cùng

Cô Vân Mạc Hường luôn mặc cho nam nhân kia diễn vai lẫn tới.

Lục quốc cứ ba năm sẽ tụ họp, cùng nghiên cứu phát triển giao thương giữa các nước, mà giữa các nước này đều có một mối quan hệ vi diệu với nhau. Lục quốc hợp lực, vị thế nâng lên, càng ngày càng vững vàng.

Tam sư huynh vẫn không ở Tuyết Phong lâu một chút sao?

Huyền Trọng Thiên thấy mọi người đang vui vẻ, Hiên Viên Hạo Húc lại có vẻ thoáng sầu muộn. Tuyết Phong tám năm trước không phải do Tam sư huynh cầm quyền, hắn bị trọng thương rồi sau đó mang tiểu Hoàng đế của Tuyết Phong ẩn cư.

Sau đấy, không ai biết hai người đó ở đâu, chỉ có bọn họ tự liên hệ với người khác, người khác không thể liên hệ với họ. Nguyên lai Đại sư huynh hành tung mờ ảo, hiện tại thấy hắn cũng ở yên một chỗ, còn Tam sư huynh lại coi bốn biển là nhà. Bọn họ ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, khiến Huyền Trọng Thiên cũng nhiễm bệnh của người trung niên, mang nỗi buồn biệt ly.

Ân, nơi này mặc dù nhiều thứ đáng trân trọng nhưng đồng thời cũng có ký ức đáng buồn. Hiên Viên Hạo Húc không thể quên những gì mình đã gây ra cho Tuyết Tổ Tây, kỳ thật, có

một số việc cả đời không thể quên. Nhưng điều quan trọng là hiện giờ bọn họ đã ở bên nhau.

Ta đã đáp ứng y, muốn để y sống cuộc sống hắn từng mơ ước.

Hiên Viên Hạo Húc ngoảnh mặt nhìn Tuyết Tổ Tây đang bị Hiên Viên Độc Trần bấu víu, mà y dường như cảm nhận được hắn đang nhìn mình chăm chú liền ngoái đầu lại rồi cũng cười với hắn. Nụ cười đầm đìa khiến nếp nhăn của Hiên Viên Hạo Húc khi cười càng thêm sâu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-duc-tuyet-chu>